Racc. Gen. Classici,
Class. Lett. Greca Dig. 6 (1)

ΦΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E CODICE GALEANO DESCRIPSIT

RICARDUS PORSONUS.

PARS PRIOR.

SUMPTIBUS COLLEGII TRINITATIS CANTABRIGIÆ.
VENEUNT APUD J. MAWMAN, LONDINI.
M.DCCCXXII.
EXCUDIT A. J. VALPY, LONDINI.

COLLEGII TRINITATIS

MAGISTRO ET SENIORIBUS

DE SE BENE MERITIS

DEDICAT

CORRECTOR.

LECTORI.

De Photio disserere[1] non meum est, cui id solum mandatum fuit, ut Porsoni textum repræsentarem et codicem Galeanum conferrem. Laboris tædium sublevavit humanitas viri literatissimi Ioannis Cleaver Banks, qui mihi apographum[2] a se olim e

[1] Hoc egit doctissime Blomfieldius noster in Censuræ Edinensis Parte XLII.

[2] Deficiebat in v. Σκεδάζει. Accuratissime scriptum esse constitit, quum formas typographicas ad Porsoni autographum corrigerem.

BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA

Porsoniano descriptum ultro obtulit quod operis traderem. Itaque strenuam solertemque operam dante typographo, pensum intra quinque menses absolvi. Sed quum Galeani lectiones quasdam prætermissas deprehendissem, idem saxum denuo volvendum esse vidi, quod me diu exercuit. Nam primum collationem, ante annos duodecim cum editione Lipsiensi factam, diligenter perlustravi, atque inde passim notavi quæ ad examen revocarem. Deinde totum codicem quam potui accuratissime tertium contuli. Atque ut dies diem docet, multa præsertim de orthographicis quisquiliis monenda putavi, quæ prius sciens neglexeram. Præterea lituras et primæ scripturæ mutationes omnes ad unam indicare conatus sum. Ita tandem muneri satisfactum esse

spero. Illud saltem jure postulo, ut major etiam tacenti mihi habeatur fides, quam diserte loquentibus exscriptoribus, quotquot hactenus viris doctis innotuerunt.[1]

[1] Istiusmodi tenebriones exagitare neque libet neque vacat. Tantum dico illos ne majuscularum quidem et minuscularum discrimen tenuisse. Ita p. 34, 4 Εὔκλεγες, p. 120, 25 Πολιτείας υ', p. 242, 25 Μακρὰν ὀνείαν, p. 379, 20 Πάμφαλγα, p. 627, 13 Ὑποδμῶρ procuderunt. Nemo jam mirabitur p. 97, 1 Θυμηλία, p. 119, 3 ἀμεὺς, p. 246, 19 αὐχθῶν, p. 541, 16 ἡγαβὴ, ubi omnia plene et plane ms. Nam compendia quidem pro arbitrio interpretantur; ut Πάρθενοι, ἔμπροσθεν. MS. πρoι with θ above. Ut de sensu taceam, ex illius ipsius folii septem locis discere potuissent, pro παρθένοι non παροι with θ above sed παρνοι with θ above scripturum fuisse librarium. Neque emendationibus abstinetur. Codex rectissime ὀγκιῶν p. 182, 4. Suprascribit υγγ Galeus, e Suida scilicet. Illi, οὐγκιῶν. In v. Λήκυθον bis e Suida voci ἀλάβαστον intrusum est ρ, quod ne pro annotatione quidem habet codex. Passim e Suida interpolatum esse Dresdensem librum monui in Kiddii Porsonianis p. 253. Contra, facetam hominum religionem vide, p. 120, 20.

Adjeci fragmentum lexici rhetorici, optimæ quidem notæ, sed misere fœdatum et cum nullius momenti glossis permixtum. Ascripsit alia manus marginibus Harpocrationis, Bibl. Publ. Cantab. Dd. 4. 63. *Accessiones ineditas ad Harpocrationem e Bibl. Reg.*[1] *Cant.* vocat Taylorus ad Ora-

Ascribit Galeus, quomodo solet auctores citatos indigitare, *Ὁ τὰ Θηβ. γράψας.* Pro varia lectione habent isti; quam tamen falso exhibent. Vide addenda ad p. 159, 9. 165, 19. In *Ὄας*, *Ὀβολοῦ χίμαιρα*, *Παρήσω*, *Περιιστάμενος*, *Περινοεῖ*, et nescio an alibi, lacunas fingunt; vide p. 303. n. 5. Plura si vis, confer addenda ad p. 199, 3. 258, 20. 362, 10. 534, 11. 547, 17. 584, 24. Ne tamen misellis iniquior sim, fateor multo pauciora ab iis omissa quam putaram. In his non habenda sunt cum Schleusnero loca apud Albertum ad Hesych. vv. *Καιροσσέων*, *Κρὶ*, *Λύχνος*, ubi lege *Apollon. Lex. Ms.* non *Phot.*

[1] Bibliotheca Ioannis Mori Episcopi Eliensis, quam possidet academia e "munificentia" vere "regia" Georgii Primi.

tores, operis scilicet nondum contracti particulas ratus. In eadem sententia fuisse Porsonum e Burneio, ni fallor, audivi. Scribæ manus, etsi non inelegans, compendiis plena est, quæ flavescente atramento vereor ne subinde me eluserint, quamvis chartas meas summa cum cura bis ad codicem exegerim. Ipse autem vides, me omnia, bona, mala, sana, corrupta, sine mutatione hic sistere voluisse.

Oblitus sum monere, indicem auctorum in Græcorum nominum ordinem a me esse redactum; quod utinam semper fieret. Illud etiam, ut spero, curabit futurus editor, quod in meas rationes non cadebat, ut rerum et verborum indicem adjiciat simi-

lem Sylburgiano in Etymologicon Magnum.

Errata omnia[1] minima memoravi; ne quis aut meæ aut Porsoni negligentiæ scribarum errores tribueret, ut περιαρθροῦντος p. 290, 13.

Sequitur ut Galeani codicis descriptionem subjungam. Membranaceus est, ejusdem fere magnitudinis atque Euripides Musgravii; foliorum CXLIX, paginis singulis in binas columnas, quas vocant, distributis. Scriptus, judice Porsono, circa annum MCC. Multa deesse patet, in qui-

[1] Effugit me p. 543, 20. ubi ὀρχήσεως G. P. In append. p. 711, 9. lege Πυθῶδε, et adde, Sed Πυθῶδ' G. P. p. 623, 8.

bus æstimandis certi aliquid præstant literæ numerales, quibus signabantur in ima margine octona quæque folia. Istarum literarum pleræque a bibliopegis abscissæ sunt; supersunt fol. 17 ΙΣ

25 ΙΖ

101 ΚΖ

117 ΚΘ

133 ΛΑ

et vestigia ff. 45, 53, 85. Teneamus igitur inter f. 1 et f. 17 intercidisse folia centum et quatuor, inter f. 25 et f. 101 quatuor. Lacunæ Porsono ita distribuendæ videntur:

Post f. 1	inter vv.	Ἄασαι et Ἀγχίνοια,	foliorum	4
. . 2	. . .	Ἀδιάκριτος et Ἐπώνυμοι	.	100
. . 42	. . .	Κοικύλλειν et Κρατηρίζων	.	4
. 148	. . .	Φορητῶς et Ψιλεὺς	. .	fere 8
In fine	. . . .	. . . .	.	fere 3

(Addo deesse folium inter Εὔριζον et Εὔωνον.) Periit igitur prope dimidium lexici.[1]

In scribendo libro versatæ sunt octo manus, quarum una et altera pulcherrime, omnes accurate et sibi constanter, quum literas tum compendia, notissima plerumque, formare solent. Si excipias primam paginam, et verbum hic ibi vetustate corruptum, nihil est in prima scriptura quod mediocriter doctum adolescentem, qui hoc

[1] Sero animadverti (quantum scilicet e Bekkero Anecd. p. 321—476. et Montefalconio Bibl. Coislin. p. 469—477. constat) Lexicon Sangermanense totum in Photii syllogen relatum esse, cujus integræ partem tertiam faciebat. Hinc potius supplementa petant Lipsienses, quam infimorum Byzantinorum ineptiis librum distendant. Optandum quoque ut conferantur Cyrillus, &c. ne, quicunque Platonem aut Thucydidem e Photio emendare studebit, misceat sacra profanis.

serio agat, magnopere moretur. Sed negotium facessunt correctores, qui textum sæpissime, adhibito interdum scalpello, refingunt.

Primus igitur scriba sit A,

Secundus sive	B	incipit fol. 3	'Επώνυμοι
	C	. . 25	'Ιππία 'Αθηνᾶ
	D	. . 53	Λεγωνῆσαι
	E 1	. . 69, c. 3	Μυχόπεδον
	F	. . 70	Μουνυχιών
	E 2	. . 85	'Ομοῦ
	G 1	. . 93	Πάππος
	E 3	. . 101	Περισο
	G 2	. . 102, c. 3	Πλάκα
	H	. . 117	Σιώκολλος

Ex his E G compendiis sæpe utuntur, A B D F H raro, C rarissime. F lenem,

asperum, circumflexum, sæpe in merum punctum contrahit. Negligentiores sunt C H in accentibus et spiritibus, quos sæpe emendat aut supplet manus antiqua.

Articulorum sive glossarum capita, id est voces explicandæ, majusculis sive uncialibus scribuntur, præterquam a G 1 qui semper, G 2 qui nonnunquam, eodem literarum genere per omnia utitur. Neque ullum discrimen invenisse scribas in archetypo puto; adeo in hac parte turbant. Vide p. 16 et addenda. Nihilo melius curatæ sunt distinctiones, quas omnino neglexi. Hoc ideo moneo quod interdum in collatione punctum simplex (·) pro duplici (:) positum video. Addo, in punctis istis (:) ponendis non prorsus sibi constare Porso-

num; me aliquoties, salvo semper sensu, mutavisse; deinde, quum nullis certis regulis astringi posse viderentur, reliquisse. Articuli finem punctis et lineis alii aliis designant; semper ita (:-) Porsonus; qui et numerales ita semper (ά) quum codex varie notet, ά, α̋, ᾱ, ᾶ, α͙, α̂. Nomina propria nunquam linea superducta signantur.

Emendatores antiquos, qui utrum a scribis diversi sint nescio, certe ad eorum ætatem accedunt, omnes sub uno nomine Correctoris vel Correctoris antiqui cito. Recentium conscribillatorum, sive Græculorum, sive Galei, nullam rationem habui. Si quis tamen Correctore junior, typographia antiquior, variantem aut scholion præbebat, enotavi. Quæ simpliciter dico *primo* fuisse

in codice, mutavisse putandus est ipse scriba potius quam Corrector. Plerumque addidi utrum putarem; sed non raro id aut incertum erat, aut memoratu indignum.

Atque hæc hactenus. Nam sponte intelligis, ad codicis fidem reditum esse, siquando Porsonus aut mero casu lapsus erat, aut in orthographicis minus certo consilio usus. Prioris generis sunt loca plus minus centum et viginti, præter ea de quibus monitum est. Posterioris, μὴδὲν et μηδέν: ὅταν, ὅτὰν, ὅτὰν, ὅτᾶν et ὅτ' ἄν: γοῦν, γ'οῦν, γοῦν, et γ' οὖν: ῥ vel ρ in vocis initio, ρρ vel ῤῥ in medio: ᾶν infinitivi vel αῖν (pro quo codex semper fere ᾶιν, ut et τῶι, ῥάιδιον, καθήιρει, &c.): τουτέστιν vel τοῦτέστιν, &c. His scriba-

rum elegantiis carere te nolui. Contra cum Porsono Διὶ, νηῒ, ὑῒ, &c. ὅ,τε, τό,τε, ὅ,τι, &c. scripsi pro Διῒ, νηὶ, ὑὶ quod interdum, ὅτε, τότε, ὅτι quod ubique fere habet Galeanus. In articulorum capitibus et in citationibus, apices omnes[1] summa religione aut servati sunt aut indicati; in ipsius grammatici verbis non item. Multa tamen etiam hic relicta aut a me consulto reducta, quæ vulgaribus regulis contradicunt.

Uncinis [ ] inclusit Porsonus quæ delenda, lunulis ( ), quæ addenda videbantur.

[1] In poetarum locis non semper notavi elisiones et ν finale demtum aut additum. Neque sollicitus fui de solenni permutatione acuti et circumflexi, qualis est in ἀντιφὼν, ἀθηνὰ, ἑρμὴς, λύσαι et τίσαι infinitivis, ὀργῖλος, μῦες, μοίρα, ὠνομᾶσθαι, θηβὼν, &c.

In collatione literæ accentusve abolitionem asterisco * designavi.

Cantabrigiæ,
Junii die 26, 1822.

P. 297, 24. *Pro n. 5. lege,* Νηδί: ubi accentus videtur esse manus primæ.

642, 1. Recte disjungit codex. Harpocration; Φάσκωλον: *πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* Plura nesciunt msti Cant. Trin. (olim Galeanus, qui *Λυσίας ε. τ. π. Δ.* omittit) et Burneianus Musei Britannici. Hunc cum Gronovii Mediceo semper fere consentire notat Burgesius, cujus excerptis utor. E. g. habet Φάσις, omittentibus ut vulgo Cant. Trin.

702, 4. Hesychius, Ὀδῶν: *ὀδούς.* Porsonus, "Lege Ὀδών: *ὀδοὺς, dens.*"

745, 15. Sed pro *εὐφορίων, ὥσπερ ἐν φορίῳ* (vel *φορείῳ*) Harpocrationis libri, certe Cant. Locum omittit Trin.

ΦΩΤΙΟΥ [1] ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ, ΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΡΗΤΟΡΣΙ ΚΑΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙΣ ΑΝΗΚΟΥΣΙΝ ΕΙΣ ΧΡΕΙΑΝ· ΠΡΟΣΠΕΦΩΝΗΤΑΙ ΔΕ ΘΩΜΑ, ΠΡΩΤΟΣΠΑΘΑΡΙΩ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΤΟΜΙΟΥ, [2] ΟΙΚΕΙΩΙ ΜΑΘΗΤΗΙ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ· ΔΙ' ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις

[1] In summo paginæ primæ scriptum est, *χριστῷ τὸ δῶρον ἐκ νικήτα τοῦ λύχνου*, et in imo, *ἐκοιμήθη ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ νικήτας ἅεδρος καὶ ἀνοτάριος ὁ λύχνος*. Literarum, quæ annum significabant, apices tantum reliquit bibliopegus, sed videntur fuisse ϛψζ, id est, 6707, sive A. C. 1199. *Ἀλέξανδρος ὁ Λύχνος*, Rhetor et Poeta Ephesius, memoratur a Strabone, XIV. p. 951. A. (642.) citatus etiam a Stephano in *Ταπροβάνη*. *Porsonus* in Schedis apud J. C. Banks, quas posthac notabo *Porson. B.*

[2] *λυκοταμίου Porson. B.* Mihi non liquet de Galeano.

Phot. A

προσέχειν, Διογενιανῶι συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἧκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε[1] τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται· ὅσαι[2] δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων ἀττικίζουσι γλῶσσαν, καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρωι συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι· ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται σαφηνείας· ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας· οὔτε γὰρ ῥᾴδιον, οὔτε ἀλαζονείας ἡ ὑπόσχεσις πόῤῥω· ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς· ἀλλ' οὖν ἃς μάλιστά γε εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον * κεχρῆσθαι συναγαγὼν, τὴν ἀναγραφήν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην· οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μὴ δ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι τῶν ἁρμοζόντων τῆι χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο· ταύτην δέ σοι ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν· διὸ εἰ καί τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα, περιττὸν οὐδὲν, οὐδὲ φιλότιμον, οὐδὲ νοθεῦον τὴν πρόθεσιν· ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὑρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιτο· τὸ γὰρ ἔχειν ὅτι οὖν ὀνόματι εἰπεῖν, τοῦ μὴ ἔχειν χρειωδέστερον·

[1] γε om. Porson. sed addunt G. (i. e. Galeanus) et Porson. B.

[2] αι evanidæ in G.

* Incipit in καῖον fol. 1. col. 2.

ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος, πολλὰς, αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῆι οἰκείαι[1] σπουδῆι φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι· καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαφέστεραι μέν εἰσι τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καὶ εἴ που τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῆι τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἑρμηνείαι τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν· ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ οὖν ἀττικώτερον ἡρμοσάμεθα· σὺ δὲ μετὰ[2] * * * τὴν* παροῦσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον, ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἡ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην ὡς οἶμαι καὶ πονοῦντι[3] σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους, ἡ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

Περίφρασις ἐστιν ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλὰ, ἀλλ' ἕν τι δηλοῦται· οἷον· ἀντὶ τοῦ ἄνθρωποι, υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι.

[1] Potius esse videtur οἰκείωι. *Porson. B.*

[2] Duodecim circiter literæ evanuerunt. *Porson.* σὺ δὲ (ὦ κράτιστε Θωμᾶ) *Porson. B.*

* Incip. τὴν f. 1. c. 3.

[3] Ita G. ex em. statim facta pro πενοῦντι.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ· ΔΙ' ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

Α͂ τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον· ὡς Ὅμηρος· ἆ δειλοί· βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαίνει· παρὰ δὲ Δημοκρίτωι, ἴδια· καὶ παρ' Ὁμήρωι δὲ, τὰ ἑαυτοῦ· τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος· τάσσεται δὲ τὸ ᾶ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν· ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδηι ἐν Μηδείαι· Πράξασ' ἃ[1] μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι· οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων· Αἰτεῖς ἃ τεύξηι· εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει· βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν· οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν,* αὐτοτελῆ παρισταῖ διάνοιαν· ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ ᾶ, δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν· ὥσπερ τὸ ἄνανδρον, ἄκακον· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα· ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος· ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλωι ὕληι· καὶ τὸ ὁμοῦ· ὡς τὸ ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας· καὶ τὸ κακόν· ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε· καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

[1] πράξασα μ. κ. τυχοῦσα ἃ.

* Incipit f. 1. c. 4.

(Ὅτι [1] τὸ ᾱ, ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον, σημαίνει ζ', διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον· ὡς δὲ μέρος λέξεως ε'.)

Ἄ. ἇ: ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ· ὥς φησὶ Διογενιανός.

Ἄ ἅ: σύστημα ὕδατος.

Ἀαγές: ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀαδεῖν: ὀχλεῖν· ἀπορεῖν· ἀδικεῖν· ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον: ἄτακτον· ἀκρατές.

Ἄαπτον: ἰσχυρόν· βαρύ· χαλεπόν· οἱ δὲ ἄπληστον· καὶ χεῖρας ἀάπτους· μεγάλας· ἀπροσπελάστους· ὧν οὐχ ἅψαιτό τις· εἰ δὲ ψιλωθείη, τὰς ἀπτοήτους· οἱ δὲ ἄαπτον, ἄπειρον· ἀπέραντον.

Ἀάπτους: οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον ᾱ, ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους· ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλοῦντες, ἀπράκτους· οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀππίων δὲ δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.

Ἀᾶσαι: τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι· καθυπνῶσαι· βλάψαι· λυπῆσαι· * * * [2]

* Ἀγχίνοια: σύνεσις.

Ἀγχίνους: συνετός· ὀξὺς τὸν νοῦν.

Ἄγχιστα: ἔγγιστα.

[1] Hæc in marg. ab ead. m.

[2] Desunt quatuor folia, ut conjicio. *Porson.*

* Incip. f. 2. c. 1.

Ἀγχιστεία : συγγένεια· καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχίσποροι : ἐγγὺς γένους.

Ἀγχιστίνδην : οἱ κατ' ἀγχιστείαν· ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην ἐπιρρηματικῶς.

Ἀγχίστροφοι : συστραφέντες· ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

Ἀγχιτέρμων : ὁ γείτων· ὁ ὅμορος.

Ἀγχοῦ : ἐγγύς.

Ἀγχωμάλου : τῆς ἴσης· τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

Ἀγωγή : ἀναστροφή· τρόπος· ἢ ἡ κομιδή· καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

Ἀγωγεῖ : τωῖ ἱμάντι ωῖ ἄγεται ὁ ἵππος· ὃ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

Ἀγωγεύς : ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ἀγώγιον : τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης· οὕτως Ξενοφῶν.

Ἀγώγιμος : ἄγων· ἀγόμενος.

Ἀγωγίμων[1] Φορτίων : ἐμπορικῶν.

Ἀγωγόν : ἐπακτικόν.

Ἀγωγούς : προπομπούς.

Ἀγωνία : ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών· λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.

[1] Dist. G. Ἀγωγίμων : φορτίων ἐ.

Ἀγωνιαῖ : Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγωνι[1]

Ἀγῶνα : καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

Ἀγωνιῶ : κινδυνεύω.

Ἀγών : ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα· καὶ τὸν ναὸν ἔνθα * ἀθροίζονται· καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος.

Ἀγῶνα : καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ὦ ἀγωνίζονται· Θουκυδίδης ε΄· προσελθὼν[2] εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις : τάττεται ἡ παροιμία καὶ[3] ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν.

Ἀγωνιᾶν : Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι· καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός.

Ἄγωνος : κατὰ σχηματισμὸν,[4] ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἀγῶνα : τὴν συναγωγήν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀδαγμός : ὀδαξησμός· ὅπέρ ἐστι κνησμός· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ἀδαήμονες : ἄπειροι.

Ἀδαμάντινα : στερρά.

[1] Sic G. quasi voce imperfecta.

* Incip. f. 2. c. 2.

[2] προελθὼν [3] καὶ forsan delere volebat scriba.

[4] -μὸς primo; statim correctum.

Ἀδαξῆσαι: τὸ κνῆσαι· οὐκ ἐν τῶι ὁ[1] ὀδαξῆσαι· καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀ$^{\theta}$ χῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί· Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν.

Ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα,[2] οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως· οὕτως Αἰσχύλος.

Ἄδδιξ: μέτρον τετραχοίνικον· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀδεὲς δέος: τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων· ἢ ἀσφαλές· οὐ φοβερόν.

Ἀδέητος: Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.

Ἀδείματα: ἄφοβα.

* Ἀδεκάστως: ἀμερίστως· δικαίως· ἀδωροδοκήτως· ὀρθῶς.

Ἀδεκατεύτους: ὧν οὐκ ἀνατέθειται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.

Ἀδελφίζειν: τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν· οὐ μόνη ἡ κωμωδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῆι λέξει ταύτηι χρῶνται· οὕτως Ἰσοκράτης.

Ἀδημονεῖν: κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι[3] δήμωι ἢ χώραι· Ὅμηρος.

Ἀδήν: τῶν ἐν τῶι σώματι γεγενημένων ἔστι τοῦτο· γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας· καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας· ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός.

[1] ὁ om. [2] ἐκτείνουσα

* Incip. f. 2. c. 3.

[3] Ante δήμωι nescio quid scribere voluisse videtur. *Porson. B.*

Ἄδην: τὸ ἅλις· Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται· ἢ εἰς κόρον· ἱκανῶς· ἀρκούντως· ἐν Χαρμίδῃ·[1] ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν.

Ἀδημονῶν: ἀγωνιῶν.

Ἀδήριτος: ἄμαχος.

Ἀδηφάγος: ἀθρόως ἐσθίων· πολυφάγος· γαστρίμαργος.

Ἀδηνέως: ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδηφάγον ἅρμα: τὸ τέλειον.

Ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα, τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν, ἤτοι δαψιλῶς.

Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν* ἵππων· Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμωιδοτραγωιδίαι τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδήωτον: ἀπόρθητον· ἀπραίδευτον.

Ἀδηφάγοι: ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς· καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπεν Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τρίηρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεν-

[1] χαρμ δ ἐπεὶ ms. ut literæ obsolevisse videantur in exemplari unde hoc transcriptum est. *Porson. B.*

* Incip. στῶν f. 2. c. 4.

τισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέαι ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.

Ἀδιάντον: ξηρόν· ἄβροχον· ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον τὸ καλούμενον πολύτριχον.

Ἀδιάφθορον: ἄμωμον· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον, καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός· ὡς Μένανδρος· καὶ μὴν ἀδιάφθορον, τὸ μὴ δὲ μιαῖ ὑποκείμενον φθοραῖ· ὡς Πλάτων ἐν τωῖ περὶ ψυχῆς· ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον, καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ϛ'· ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν· προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς· ὡς Αἰσχίνης φησὶν ἀδιαφθόρως.

Ἀδιαίτητος: ἀλλότριος· ἀήθης.

Ἀδιάκριτος: ἀδιαχώριστος· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων. * * * *[1]

Ἐπώνυμοι: διττοί εἰσιν οἱ ἐπώνυμοι· οἱ μὲν δέκα ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαί· ἕτεροι δὲ δύο· καὶ τοῖς μὲν, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος· ἀπὸ ιη' ἔτους μέχρι ξ'.

Ἐπώνυμοι: οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες, ἀστοὶ καὶ ξένοι, χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ὑφ' ὧν ἐνίων καὶ

[1] Desunt, si recte conjicio, centum folia, usque ad vocem Ἐπώμοι. *Porson.* Incipit fol. 3. col. 1. μοι· οἱ μὲν δέκα. E Suida supplet Porsonus.

ταῖς φυλαῖς ἐτέθη[1] ὀνόματα· φασὶ δὲ ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι· ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι· καὶ ἕκαστον ὀνόματα ἴδια γραψάμενον κληρῶσαι· παρὰ οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

Ἐπωπτευκότων : οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῆι δευτέραι μυήσει ἐποπτεύειν λέγονται.

Ἐπώχετο : ἐπεπορεύετο.

Ἐραῖ : ἐπιθυμεῖ.

Ἐρανεμπόλοις : τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐρανέμπολοι : ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες.

Ἐργάτης : φιλεργός.

Ἐργασείειν : ἐργαστικῶς ἔχειν.[2]

Ἔρανα : δῶρα.

Ἔρανον : ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἔρανος : ἐντολή· εἰσφορά· ἢ συλλογή· ἢ σπουδαιότερον * * * *.[3]

Ἐρανίσας : Δημοσθένης· ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας· ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων· καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει *καταβάλλειν, εἰσφέρων.[4]

[1] ἐτίθει. [2] Ἐργασίην : ἐργατικῶς ἔχ.

[3] In G. nullum lacunæ vestigium.

* Inc. f. 3. c. 2. ταβάλλειν.

[4] εἰσφέρειν.

Ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·[1] πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ'[2] ἔτνος.

Ἐρανίσαι: τὸ λαβεῖν ἔρανον καὶ συλλέξαι παρά τινος.

Ἐρανιῶν: ἐρανισθησόμενος.

Ἐραστριᾶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσιν.

Ἐρατειχεύειν:[3] στρατεύεσθαι.

Ἐργάνη: ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας.

Ἐργαστίτερον λέγουσιν.

Ἔργα νέων:[4] παροιμία τίς ἐστιν· οὕτως προσαγορευομένη· Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη· τῆς Θράκης ἐστὶν ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργοκλῆς καὶ Ἐργόφιλος: στρατηγοὶ Ἀθηναίων.

Ἔργον εἰπεῖν: χαλεπὸν εἰπεῖν.

Ἐργολαβῆσαι λέγουσιν.

Ἔργον: ὁ μισθός· καὶ λαβεῖν ἔργον· τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν.

Ἐργολάβοι: οἱ προϊστάμενοι τινῶν.

Ἐρεβίνθινος Διόνυσος: ἀντὶ τοῦ ζωμός· παροιμία· τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμὰς τῶν εἴτε χρηστῶν, εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων.

[1] ὀλκάσιν. [2] ἥψησα.

[3] Accentum om.

[4] Ἐργανέων, et mox; tum προσαγ. et μέσον, (sic) in litura ab ead. m.

Ἐρέβινθος: αἰδοῖον.

Ἐρείδειν: τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς· ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως· Ταγηνισταῖς· Ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι.

Ἔρεσθαι: ἐρωτῆσαι· πυθέσθαι.

Ἐρέσσειν: συντόνως ἐσθίειν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

* Ἐρεσχηλεῖν: πολὺ παρὰ Πλάτωνι τωῖ φιλοσόφωι καὶ παρὰ Ἴωσιν· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης.

Ἐρεσχηλοῦντα: σκώπτοντα καὶ χλευάζοντα· καὶ οἷον ἐρίζοντα.

Ἐρετρικὸς κατάλογος: ἐπὶ Διφίλου ἄρχοντος[1] ἔγραψαν ψήφισμα τοὺς ὁμήρους καταλέξαι ἐξ Ἐρετριατῶν πλουσιωτάτων.

Ἐρεφθείς: ἐπιστεγάσας.

Ἐρήμη δίκη: ὅτ' ἂν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδιαιτηθῆι.

Ἐρήμην ἁλῶναι:

Ἔρημον ἐμβλέπειν: ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅτ' ἂν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν· Ἀριστοφάνης Πολυΐδω.

Ἔριθος: ἡ μισθοῦ ἔρια ἐργαζομένη.

Ἐρείκη: εἶδος φυτοῦ.

Ἐρικτῶν: τῶν διχερικτῶν πυρῶν καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων· ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι· τοῦτο λέγουσιν ἐρικτόν.[2]

* Inc. f. 3. c. 3.

[1] ἄρχοντες.   [2] ἐρρικτόν.

Ἐρινάζειν: ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν[1] καὶ ἀγρίων συκῶν· ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν· ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων.

Ἐρίουνιον πάρον: τὸν χθόνιον.

Ἐρίπναι· αἱ ἀπερρωγυῖαι πέτραι.

Ἐρικνωμένον:

Ἐρίωι στέψαντες: ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες· Πλάτων Πολιτείας ἵ.

*Ἐρκάνη:[2] φραγμός.

Ἕρκεσι: δικτύοις.

Ἕρκη: πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.

Ἕρκειος: γενναῖος· λέγεται δὲ καὶ Ζεύς.

Ἕρρειν: ἰέναι.[3]

Ἑρκείου Διός: ἕρκον Ἀθηναῖοι τὸν οἶκον ἐκάλουν· τὸν οὖν φύλακα τοῦ οἴκου ἱδρυσάμενοι, Ἕρκειον Δία καλοῦσιν.

Ἕρκειος Ζεύς: ὠῒ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τηῖ αὐληῖ ἵδρυνται· τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον· μετῆν δὲ τῆς πολιτείας οἷς εἴη Ζεὺς Ἕρκειος.

Ἑρκόπεζα· τὰ περιτεθειμένα ἀκανθώδη[4] ξύλα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν δύνασθαι.

[1] ἐριναιῶν. * Inc. f. 3. c. 4.

[2] Hic et in reliquis ab ἕρκος derivatis lenem spiritum G.

[3] Confuse, λ. δὲ καὶ ζεὺς ἔρρειν ἰέναι.

[4] κλειθηδη.

Ἑρμάν: ὕφαλος πέτρα· Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἑρμαῖ:[1] Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τωῖ περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί· ἀπὸ γὰρ τῆς ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι· ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ Ἱππάρχειοι[2] Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἕρμαιον: τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν· ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν.

Ἑρμάφροδιτος: ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀρρένων καὶ θηλειῶν, φασίν· ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμῆς τρικέφαλος:[3]

Ἑρμῆς στροφεύς: ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος· ἀπὸ τοῦ στροφέως τῆς θύρας.

Ἑρμῆς τετρακέφαλος: ἐν Κεραμεικωῖ* Τελεσαρχίδου ἔργον.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῃῖ πυλίδι: Φιλόχορος λέγει ὡς οἱ ἐννέα ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν παρὰ τὸν πυλῶνα.

Ἑρμείας: ὄνομα κύριον· ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος· οἰκείως[4] δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην· καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τωῖ φιλοσόφωι.

[1] ἑρμαὶ ter.

[2] ἱππάρχιοι.

[3] Sesquilineæ spatium vacuum.

* Inc. καῖ f. 4. c. 1.

[4] οἰκεῖος.

Ἑρμῆς: πόσεως[1] εἶδος· ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος.

Ἕρμιοι καὶ ἐξ Ἑρμοῦ: τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Ἑρμιόνη: χωρίον ἄσυλον· ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσω ἔχουσα ἱερὰ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης ἄσυλα.

Ἑρμοκοπίδαι: οἱ τῶν Ἑρμῶν τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες· φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι.

Ἑρμοκοπίδαι: οὕτως ἐκλήθησαν οἱ τῆς περικοπῆς τῶν Ἑρμῶν (αἴτιοι)·[2] οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἑρμοῦ κλῆρος: ὁ πρῶτος ἀνελκόμενος· εἰώθεσαν γὰρ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ φύλλον ἐμβάλλειν ἐλαίας καὶ πρῶτον ἀνέλκειν τοῦτον· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τοῦτον.

Ἕρμος: δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀκαμαντίδος· Διονύσιος δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ Ἕρμος ὡς ἕρκος.

Ἑρμώνιος χάρις: ἡ κατὰ ἀνάγκην διδομένη.

Ἐρόμενος: ἐρωτῶν.

Ἐροιάδαι: οἱ Ἐροιάδαι δῆμος ἐστὶ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

Ἕρπει: τηῖ κοιλία βαδίζει.

*Ἑρπήνη: πάθος ἐστὶ χαλεπὸν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος· ἤτοι ὑπονέμεσθαι.

Ἑρπύζων: ἐκ μεταφορᾶς βαδίζων.

[1] Ἑρμῆς πόσεως· εἶδος—Sed hujusmodi errores plerumque tacebo.

[2] Om. αἴτιοι.

* Inc. f. 4. c. 2.

Ἔρρε: φθείρου· ἀπαλλάττου.

Ἔρρει: κατέπιπτεν.

Ἔρρειν: φθείρεσθαι.

Ἐρρέτω: οἰμωζέτω· φευγέτω.

Ἔρρηκε: φθείρεται.

Ἐρρήσετε: φθερεῖσθε·[1] καὶ ἐρρήσας, φθαρείς.

Ἐρρηνοβοσκός: ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β΄ Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην.

Ἐρρήσεις: μετὰ βίας εἰσελεύσῃ.

Ἐρρήσαντο: ἐψηφίσαντο.

Ἔρριον: εἰς φθοράν· Εὐριπίδης.

Ἔρριον: τάχιον.

Ἐρριπίζετο: ηὔξετο· ἀντὶ τοῦ ἐνεκαίετο· κυρίως γὰρ ἐπὶ πυρὸς λέγεται.

Ἐρρόντων: φθειρέσθωσαν.

Ἐρρώγασιν: ἐσχίσθησαν.[2]

Ἐρρωγότες: διεσπασμένοι.

Ἔρρων: μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος.

Ἐρρωπίζομεν: σύμμικτα[3] καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος.

Ἐρρώσαντο: ἐπωρώθησαν.

Ἐρρῶσθαι φράσας: οἰμώζειν εἰπών· κατεγνωκώς.

Ἐρσήεις: πρόσφατος· ἐνυγρός τε καὶ ἀμόλυντος.

Ἐρσήεντα: δροσώδη καὶ ἁπαλόν· νεαρόν.

Ἐρυγγάνειν: ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι.

[1] ἐρρήσεται: φθερεῖσθαι.

[2] ἐσχίθησαν.

[3] εὔμικτα

* Ἐρυθαίνει : πυρρὸν[1] ποιεῖ· ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθραῖοι : οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίαι Ἐρυθρᾶς καλουμένης.

Ἔρυμα : φύλαγμα καὶ τεῖχος.

Ἐρυμνήν : ἠσφαλισμένην.

Ἐρυσίβη : θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον· ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν· τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασιν· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου.

Ἔρυσμον : λάχανον οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες.

Ἔρυσος : σπυρίς.

Ἐρύσταζεν : εἷλκεν.

Ἐρύσιμον : ἑλκύσιμον.

Ἔρυφον : οὐκ ἐρρόφησα.

Ἑρχθέντα : ὕδατι ἀποπνιγέντα.

Ἐρχιάδαι :[2] Ἐρχία δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρωδιός : ὀρνέου εἶδος.

Ἐρώμεθα : ἐρωτήσωμεν.

Ἔρωμαί σε : ἐρωτήσω σε.

Ἐρῶν : ἐφιέμενος· ἐπιθυμῶν.

Ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε : τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ

* Inc. f. 4. c. 3.

[1] πυρὸν

[2] Ἐρχιάθαι : forsan ex em. pro Ἐρχιόθαι, sed ejusd. m.

μεῖζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, ἐφ᾽ ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευε· σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τὸ, τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτωι εἶχεν.)[1]

Ἔσβη : ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Ἐσδραμύλιξον : [2] εἴσδραμε.

Ἐσέφθην : τὸ ἐσεβάσθην· Σοφοκλῆς.

Ἐσθήματα : ἱμάτια.

* Ἐσθλά : ἀγαθά.

Ἔσθοντες : ἐσθίοντες.

Ἔσθος : ἱμάτιον.

Ἔσθ᾽ ὅτε : ἔστιν ὅτε.

Ἐσίνοντο : ἐβλάπτοντο.

Ἔσκαλεν : ἐσκάλευεν· ἐσάλευεν· ἠρεύνα.

Ἐσκήνησαν : ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν.

Ἐσκληκότα : προσλιπαροῦντα· προσεσκληκότα· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων.

Ἐσκοπεῖτο : ἀνεσκόπει.

Ἐσκοπίαζε : περιέβλεπεν.

Ἐσκοροδισμένος : παρωξυμμένος· ἀπὸ τῶν σκορόδων· μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα.

Ἐς κόρακας : εἰς τὸ σκότος· εἰς ὄλεθρον.

Ἐς κόρακας : Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν

[1] Uncinis inclusa om.
[2] Ἐσδραγύλιξον
* Inc. f. 4. c. 4.

Παγασιτικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας ἰδόντες περιπετομένους· τοῦ Ἀπόλλωνος ᾤκησαν χωρίον κόρακας· ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους εἰς αὐτὸ ἔπεμπον· οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς καὶ δυνατικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος· Ἀριστοτέλης δέ φησι· λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας· καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ᾽ ἐς κόρακας·[1] ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς· κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττηθέντα δὲ, πάλιν εἰς τοὺς * κολοιοὺς ὑποστρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας, παίειν αὐτὸν λέγοντας· φεῦγ᾽ ἐς κόρακας· Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς· φεῦγ᾽ ἐς κόρακας.

Ἔσμα : Ἀριστοτέλης· ὅπερ Θεόφραστος μίσχον· ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων.

Ἐσμός : πληθύς· ὄχλος· κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι.

Ἐσμυρνισμένον : σμύρνῃ ἐπεστυμμένον· μύρον γὰρ παρὰ τὸ τῇ μοίρᾳ συνέψεσθαι.

Ἐς[2] ὀλβίαν : ὡς εἰς μακαρίαν· τὸ εἰς Ἅιδου.

Ἐς ὀψιγόνους : τοὺς μετὰ ταῦτα.

Ἐσπάριζεν : οὐκ ἐσκάριζεν.

Ἐσπάθα : σπάθῃ ὕφαινεν ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα.

[1] κόρας
[2] Εἰς

* Inc. f. 5. c. 1.

Ἐσπαθημένος : πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

Ἐσπαθᾶτο : Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο· παρὰ τὴν σπάθην· ἢ τὸ ἐρρίπτετο· ἢ διεκόπτετο· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀφ' ἑσπέρας· οὐκ ἀφ' ἑσπέρου.

Ἕσπερον κέλευθον : ἑσπέριον· ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἑσπέται : εἰπεῖν ποιήσαντες.

Ἔσταλκεν : ἐμείωσεν.

* **Ἐσταθευμένον** : τὸ κεχλιασμένον τῷ πυρί· καὶ σταθεῦσαι διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι.

Ἔστ' ἂν : ἕως ἄν.

Ἐστηλιτευμένον : ἀναγεγραμμένον.

Ἐστῆξι : τὸ μέλλον λέγουσι· καὶ ἔστηξε καὶ τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἑστιᾶν : τρέφειν· καὶ ἑστιᾶσθαι· τρέφεσθαι· εὐωχεῖσθαι.

Ἑστία : δίαιτα· οἴκησις· βωμός· χυτρόπους· ἐσχάρα.

Ἑστιατόρια : [1] ἑστίασις.

Ἑστιάτωρ : ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν· δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριστηταί.

Ἑστία θύομεν : ἀφ' ὧν οὐκ ἔξεστι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἐς τί ἔτι : μέχρι τινος.

Ἔστιν : ἡ πρώτη ὀξεῖα ἐπειδ' ἂν ἀποφαινώμεθα αὐτοὶ

* Inc. f. 5. c. 2.

[1] Ἑστιατορία

περὶ τοῦ ὑπάρχειν τί· Ἔστι πόλις Ἐφύρη· ὅτ' ἂν δὲ πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑστέραν ὀξυτονητέον.

Ἑστιῶν : ἀριστοποιῶν.

Ἐστόμφασεν : ἠλαζονεύσατο· ἢ σπάθη καθύφηναν· ἀντὶ τοῦ διέφθειραν τὰ ἐν τῇ οἰκίαι.

Ἐς τὸν λιμένα : ὅτ' ἂν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως σφοδρότερον ἐρέσσουσιν· ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπές· Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα· λείπει γὰρ ἰσχυρός.

Ἐστρωμνημένος : ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ μένων.

Ἐστορέσθη : ἐστρώθη· ὡμαλίσθη.[1]

Ἐσφάλιζεν : ἠσφάλισεν· ἔσφηλεν· ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι, πεδῆσαι.

Ἐσφηκωμένον : ἐσφιγμένον· ἀπὸ τῶν σφηκῶν· οἱ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ * ὁ σφήν· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι Σφηκοι[2] κελαινόρινες· Ὅμηρος·—χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Ἔσφηλε : κατέβαλε.

Ἐς φοινικίδας καταξάναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτ οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο.

[1] In marg. scriptum εὔαδε manu diversa, sed typographiæ ætatem superante. *Porson. B.*

* Inc. f. 5. c. 3.

[2] Sic, sine accentu.

Ἐς Φρεάτου: Φρέατος τόπος τῆς Ἀττικῆς· ἐν ὠῖ ἐδίκαζον περὶ φόνου.

Ἐσχάρα: ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής· ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἕλκη· ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα.

Ἐσχάρα: ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκοῦργος καὶ Ἀμμώνιος τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην· ἢ κοίλην· παρὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχάραι πυρός: ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιαί.

Ἐσχάρας: τὰ τῶν γυναικῶν αἰδοῖα.

Ἐσχάριον: θυμιατήριον κοῖλον.

Ἐσχαρίτην: ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου.

Ἐσχάτη ἀδικία: ἄκρα τὲ καὶ τελεία.

Ἐσχατιά: τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾶ, εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα.

Ἐσχατίαν: ἔσχατον τόπον γῆς· ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τωῖ ή περὶ τῆς Πολιτείας.

Ἔσχατος Μυσῶν: Ἕλλησι λοιμωῖ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον * ἠπόρουν· αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφω μαν-

* Inc. f. 5. c. 4.

τευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπί τινας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῆ͂ μητρὶ αὐτοῦ· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Ἔσχε : κατέπαυσε.

Ἐσχεδίαζον : ἡτοίμαζον.

Ἐσχάτως : ἄκρως· Μένανδρος· — φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως.

Ἔσχεν : ἐπέσχε· Μένανδρος.

Ἔσχετο : ἐπεσχέθη.

Ἐτεοβουτάδαι : [1] γένος πολὺ, λαμπρόν· ἀπὸ Βούτου· ἀφ' οὗ ἱερεῖς καθίστανται Ἀθήνησιν.

Ἐτεοβουτίδαι : [2] γένος Ἀθηναίοις· οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ[3] Βούτου γεγονότες· ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱερεία [4] τῆς Πολιάδος· καθαρῶς δὲ ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον· τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ.

Ἑτερομόλιος δίκη : εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

Ἔτειρε : κατεπόνησε.

Ἐτεόν : ἀληθῶς.

Ετια :[5]

Ἑταίρας Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησιν· ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρους καὶ ἑταίρας.

Ἑταίρα : φίλη· πόρνη.

Ἑταιρικός : ὁ εἰς ἑταίρας καταφερής.

[1] Ἐταιοβουτάδαι [2] Sic per ι.
[3] ἀπὸ τῆς Β. [4] ἱέρεια [5] Sic.

* Ἑταιρίστριαι: γυναῖκες φιλίας κτώμεναι.

Ἑταιριζομένη: ἐρεθιζομένη· προσκνωμένη.

Ἑταιρισάμενος: συνεργήσας.

Ἑταιρία: ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως [1] τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἑταιρήσας: [2] πορνεύσας.

Ἑταιρίστριαι: αἱ καλούμεναι τριβάδες.

Ἑταιρῶν ἀνθίνων: νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.

Ἕταις: ἑταίροις.

Ἑταιρεῖν: καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.

Ἑτερότοιχα: [3] ἀσύμφωνα.

Ἐτέλει: ἐτέτακτο.

Ἐτελέσθησαν: ἐμιάνθησαν· μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.

Ἐτέλεσε: κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν.

Ἑτεραλκέα: ἑτεροκλινῆ.

Ἑτεροιούμενοι: ἀλλοιούμενοι.

Ἑτεροῖον: ἀλλοῖον.

Ἕτερος: Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν.

Ἕτερος: ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν.

Ἑτερόγναθος: ἀπειθής· ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἑτερομάσχαλος: χιτὼν δουλικὸς, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

* Inc. f. 6. c. 1.

[1] ἑταιρίσεως

[2] Ἑταιρίσας

[3] Ἑταιρότοιχα

Ἑτερόφθαλμος : ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἑτέρωθι : ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.

Ἑτέρωσέ ποι : ἐφ' ἕτερον τόπον.

Ἑτερόπλουν λέγουσι καὶ ἀμφοτερόπλουν.

Ἑτερόφθαλμος : οὕτως λέγουσιν, οὐ μονόφθαλμος.

Ἑτέρωσε : ἀλλαχόσε.

Ἔτειον : ἐνιαύσιον· ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον,[1] ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον.

* Ἔτλης : ὑπέμεινας.

Ἔτνος : εἶδος ὀσπρίου.

Ἔτνα : τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν.

Ἔτνος : ἕψημα.

Ἐτνήρυσιν : λέγουσι δὲ καὶ ζωμήρυσιν· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν.

Ἐτησίαι : οἱ ἀπὸ Βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι.

Ἐτήσιοι : πρόσκαιροι· Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ [2] πρὸς τὴν τέχνην· Κρατῖνος Δηλιάσιν.[3]

Ἐτιθήνευσεν : οὐκ ἐτρόφησεν.

Ἔτος : μάτην.

Ἐτόπασεν : ὑπενόησεν· ἐνόμισεν.

Ἐτραγῴδουν : ἐχόρευον.

Ἐτρύχωσεν : ἐξέτριψεν.

Ἐτύγχανεν : ἔτυχεν.

Ἐττημένα : σεσησμένα· Φερεκράτης.

1 μόνον

* Inc. f. 6. c. 2.

2 προσιτα εἰ

3 δειλιάσιν

Εὐαγές: ἁγνόν· εὐσεβές· ὅσιον· θειότατον.

Εὐάγωγον: εὐχερές.

Εὐάγωγον: εὐθήρατον· εὔληπτον.

Εὐαγωγία: εὐπαιδευσία.

Εὐαγγέλειν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ καταγγέλλειν.

Εὐαγής: μεταφορικῶς κύκλος.

Εὐάγκαλον: εὐβάστακτον.

Εὐαγόρας: ὄνομα κύριον.

Εὐαίων:[1] ὄνομα κύριον.

Εὐανδρία: Δείναρχος· εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο.

Εὐάνθης γλῶσσα:

Εὐαλδεῖ: εὐεξεῖ.

Εὐάντητος: εὐαπάντητος.

Εὐάντητος: εὐικέτευτος· ἄντεσθαι γὰρ τὸ ἱκετεῦσαι.

Εὐάντυγα: εὐάξονα.

Εὐαφές: εὐμάλακτον· εὐψηλάφητον.

Εὖ βεβηκότα:[2] εὐσταθῆ.

Εὐβοιεῖς: οὐκ Εὐβοεῖς.

* Εὔβοτον: καλὰ βοσκήματα ἔχον.

Εὔβουλος: δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος· ἕτερος δέ ἐστιν ὁ κωμικὸς, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης.

Εὖγε: καλῶς· ὁσίως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας πολλάκις.

Εὐγενέστερος Κόδρου: τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου·[3] πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νείλεω· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις·

[1] Εὔαιον

[2] Εὐβεβηκότα

* Inc. f. 6. c. 3.

[3] μεσηνίου

ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας ἐδέξατο· ἐν οἷς καὶ Μέλανθον· χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως· νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον· ὡς Δήμων.

Εὐγηρότατος: καλὸς γέρων· ἀξιότιμος.

Εὐγμαοδείων: εὐχῆς ἀξίων.

Εὐγνώμων: τὸν εὔγνωστον λέγουσι· καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα.

Εὐγνωμοσύνη: εὔνοια· γνησιότης.

Εὐδείπνους: τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς.

Εὐδιάλογος: ὁ εὐόμιλος.

Εὐδαιμονία: εὐτυχία· εὐπραγία.

Εὔδικος: εἷς ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.

Εὐδίαιος: χειμάῤῥους· καὶ τὸ τρῆμα τῆς νεὼς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

Εὐδαιμονέστατος: εὐτυχής· πλουσιώτατος· μακαριστότατος.

Εὔδμητον: καλῶς ᾠκοδομημένον.

* Εὐδοκιμοῖ: καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη· καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η̄ καὶ ἄνευ τούτου.

Εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος:[1] παροιμία· καθεύδουσι γὰρ

* Inc. f. 6. c. 4.   [1] Εὕδοντι δαιρει κυρτος

καθέντες τοὺς κύρτους· παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός.[1]

Εὗδον : ἐκάθευδον.

Εὐδρανής :

Εὖ δρῶσι : καλῶς ποιοῦσιν.

Εὖ εἰδότες : καλῶς γινώσκοντες.

Εὗεν : ἔβρεχεν.

Εὐέδρως : βεβαίως.

Εὔειρον : εὐέριον.

Εὔεικτον : εὐπειθές· καλῶς εἶκον.

Εὖ ἔχειν στόμα : τὸ εὐφημεῖν· οὕτως Εὔπολις.

Εὐεκτικῶς : σχετικῶς.

Εὐεξία : εὐρωστία σώματος.

Εὐεπής :

Εὐερμία : εὐτυχία· ὡς δυσερμίαν ἀτυχίαν· ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινὸν Ἑρμῆν ἔλεγον.

Εὐερνής : εὐθαλὴς βλαστός.

Εὐερκής : εὖ τετειχισμένη.

Εὐερνῶ : εὐτυχῶ.

Εὐετηρία : εὐθηνία· εὐνομία· εἰρήνη· τὸ καλῶς διακεῖσθαι.

Εὐζωΐτου : καλῆς ζωῆς.

Εὔζωνοι : ἔνοπλοι· ἢ οἱ μὴ ἔχοντες φορτία.

Εὔζωνος : ἡ εὔτοκος· καλή.[2]

Εὔζωρον : εὐκέραστον.

Εὐηθείας : μωρίας· ἀνοίας.

[1] εὕδοντι δαίρει πρωκτοῖς [2] κάλλει

*Εὐήθης: βλάξ· ἀνόητος· ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος· ἢ μωρὸς εὐφήμως.

Εὔηθες: ἐπὶ τοῦ βελτίονος· καὶ Θουκυδίδης καὶ ὁ φιλόσοφος.

Εὐήλατον: τὸ καλῶς ἐληλασμένον.

Εὔειλος:[1] εὐήλιος· Ἀριστοφάνης.

Εὐερκίας: εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως.

Εὐέστω: εὐθένεια· παρὰ τὸ ἑστάναι.

Εὔζωρότερον: ἀκρατότερον.

Εὐήθης: οὐ μόνον ὁ μωρὸς καὶ ἄνους· ἀλλ' ἐσθ' ὅπη καὶ ὁ χρηστὸς, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τὸ ἦθος.

Εὔηθες: ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ· ἐν τωῖ κατὰ Τιμοκράτους λόγωι.

Εὐημερίαν: τὴν εὐδαιμονίαν· καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ Φερεκράτης.

Εὐημερία· ὡς ἐν τηῖ συνηθείαι: Ἄλεξις Ὀλυνθία· Εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι· καὶ εὐημερήσαντος Ὑπερίδης.

Εὐηνέμους: εὐδιεινούς·[2] καλούς· ἀχειμάστους.

Εὐηνιώτατα: εὐήνιος[3] ὁ πρᾶος καὶ μέτριος καὶ μὴ ταραχώδης· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εὐήνιον: εὐπειθές· καλῶς ἡνιοχούμενον· ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Εὐήνιος: πρᾶος· ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενος· ἢ εὐπειθής· ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγοντες.

* Inc. f. 7. c. 1.

[1] Εὔηλος

[2] εὐδινοὺς

[3] εὔηνος

Εὐήνορα: τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα· ἐπὶ τοῦ οἴνου· ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ, τὸν εὖ (τὸν ἄνδρα τιθέντα.)[1]

Εὔηνος: δύο ἀναγράφουσι γεγράφθαι* ἐλεγείων ποιητάς· καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

Εὐήρεια: εὔπλοια· εὐχέρεια.

Εὐηρές: ἐπιεικές· πρᾶον.

Εὐήροτον: καλῶς ἠροτριασμένον.

Εὐήτριον: ἱμάτιον εὐυφές·[2] ἢ τὸ ὁμαλὸν ὕφασμα.

Εὖρες: εὐάγωγον· ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐθέ: λέγουσι καὶ εὐθέως· τὸ δὲ εὐθὺ, χωρὶς τοῦ σ̄, ἐπὶ τόπου τιθέασιν.

Εὐθέος: φανεροῦ· εὐθοῦς.

Εὐθενεῖν: ἐν τῷ ε̄ λεκτέον· οὐχὶ εὐθηνεῖν.

Εὖ θέσθαι: καλῶς διοικῆσαι.

Εὐθετῆσαι:[3] κοσμῆσαι· συνθεῖναι.

Εὐθημονεῖσθαι: εὖ τίθεσθαι· ἢ συγκεῖσθαι.

Εὐθίας: τῶν ἐπὶ συκοφαντίαι διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας.

Εὔθικτον: εὐαφές· εὐψηλάφητον.

Εὔθινος: ἀρχὴ ἦν τίς· ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσι· τούτῳ δὲ δύο παρέδρους.

Εὔθρυπτα: ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι· οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακή.

Εὐθύ: κατευθύ· καὶ κατεναντίον· ἐπ' εὐθείας.

Εὐθυβόλωι: ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

[1] εὐ sic, articulo imperfecto; et τὸν ἀ. τ. omittit.

* Inc. φθαι f. 7. c. 2.

[2] εὐφυὲς

[3] Εὐθετίσαι

Εὐθυγενής: ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταγμένος.

Εὐθυγνωμίας: ὁ μάρτυς· ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριστῶν.

Εὐθυμοσύνη: τάξις.

Εὐθύδημον: ἁπλοῦν δημότην.

Εὐθυεπίαις: ὀρθολογίαις.

*Εὐθυδικία: ὅτ' ἂν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου· τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησὶ, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται.

Εὐθὺ Λυκείου: τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης[1] οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίας ὁδόν.

Εὐθύναι: οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων· καὶ εὔθυνοι οἱ τούτους ἀνακρίνοντες· Νόμων ιβ'· εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύνοντα· καὶ μετ' ὀλίγα· διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι· ἡμεῖς τούτους λογιστὰς λέγομεν.

Εὐθύνα: κυρίως ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως· ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι· κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν.

Εὐθύναι: ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις· δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν· παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσ-

* Inc. f. 7. c. 3.

[1] Εὐρυπίδης

βεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας.

Εὐθύναι : ἐξετάσαι ὀρθῶς.

Εὐθύνοντας : ὁρμῶντας.

Εὔθυνος : εὐθυντής.

Εὐθύνας : δίκας· τιμωρίας.

Εὐθύνουσιν : ἐρωτῶσι· δίκας εἰσπράττουσιν.

Εὐθύωρον : ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν·[1] οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθύορον : τόπος ἐστὶν ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον.

Εὐθυτενίζουσα : ὀρθῶς βαδίζουσα· ἐπιτατικῶς τρέχουσα· ὀρθῶς φρονοῦσα· ἀπταίστως ψηφιζομένη· τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς.

Εὐθυρήμων : ἑτοιμόλογος.

Εὐθὺς καὶ εὐθέως : ἀμφότερα Ἑλληνικά· τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων· οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει· ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον, εὐθὺ σκοποῦ·[2] ἀκριβὲς κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθύ : σύνεγγυς σημαίνει.

Εὐθυωρίαν : τὴν εὐθύτητα.

Εὐιλατεύειν : εὐμενῆ εἶναι.

Εὖ ἴσθι : καλῶς γνῶθι.

Εὐκατάπριστος : εὐκατάκαυστος.

[1] εὐθ ceteris evanidis. Inc. οὕτως f. 7. c. 4.

[2] Εὐθὺ σκοποῦ disjungit ut novam glossam.

Εὐκερματεῖν : Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι.

Εὔκηλον : εὔκαυστον : εὔσχιστον· Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμέν'[1] εὔκηλον δρυός.

Εὐκλεύς :

Εὔκληρος : εὐεπίτευκτος.[2]

Εὐκλεία :[3] καὶ τὰ ὅμοια : μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ[4] (κωμωιδίας.)

Εὐκληρία : εὐτυχία.

Εὔκολος : ῥάδιος καὶ οὐ συχνός· ὁ ἐναντίος[5] τωῖ δυσκόλωι.

Εὐκόμιστος :[6] ἐπιμελείας εὖ τετευχώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια·—ἐπεὶ οὐ κομιδὴ* κατὰ νῆα.

Εὔκρας : εὔκρατος· Εὐριπ. Βροτοῖσιν[7] εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως· ἐν Ἀντιόπηι.

Εὐκρινής : συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάνας λέγεται, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· οὗτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατὰ ἀντίφρασιν.

Εὐκρινές : εὐχερές.

Εὐκτάζου : εὔχου.

Εὐκταῖον : εὐχῆς ἄξιον· πολύτιμον· ὑγιές.

Εὔκυκλος : εὔχορος.

Εὐλάβησον : καὶ εὐλαβῆσαι λέγουσιν.

[1] πυθμένα [2] εὐεπίτεκτος [3] Εὔκλεια

[4] Puncta post περι, quasi nil deesset ; et καμῳδίας om.

[5] ἐ . . τίος literis evanidis.

[6] In (Εὐκόμισ)τος et (κομιδὴ γὰ)ρ inclusa evanuere.

* Inc. μιδὴ f. 8. c. 1.

[7] εὔκρατος εὐξυβροτοισιν

Εὐλαβοῦ: φυλάσσου.

Εὔλαχα:[1] τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ· *Δώριος* δὲ ἡ λέξις.

Εὐληματεῖ:[2] εὖ ἔχει λήματος καὶ ἀνδρείας.

Εὐλόγηκεν: ἐβλασφήμησεν.

Εὐλογιστίας: εὐλογίας· εὐβουλίας.[3]

Εὐμάρειαι: εὐχέρειαι.

Εὐμαρής: εὔκολος· εὐχερής.

Εὐμάρειαν: ῥαστώνην· εὐχέρειαν· οἱ δὲ Ἴωνες τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι· οἷον οὐρῆσαι· ἀποπατῆσαι.

Εὐμαρίδες: ὑποδημάτων γένος.

Εὐμενίδες: Αἰσχύλος Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπράϋνε τὰς Ἐρινύας· ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην· Εὐμενίδας αὐτὰς ὠνόμασεν· εἰσὶ δὲ τρεῖς· Ἀληκτώ· Μέγαιρα·[4] Τισιφόνη.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου: κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον* δεξιῷ τὲ καὶ εὐωνύμῳ ποδί· ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα, κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν συστρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία κεῖται.

Εὐμοιρία: εὐκληρία.

Εὐμολπία: πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος· ἢ εὐφρονίαι· ἢ εὐμενείαι.

Εὐμολπίδαι: πατρία Ἀθήνησιν ἀπὸ Εὐμόλπου· ἐγέ-

[1] Sine accentu.
[2] Εὐλημμάτεῖ et λήμματος
[3] εὐβολίας
[4] μεγάρα
* Inc. f. 8. e, 2.

νοντο δὲ τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θράκης ἐπιστρατεύσας, ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπ'λλωνος καὶ Ἀστυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης.[1]

Εὐμολπίδαι : γένος ἀπὸ τοῦ Θρακὸς, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν· ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος.

Εὐνάς : κοίτας· ἢ ἀγκύρας.

Εὐνάς : ἰδίως Θουκυδίδης τὰ ἐπίγεια· τὸ ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τωῖ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτώ· τὸ δὲ ἥμισυ ἐν ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίωι.

Εὐναῖος : ἐγκεκρυμμένος· Σοφοκλῆς Δόλοψιν· Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων.

Εὖ νένηται : εὖ πεπλήρωται.[2]

Εὐνηθέντες : κατακοιτασθέντες.

Εὐνεῖδαι : γένος Ἀθήνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὔνεω [3] τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης.

Εὐνεῖδαι : γένος ἐστὶ παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ὀνομαζόμενον· ἦσαν δὲ κιθαρωδοὶ, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

* Εὖνοι : οἱ εὐνοοῦντες.

Εὐνοίας : φιλίας.

Εὐνομουμένη : εἰρηνεύουσα· εὐθηνουμένη· καλῶς διακειμένη.

Εὐνούστατα : φιλίως.

Εὐνοῦχος : οὐ σπάδων ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλεῖται.

[1] διϊόπης

[2] Εὐνένηται : εὐπεπλήρωται.

[3] Sine accentu.

* Inc. f. 8. c. 3.

Εὔογκον : οὐ τὸ μέγα· ἀλλὰ τὸ μέτριον τωῖ ὄγκω.

Εὔνοστος : θεὸς ἐπιμύλιος· ἡ δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων.

Εὐοῖ· σαβοί : μυστικὰ μέν ἐστιν ἐπιφθέγματα· φασὶ δὲ τηῖ Φρυγῶν φωνηῖ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος.

Εὐοῖ· σαβοί : Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν.

Εὐορνιθίαν : Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν.

Εὐόφθαλμον : τὸ εὔοπτον.

Εὐοφθάλμως : Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Εὔξεινον : ὄνομα πελάγους.

Εὔξοον : καλῶς ἐξεσμένον.

Εὐόργητος : πρᾶος.

Εὐόχοον : πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται.

Εὖ παρασχόν· [1] ἀντὶ τοῦ παρασχόντος· δῆλον δὲ τοῦ δαίμονος· ὅ ἐστι δωρησαμένου τὴν νίκην.

Εὐπάρεδρον : καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς.

Εὐπάθεια : διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή.

Εὐπατρίδαι : οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες.

Εὐπάριστον : εὐπαράγωγον.

* Εὐπάρυφα : εὐκατέργαστα ἢ πλούσια.

Εὐπάρυφος : ὁ πλατεῖαν παρυφὴν, τουτέστι πορφύραν, ἔχων.

Εὐπατρίδαι : εὐγενεῖς.

Εὐπερίστατον : μωρόν· ταχέως περιτρεπόμενον.

[1] Εὐπάρασχον

* Inc. f. 8. c. 4.

Εὐπετής : εὐχερής.

Εὐπετῶς : ῥαδίως· εὐχερῶς· εὐκόλως καὶ εὐσταλῶς.

Εὐπινές : τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον· ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον.

Εὐπλοκαμίδες : καλλιπλόκαμοι.

Εὔπονος : εὔποτος.

Εὐπότμως : εὐτυχῶς.

Εὐπραξίαν : οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ· Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ.

Εὔπρωρον : εὐπρόσωπον.

Εὔπρηστον : εὐφύσητον.

Εὔπτορθον : εὔκλαδον.

Εὐράχαντες : ἥκοντες· ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους.

Εὔρασθαι : ἐκποιήσασθαι· περιποιήσασθαι.

Εὑρέσθαι : ἐκπορίσασθαι.

Εὑρήματα : βουλεύματα.

Εὑρήματα : οὐχὶ εὑρέματα.

Εὑρησιεπής : [1] καινολόγος.

Εὑρεσιέπεια : εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιλόγος : φλύαρος· ἑτοιμολόγος.

Εὑρήσεται : ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται.

Εὔριζον : πλατὺ [2] ὄν : ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον.

* Εὔωνον : εὐτελές.

[1] Εὑρεσιεπής (sic) G. Bis ε in seqq. servat Porsonus.

[2] πλατὺν

* Inc. f. 9. c. 1.

Εὐώνυμον : λέγουσιν, οὐ μόνον ἀριστερόν· καὶ παρὰ Θουκυδίδηι πλεῖστον.

Εὐωρεῖ : παίζει· μετεωρίζεται.

Εὐωρία : ὀλιγωρία· εἴληπται δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων.

Εὐωρία : ψιλῶς τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν· ἀλλὰ ῥαθυμότερόν [1] πως ἔχειν.

Εὐωριάζειν : ἀφροντιστεῖν κατὰ ἀντίφρασιν· ὧρα [2] γὰρ ἡ φροντίς.

Ἔφα : εἶπεν.[3]

Ἐφάλια : παραθαλάσσια.

Ἐφάμιλλον : ὅμοιον· ἴσον.

Ἐφάπαξ λέγουσιν.

Ἐφαύλιζον : εὐτέλιζον.

Ἐφάψασθαι : ἅρξασθαι· ψηλαφῆσαι.

Ἐφάψαι : ἐπὶ τοῦ δῆσαι λέγουσι τὸν λελυμένον ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος.

Ἐφεδρεύει : ἐπικάθηται.

Ἐφεδριάζειν : παιδιά τίς.

Ἐφ' ἑαυτῆς : δι' αὑτῆς.

Ἔφεδρον : δίφρον τραπεζοειδές.

Ἔφεδρος : ταυλιστὴς τρίτος· καὶ ἐνεδρεύων.

Ἐφεῖτο : συνεχωρεῖτο.

Ἐφεῖτο : ἐνετείλατο.

Ἐφεκτοὺς τόκους : οἱ ἔγγραφοι τόκοι· οἷον ἐπεχόμενοι

[1] ον in litura, sed ejusdem, ut puto. Nempe fuerat -έρως.

[2] Asperum G. ut hic.

[3] εἶπεν videtur paullo recentioris. *Porson. B.* Certe postea additum ab alio.

καὶ ὡρισμένοι· μὴ μέντοι προϊόντες μήτε συλλεγόμενοι.

Ἔφεκτος[1] τόκος: ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου.

Ἐφελκυστής: βοηθός.

Ἐφέζεται:[2] ἐπικάθηται.

Ἐφέξει: σταθῇ· ἐφελκύσει.

Ἐφέσια γράμματα: ἐπωδαί τινες δυσπαρακολούθητοι· ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ὀλυμπία Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων,* τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῶ ἀστραγάλω ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα· φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῶν, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

Ἐφέσια: δυσπαρακολούθητα· ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων, ὡς προείρηται.

Ἐφέσια γράμματα: καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα· ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειαν τινὰ φυσικὴν ἔχουσαι.

Ἔφεσις: ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη· ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν· ἐγένετο δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφισθέντων· ἐφεῖσθαι γὰρ αὖθις ἐξῆν αὐτοῖς εἰς δικαστήριον περὶ τῆς πολιτείας· καὶ εἰ μὲν ἑάλωσαν, ἐπωλοῦντο ὡς ξένοι· εἰ δὲ μή, ἐπανήεσαν εἰς τοὺς ἐξ ὧν ἀπεψηφίσθησαν δήμους.

[1] Ἐφ. sine accentu. [2] Ἐφέξεται

* Inc. f. 9. c. 2.

Ἔφες : ἔπεμπον.

Ἐφέσεις : ὁρμάς.

Ἔφεσις : ἐπιθυμία· ὁρμή· ἔκκλητος αἵρεσις ἄλλου δικαστηρίου· καὶ μεταγωγή.

Ἔφεσις : ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται· καὶ τὸ ἐφεῖναι δὲ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ.

Ἐφέστιοι : αὐτόχθονες· σύνοικοι.

Ἐφεστιασάμενος : εὐωχηθείς.

Ἐφεστρίς : χλανίς.

Ἐφεστρίδες : ἐπιβολαί.

Ἐφέται : ἄνδρες οἵτινες περιιόντες [1] ἐδίκαζον· ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵματι δικάζουσιν· ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται * εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι· τουτέστιν ἔκκλητος.

Ἐφέται : ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες· καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον· ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια, Ἐφετῶν.

Ἐφέται : οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματος κρίσεις· ἐπὶ Παλλαδίωι καὶ ἐπὶ Πρυτανείωι καὶ ἐπὶ Δελφινίωι καὶ ἐν Φρεατοῖ· ἐφέται καλοῦνται.

Ἐφετικός : ἐπιθυμητικός.

Ἐφετίνδα : παιδιά τίς· ὅτ' ἂν ἄλλω προδείξαντες τὴν σφαῖραν, ἄλλωι ἀφῶσιν.

Ἐφεψιώμενοι : [2] ἐμπαίζοντες καὶ ἐπισκώπτοντες.

[1] περιιόντες, forsan recte. * Inc. f. 9. c. 3.

[2] Accent. om.

Ἐφηβεία :[1] νεότης.
Ἔφηβος : παῖς νέος ἐν αὐτῆ τῆ ἀκμῆ· ὅθεν ἐφηβεύων.
Ἔφηβον : καὶ τὴν παρθένον ἐνίοτε λέγουσιν.
Ἐφήδοιτο : τέρποιτο.
Ἐφῆκα : ἔπεμψα.
Ἔφηκε : ἐπάνελθε· ἡ πρώτη ὀξεῖα.
Ἔφηλος : ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν.
Ἔφηλον : καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς.
Ἐφήγησις : ἐφήγησις ἐστὶ δίκη εἰσαγομένη ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας· οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅτ' ἂν τῶν δημοσίων τί κατέχειν δοκῆ τις κρύφα.
Ἐφημερία : ἡ πατρία· λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία.
Ἐφήμερος : πρόσκαιρος.
Ἔφηνεν : ἔδειξεν.
* Ἐφῆπτο : ἐπεκρέματο· ἐπέκειτο.
Ἐφησθεῖεν : ἐπιχαρεῖεν.
Ἐφήσθη : ἐχάρη.
Ἑφθαλέου :[2] ἑφθοῦ· καὶ ἑφθοῦν· τὸ ὀπτοῦν.
Ἐφθάραται : φησὶ Θουκυδίδης καὶ τετάχαται· πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά.
Ἐφιάλας :[3] ἐπιβαλλόμενος.

[1] Ἐφηβια m. pr. (Quoties ita simpliciter manum primam noto, intellige mutatum esse a correctore ejusdem fere ætatis, quales multi in codice versati sunt.)

* Inc. f. 9. c. 4.

[2] Ἐφθαλέου et ἐφθοῦ per lenem, sed statim ἑφθοῦ factum.

[3] Accent. om.

Ἐφιείς : ἐπιπέμπων· ἐπιβάλλων.

Ἐφιέμενοι : ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιερόν : Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ τοῦ τριηραρχήματος· ἱερόν ἐστι τῶν ιβ′ θεῶν ἐν Βοσπόρωι.

Ἐφίεται : ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω : ἀνείτω.

Ἐφιζάνει : ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται : ἐπικαθέζεται.

Ἐφίησιν : ἐπιτρέπει.

Ἐφικέσθαι : καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος : καταλαμβανόμενος.

Ἐφίκοντο : ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν : δυνατὸν καταληφθῆναι.

Ἐφίππιον : ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

Ἔφιππον : Εὔπολις Αἰξίν.

Ἔφλα : ἔθλα· ἐμάλασσεν.

Ἔφλιψεν :[1] ἔθλιψεν.

Ἐφοδευσάτωσαν : κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια : τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα.

Ἔφοδος : ὁρμή.

Ἐφόλκια : τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη.

Ἐφόλκια : καράβια μικρά· παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.

*Ἐφολκὰ[2] λέγοντες : ὡς Θουκυδίδης· ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά.

[1] Ἔφλειψεν

[2] Accent. om.

* Inc. f. 10. c. 1.

Ἐφ' ὁρμήν: ὁ ἐναντίος τοῖς πολεμίοις ἐφορμήσειεν.

Ἐφορία: ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη.

Ἐφ' ὁρμήν: ἐν τῷ ἐφεδρεύειν· οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Ἐφορεία:[1] ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων[2] γιγνομένη προαγόρευσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Ἐφορεία: ἐπισκοπή.

Ἔφορος: ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς θεός.

Ἐφορεύειν: ἐποπτεύειν.

Ἔφοροι: ἐν Λακεδαίμονι ἄρχοντες εἰσὶ, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντα ἐφορᾶν.

Ἐφ' ὅτωι: ἐφ' ᾧ τινί.

Ἔφρασεν: ἐμήνυσεν.

Ἔφυ: ἐγένετο.

Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον: νόμος Ἀθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυίνων καρπῶν, λίκνον βαστάζοντα ἄρτων πλέον, τοῦτο λέγειν· αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Ἐφ' ὕδωρ: ἐπιμελητὴς κλεψύδρων ἐν δίκαις.

Ἐφ' ὕδωρ: ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν[3] ὁ ἐπιμελήσομενος τούτου.

Ἔφυδρος: ὕδωρ ἐπάγων.

Ἐφύμνιον: τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα.

Ἔφυντο: ἐνέφυσαν σφόδρα· ἐπεβάλλοντο, ὥστε δοκεῖν συμπεφυκέναι.

[1] Ἐφορεῖα, et mox. [2] ὀρῶν
[3] ἐλάνχανεν

Ἐφύπερθεν : ὑπὲρ ἄνω.

Ἔφυρον : ἔβρεχον ἢ ἔπλυνον.

Ἐφώδευσαν : ἐπέτρεχον.

Ἐχέγγυον : πιστόν· καὶ ἀνέγγυον, ἄπιστον.

Ἐχέγγυος : ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής· ὁ διὰ * πίστεως ἄξιος.

Ἔχε δή : ἀντὶ τοῦ ἄγε δή· ἢ ὅρα δή· πρόσεχε· ἢ τὶ τοιοῦτο.

Ἔχεεν : ἔχωσεν.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας : ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν.

Ἐχεμυθία : σιωπή· μυστήρια.

Ἐχεμυθεῖ : ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον.

Ἐχέμυθον : μυστήριον κρύπτον[1] ἢ φρόνιμον.

Ἐχέτλη : τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα.

Ἐχελιδών : τόπος ἔχων ἱππόδρομον· ἀπὸ Ἐχέλου ὀνομασθείς.

Ἐχθεζινόν : τὸ ἐχθεσινόν.

Ἐχθές : καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά· καὶ χθιζινὸν, καὶ ἐχθεζινόν.

Ἔχθημα : μίσημα.

Ἐχθιζόμεθα : κακυνόμεθα· ἐχθραινόμεθα· ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν.

Ἐχέφρων : συνετός.

Ἐχηρώθησαν :[2] ἀνδρῶν ἐστερήθησαν· ἐχήρευσαν.

Ἐχθραίνει : μισεῖ.

Ἔχθιστος : ἐχθρότατος.

* Inc. à f. 10. c. 2.

[1] κρυπτὸν

[2] Ἐχερώθησαν

Ἐχθοδοπόν :[1] ἐχθροποιόν.

Ἐχθόμενος : ἐχθρὸς ἢ μισούμενος.

Ἔχθος : ἔχθρα· μῖσος.

Ἐχῖνος : ἄγγος τί εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο· μνημονεύει δὲ Δημοσθένης τὸ ἄγγος τοῦτο· ἀλλὰ καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἀριστοφάνης· ἦν δὲ καὶ πόλις ἣν μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ε΄ Φιλιππικῶν· ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον, καὶ θαλάσσιον ὄστρειον.

Ἐχῖνος : καδίσκος τίς ἐστι χαλκοῦς· εἰς ὃν αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις* ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων· καὶ κατεσημαίνοντο ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ περὶ τὰ ἐμβαλλόμενα.

Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ : λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον[2] γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ.

Ἐχῖνοι : οἱ μὲν χαλκοῖ· οἱ δὲ ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινὲς ἐμαρτύρησαν· καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα τοῖς δικασταῖς, ἐπεδίδων.

Ἐχόμενος : ἐγγύς· ἢ κατέχων.

Ἔχοντες : οἰκοῦντες.

Ἐχυρῶς : ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς.

[1] Ἐχθροδοπὸν Porsonus, casu opinor : sine ρ G.
* Inc. σεις f. 10. c. 3.
[2] χείρονος

Ἐχύρωσεν: ἰσχυροποίησεν.

Ἕψειν:[1] βάπτειν τὰς τρίχας.

Ἕψεται: ἀκολουθήσει· ἢ ἀκολουθεῖ.

Ἐψημυθιῶσθαι: τὸ προστετρίφθαι τὸ πρόσωπον τρίμματι λευκῷ.

Ἑψητοί: πληθυντικῶς τὰ ἰχθύδια· ὡς ἀφύαι καὶ μεμβράδες·[2] Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ τῆς λοπάδος·[3] ἔνεισι δ' ἑψητοὶ τινές.

Ἑψιᾶσθαι: παίζειν.

Ἑψιοῦσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου·[4] καὶ τὰ ἑψητά· Αἰσχύλος Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα· Ἱππώναξ.

Ἐψυχαγώγησεν: ἐπήλπισε· παρεμυθήσατο· ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.

Ἑωθινὰς δίκας: τὰς κρινούσας * ἐντὸς ν' δραχμῶν.

Ἐωθώς: χωρὶς τοῦ ι Ἄρχιππος· καὶ Ἀραρὼς ἔωθας· καὶ Θουκυδίδης η' ἐώθεσαν.[5]

Ἐώκει: ὁμοία ἦν.

Ἐώην: λέγουσι τὸ[6] ἀφείην.

Ἐώθουν: τὸ ὤθουν οὕτως λέγουσιν.

Ἐωλοκρασία:[7] τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως.

Ἐωλοκρασία: Δημοσθένης· αἴτιος δ' οὗτος, ἑωλο-

[1] Accent. om. [2] μεμβάδες

[3] λοιπάδος [4] χονδρου et βιοτην sine accent.

* Inc. f. 10. c. 4. [5] Θουκυδίδης ἠεώθεσαν

[6] τ' [7] Hic et deinceps spiritum sic G.

κρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας αὐτοῦ κατασκεδάσας.[1]

Ἑωλοκρασία: ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμούς, πρὸς τὴν τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἕωλον: ἐχθεσινόν· ψυχρόν· μάταιον· ἀνωφελές· ἀνίσχυρον.

Ἕωλον: τὸ μὴ πρόσφατον· ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται.[2]

Ἑωνημένοι: ἀγοράσαντες· ἢ ἠγορασμένοι.

Ἑῶρα: ὕψωσις, ἢ μέταρσις.[3]

Ἑωρηθήτω: κρεμασθήτω.

Ἑωράκη:[4] τὸ πρῶτον πρόσωπον· ὡς ἐπεπόνθη·[4] καὶ ἐπεποιήκη·[4] καὶ ᾔδη[4] τὸ ᾔδειν· Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς.

Ἑώρησις: κρέμασις.

Ἑωροκοπίαις: ὑψηλοφροσύναις.

Ἑώρων: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ δὲ * ἀνάλογον ὥρων· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ō ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ ō πάλιν ἄρχεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ω̄· λέγουσι

[1] κατεσκέδασας
[2] συναλείψεται
[3] μετάρσιος
[4] ει pro η finali quater.
* Inc. λογον f. 11. c. 1.

δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε̄ οἱ νεώτεροι· Θουκυδίδης δὲ μόνος ἑώρων.

Ἑώς: ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.

Ἑώς: οὐχὶ ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐστι· Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ·[1] ἥν τε πρὸς ἠῶ, ἥν τε πρὸς ἑσπέραν.

Ἑώνυχον: ἡμερονύκτιον.

Ἔωσε: καὶ ἐώσατο λέγουσι· τὸ ἀνέτρεψε καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν.

Ἑωσφόρος: ἀνατολικὸς ἀστήρ· πρωϊνός· καλούμενος φωσφόρος.

Περὶ τῶν ἕνδεκα.

Ἕνδεκα ἄνδρες ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότες, κλήρωι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλάμβανον· ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν δεσμωτηρίωι· κλέπτας δὲ καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστάς, εἰ μὲν ἐπ' αὐτοφώρωι λάβοιεν, ἐκόλαζον θανάτῳ· εἰ δὲ ἀντιλέγοιεν, εἰς κρίσιν καθίστων.

Τέλος σὺν Θεῷ τοῦ ε̄ στοιχείου.

*Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ζ̄.

Ζαβρόν: πολυφάγον.

Ζάγρα: λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόστρατος.

Ζαγρεύς: ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ

[1] παιδιᾶ et ἣν bis.　　* Inc. f. 11. c. 2.

Ζεὺς μιγῆναι τῆι Περσεφόνη· ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυσος.

Ζάειρα: ἐπιβόλιον κατὰ τῶν ὤμων φερόμενον.

Ζαές:[1] μέγα· πολύ· λαμπρόν· ἢ ἰσχυρόν.

Ζαὴν ἄνεμον:[2] τὸν σφοδρῶς πνέοντα.

Ζάκορος: νεωκόρος· Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·— οὗ Μεγάβυζος ἦν, Ὅστις γένοιτο ζάκορος· καὶ ὁ ὑπηρέτης· Λευκαδία· Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς·[3] ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἀττικοῖς.

Ζάκοτον: ἄγαν ὀργίλον· κότος γὰρ ἡ ὀργή.

Ζάλη: μεγάλη ἄελλα·[4] ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι· καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος· Πολιτείαι· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτείχιον[5] ὑποστάς· καὶ ἐν Τιμαίωι· εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φερομένη καταληφθείη· συστροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν· τινὲς ἄνεμος λάβρος· πνεῦμα θορυβῶδες· Κλήμης· δύναται ζάλη τίς εἶναι μεγάλη συστροφὴ ἀνέμου· τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν.

Ζαμβύκη: μουσικὸν ὄργανον.

Ζάμολξις: Πυθαγόρα δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'· Σκύθης· ὃς ἐπανελθων ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν· Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν

[1] Accent. om. [2] Dist. Ζαήν: ἄνεμον τὸν

[3] ἡ ζακορος· ουτοσι καλός·

[4] Dist. Ζάλη μεγάλη: ἄελλα

[5] ὑποτ. sine acc. G. Lege ὑπὸ τειχίον ut in Plat. Rep. VI. p. 496. D. HSt.

Κρόνον οὕτω[1] τιμᾶσθαι* καὶ καλεῖσθαι Ζάμολξιν·[2] Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νομίμοις φησὶν, ὅτι Ἑλληνικός τε γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θράκῃ καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὔτ᾽ ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι, οὔθ᾽ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ· ἀλλ᾽ ἕξουσι πάντα ἀγαθά· ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον· ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρακῶν, ἐν τούτωι διῃτᾶτο· οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν· τετάρτωι δὲ ἔτει πάλιν φαίνεται· καὶ οἱ Θρᾶκες αὐτωῖ πάντα ἐπίστευσαν· λέγουσι δέ τινες ὡς ὁ Ζάμολξις ἐδούλευσε Πυθαγόραι Μνησάρχου Σαμίου· καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο· ἀλλὰ πολὺ πρότερός μοι δοκεῖ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρου γενέσθαι· ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τερέτιζοι[3] καὶ Κρόβυζοι· καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάμολξιν φασὶν οἴχεσθαι· ἥξειν δὲ αὖθις· καὶ ταῦτα ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν· θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται, ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος.

Ζάπλουτος: μεγαλόπλουτος.

Ζατῶσαι: ὑποπτεῦσαι.

Ζέα: λιμὴν Ἀθήνησιν.

Ζειλα:[3] τὸν οἶνον οἱ Θρᾶκες.

Ζείδωρον: τὴν πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένην.

Ζειρά: ἤτοι σειρὰ, ὥς τινες· ἢ ἔνδυμά τι ὃ ἐπενεδύοντο[4] μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας.

Ζειρά:[3] ζώνης ἐστὶν εἶδος.

[1] χρόνον οὐ
[2] ζάμολξον
[4] ἐπενδ.

* Inc. f. 11. c. 3.
[3] Accent. om. ter.

Ζειραί :[1] χιτῶνες ἀνακεκολαμμένοι· ἢ ἀνάκωλοι· Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων* ἔχουσιν· ἀλλ' οὐ χλαμύδας.

Ζειρος :[1] ἐνδύματος εἶδος.

Ζέσας θυμῶι : ἐξαφθεὶς τῆι ψυχῆι.

Ζέτνα : Φρύγιος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὴν πύλην.

Ζευγήσιον : ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης· τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν· πεντακοσιομέδιμνοι· ἱππεῖς, οἱ ἱππάδα τελοῦντες· καὶ τὸ θητικόν· οἱ μὲν πλουσιώτατοι πεντακοσιομέδιμνοι ἐκαλοῦντο.

Ζεύγλη : τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ· καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα.

Ζεύγλη : ζυγός.

Ζεῦγμα : οὐ τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία, ἐν ποταμῶι ἢ θαλάττηι· καὶ Θουκυδίδης ζ'· τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος.

Ζεῦγος : τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπεν· καὶ Αἰσχύλος· Ζεῦγος τεθρίππων· ὥστε κἂν ἐκ τεσσάρων, κἂν ἐκ πέντε ἦι, ζεῦγος αὐτὸ καλοῦσιν.

Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικὸν ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρωι, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται· παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρώας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς· κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη· ἑκατέρου δέ τε ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος· οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ

[1] Accent. om. bis.

* Inc. πων f. 11. c. 4.

συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος· ἐπειδὴ* δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετίωσι τινὲς κόρην, ὁ τρίτος συμπαρὼν πάροχος λέγεται.

Ζεῦξις : Ἀριστοτέλης κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφον.

Ζευξίλεως : ὧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί.

Ζεὺς κτήσιος : ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην.

Ζέφυρος : Λὶψ ἄνεμος.

Ζῇ : ἀντὶ τοῦ ζῆθι· Εὐριπίδης.

Ζηλοτυπία : ζῆλος ἐξ ὑπονοίας· τοῦ ἄρρενος[1] κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια.

Ζηλοτυποῦν : Αἰσχίνης ἀντὶ τοῦ μισοῦν· ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν· ζηλοτυπεῖν δὲ, τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι.

Ζηλοῦ : μιμοῦ.

Ζηλῶ : μακαρίζω.

Ζηλωτός : μακαριστός· ἐπαινετός.

Ζητητής : ἀρχὴ τίς Ἀθήνησιν ἡ κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴποτε τοὺς ἀδικοῦντας τι δημοσία[2] δέοι ζητεῖν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ζημίαν λαβεῖν : ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ζήσει : ἀντὶ τοῦ ζήσεται.

Ζητηταί : ἀρχὴ τίς ἦν Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθ-

* Inc. δὴ f. 12. c. 1.

[1] Marg. γρ. ἀνέρος eadem manu.

[2] δημόσια

ισταμένη· πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει καὶ μὴ ἀποδεδωκότες.

*Ζητεῖν: ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί· μὴ δὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι.

Ζητήσεται: ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.

Ζητρεῖον: τὸ τῶν δούλων κολαστήριον· Εὔπολις.

Ζητόρων: ζητητῶν.

Ζιβύνη: ὁλοσίδηρον ἀκόντιον· λόγχη· σπάθη.

Ζιγγοῦν: τὸ ὑποπίνειν Κίλικες· οὕτως Νικόστρατος.

Ζόφον: δύσιν.

Ζυγάδην: συνεζευγμένως.

Ζύγαστρον: κιβωτός· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον.

Ζύγιοι: ἐρέται τινὲς οὕτω καλοῦνται.

Ζυγόν: οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων.

Ζυγόν: ἐν μὲν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς, τὸ ἐκ τῶν τριῶν· ἐν δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων.

Ζυγός: τοῦ σανδαλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους.

Ζυγόδεσμος: ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.

Ζυγομαχεῖ: στασιάζει· ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι· μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅτ' ἂν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέχρηται Ὑπερίδης.

Ζυγός: ἐν τοῖς τακτικοῖς, τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος· ἐρετικὴ καθέδρα· τὰ τοῖς ξώοις ἐπι-

* Inc. f. 12. c. 2.

τιθέμενα· καὶ τὸν ζυγὸν ἐν* θαλάμῳ· τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς· τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος· καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου· καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη· τρυτάνη δὲ τὸ στάσιμον· καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων.

Ζυγοφορούμενα: ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενα.

Ζυγώσω: καθέξω· δαμάσω.

Ζῦθος: οἶνος ἀπὸ κριθῆς.[1]

Ζωαρκῆ: τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα.

Ζωάγρια: δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται.

Ζωγρεῖ: ζῶντας λαμβάνει.

Ζωήν: τὴν κτῆσιν· τὴν οὐσίαν.

Ζῶμα: ὁ θώραξ καὶ τὸ περίζωμα.

Ζῶμα: χιτῶνος τί ζωστοῦ γένος· οὕτω Μένανδρος.

Ζωμεύματα: ὑποζώματα.

Ζωμίλη: ἄνηθον.

Ζωμὸς μέλας: ἡ λεγομένη αἱματία.[2]

Ζῶμα φαεινόν: τὸν χιτῶνα, ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι· ἄλλοι δὲ τὸν θώρακα· οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα.

Ζώννυσθαι: καθοπλίζεσθαι.

Ζῶον: καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι.

Ζωοδότειρα: ζωὴν παρέχουσα.

Ζώπυρα: τοῦ ζῆν ποιητικά.

Ζώπυρα: φυσητῆρες ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι.

Ζώπυρα: λείψανα.

* Inc. f. 12. c. 3. [1] ἀποκριθεὶς m. pr.

[2] Vox in litura, sed ejusdem.

Ζωπυρεῖ: ἀναζῆν ποιεῖ ἢ ἐκκαίει.

Ζωπυρῆσαι: ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἐπὶ τοὺς ἐξ ἀρρωστίας ἀναρρωννυμένους[1] λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

*Ζωπυρεῖα:[2] φυσητήρια.

Ζώπυρον: πεπυρακτωμένον· ἔνθερμον.

Ζωπύρου τάλαντα: Ζώπυρος ὁ Πέρσης αἰκισάμενος ἑαυτὸν, Δαρείῳ Βαβυλῶνα εἷλεν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ΄· πιστευθεὶς ἀποστάτης εἶναι.

Ζωπύρου τάλαντα: Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτον φησὶ[3] Θεόπομπος, ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι[4] ἑαυτόν· καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα, εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα· καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν, καταλαβεῖν τὴν πόλιν· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά· οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζωροπόται: ἀκρατοπόται.

Ζωρότερον: ἀκρατότερον.

Ζωστήρ: ᾗ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.

Ζῶστρα: ἐνδύματα τινὰ ἀνδρῶν· οἷον χιτῶνας βαθεῖς.

Ζωφυτεῖσθαι: ζωογονεῖσθαι.

Ζώννυται: ἡ ζώνη.

Τέλος ζ̄.

[1] ἀναρρωνυμένους

[2] Ζωπύρια

[4] μαστιγώσας

* Inc. f. 12. c. 4.

[3] τοῦτο φασί·

* Ἀρχὴ σὺν Θεῷ η̄.

Ἦ:[1] ἀντὶ τοῦ ὧς, καθώς.

Ἢ: βαρέως ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἦ: χωρὶς τοῦ ν̄ ἢ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἦα, ἤμην·[2] καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην· περὶ ψυχῆς· καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολόγος·[3] ἢ σὺν τῷ ν̄.

Ἦϊα: δισυλλάβως· τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ῑ γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι· καὶ ἤϊσαν,[4] τὸ ἤεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦϊσαν ἐς αὐτόν· οἱ δὲ Ἴωνες ἤϊεσαν καὶ ἦϊσαν· Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν· Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἷπερ ἦϊ' ἐπὶ ξύλα.[5]

Ἡβαῖ: ἀκμάζει· σφριγαῖ.

Ἡβαιόν: μικρόν· ὀλίγον.

Ἡβάσκει: ἀκμάζει.

Ἥβη: νεότης· ἀκμή.

Ἡβηδόν: ἡβῶντας· ἢ τὰς στρατείας·[6] ἢ ἀθρόον· ὅλα καθ' ἡλικίαν.

Ἡβήσαντες: ἀκμάσαντες.

Ἧ βούλονται:[7] καθὸ βούλονται.

Ἡβρυνόμην:[8] διεχεόμην.

Ἡβυλλιᾶν:[8] ἡβᾶν· ἀκμάζειν.

* Incip. f. 13. c. 1.

1 Ἦ   2 ἡμὴν   3 ἢ μοι ὁ λόγος

4 Ita primo, sed ab eodem mut. in ἦια λ. κ. ἦισαν.

5 ὀλκάσιν — οἶπερηι ἐπιξύλα

6 Primo στρατιάς   7 Ἡβουλονται sine accentu.

8 Ἠβρυνόμην — Ἠβυλλιᾶν

Ἤγαλλεν : ἐθεράπευεν· Δίων ἐν ιϛ' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διά τε οὖν ταῦτα καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλε· κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τὲ καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής.

Ἠγάμην : ἀπεδεξάμην.

Ἦ γάρ : ἀντὶ τοῦ οὐχ' οὕτως.

Ἠγάσαντο : ἐθαύμασαν.

Ἠγάσθην : ἐθαύμασα.

Ἠγγύα : ὡμολόγει δώσειν.

Ἠγγυᾶτο : ὁ λαμβάνων.

Ἤγειρα : παρώξυνα.

* Ἡγεῖσθέ [1] μοι : ἄγετέ μοι.

Ἡγεμονεύω :[1] διοικῶ.

Ἡγεμονία [1] δικαστηρίου : Αἰσχίνης ἐν τωῒ κατὰ Κτησιφῶντος· ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι· τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτῶν ἑκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον· ἡγουμένη καὶ προεστῶσα· οἷον πρὸς μὲν τὸν ἄρχοντα αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐπικλήρων· πρὸς δὲ τὸν βασιλέα αἱ τῆς ἀσεβείας· πρὸς δὲ πολέμαρχον ἀπροστασίου τὲ καὶ ἀπρονοησίου· πρὸς δὲ τοὺς θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τὲ καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας· καὶ ψευδογραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως καὶ ἄλλων.

Ἡγεμὼν συμμορίας : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησι-

* Inc. f. 13. c. 2.   [1] Per lenem ter.

φῶντος· ὁ προέχων πλούτωι [1] καὶ διὰ τοῦτον τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος.

Ἡγουμένου : Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου· ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος.

Ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν :[2] φησὶ Μένανδρος.

Ἡγεμονία δικαστηρίου : τοῖς ἄρχουσιν οὐ πάσας πᾶσιν ἐφεῖτο δίκας εἰσάγειν· ἀλλὰ τωῖ μὲν ἄρχοντι τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς τῆς παρανοίας καὶ τὰς τῶν ἀποκλήρων ἐπιδικασίας· τοῖς δὲ λογισταῖς τὰς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας· τωῖ μέν τοι γε βασιλεῖ τάς τε φονικὰς καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας· καὶ ἄν τις ἱερωσύνης ἠμφισβήτει· πρότερον * δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις· προηγόρευε δὲ καὶ τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία· τωῖ πολεμάρχω δὲ ὅσαι ἀποστασίου γραφὴν ἔφερον· ἔτι μὴν καὶ ὅσα ὁ ἄρχων ἐν τοῖς ἀστοῖς, ὁ πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις διηίτει· οἱ θεσμοθέται συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως· τοῖς ἕνδεκα ὅσαι λῃστὰς καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι· τωῖ στρατηγωῖ περὶ τριηραρχίας καὶ ἀντιδόσεως· οὕτως οὖν διαιτοῦντες ἡγεμονίαν δικαστηρίου ἔχειν λέγονται· ἀλλὰ γὰρ ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν μυστηρίων ἅμα τοῖς ἐπιμεληταῖς προΐσταται· ἔχει δὲ μόνος καὶ στέφανον.

[1] πλοῦτον [2] -ορεῖν bis.

* Inc. ρον f. 13. c. 3.

Ἡγεμονικόν : ὁ νοῦς.

Ἡγήμων : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· εἷς ἦν τῶν Μακεδονιζόντων· καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκία διαβεβλημένων.

Ἧγεν : ἐν Τιμαίωι· ἡγεῖτο.

Ἡγέτης :[1] ἡγεμών.

Ἥγημα :[1] βουλή· γνώμη.

Ἥγημαι :[1] λελόγισμαι· ἔσχον.

Ἠγμένος : τεθηρευμένος καὶ παντὶ πειθαρχῶν.

Ἡγήσιππος : οὗτός ἐστιν ὁ Κρώβυλος[2] ἐπικαλούμενος· οὗ δοκεῖ τισὶν[3] εἶναι ὁ ζ′ Φιλιππικὸς, Δημοσθένους[4] ἐπιγραφόμενος.

Ἡγήσοιτο : προηγήσοιτο.

Ἡγητηρία : παλάθη[5] ἦν σύκων· ἣν ἐν τηῖ πομπῆ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν· ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἡγήσαντο.[6]

*** Ἡγήτορες : ἡγεμόνες.**

Ἠγλαϊσμένη : χαίρουσα· λαμπρυνομένη.

Ἡ δέ :[7] ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτὴ δέ.

Ἠδαξήσατο : ἐκνήσατο.

Ἢ δεῖ[8] χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν : τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ· πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν Δήμων·

[1] Per lenem ter. [2] ἀρώβυλος

[3] τις [4] φίλιππος δημοσθένης

[5] Ἠγητηρία : παλλάθη^ν σύκων, i. e. παλλάθη in παλλάθην statim ab eodem mutatum.

[6] ἐγεύσαντο * Incip. f. 13. c. 4.

[7] Ἧδε [8] Ἡδέα

ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα, στραγγευσαμένων [1] δέ· φασὶ δὲ ταύτην Τερψίωνος εἶναι.

Ἡ δὲ αἲξ τὴν μάχαιραν: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ [2] αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν· οὕτω γὰρ λέγεται· Κορινθίων γὰρ Ἥραι Ἀκραία [3] θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσθαι Μήδειαν,[4] οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Ἥδει: τέρπει· καὶ ἤδη· ἀντὶ τοῦ νῦν.

Ἤδη: ἀντὶ τοῦ πάλαι.

Ἤδη: ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· Εὐθύδημος· καὶ τῶν δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη ὁ Κρίτων.

Ἤδη: πρὸ τούτου· λοιπόν· ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἀτόμου· μέρος δὲ χρόνου ἢ τοῦ μέλλοντος· ἢ τοῦ παρεληλυθότος· ἤδη τε γὰρ βαδιεῖσθαι φαμέν· καὶ τὸ συνάπτον τὸ νῦν· ἤδη τε βεβαδικέναι· οὐ πολὺ ἀφιστάντες τοῦ νῦν τὸν χρόνον.

Ἥδιστα: ἡδέως.

Ἡδίων: ἡδύτερος.

* Ἡδόμενος: ἀρεσκόμενος.

Ἦ δ' ὅς:[5] οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς· καὶ ἢ [5] ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἢ δ' [5] ὃς ὁ Γλαύκων· καὶ ἦν δὲ ἐγώ· ἀντὶ τοῦ ἔφην δὲ ἐγώ· παρὸ δὴ καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς

[1] στρατευσαμένων [2] ἢ [3] κρέα
[4] ἠίδειαν * Inc. f. 14. c. 1.
[5] ἢ ter.

γοναῖς ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν· Ὁ Ζεὺς, δίδωμι Παλλὰς, ἠσὶ,[1] τούνομα· Ἀρίσταρχος δὲ τὸ μὲν ἦ δ'[2] ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· τὸ δὲ ἦν δ' ἐγὼ, ἔφην δ'[3] ἐγώ· τὸ δὲ ἦ[4] τῶν ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξειδίων· Ὅμηρον δὲ οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ· οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ· τὸ ἀνάλογον μὲν, ὡς ὅτ' ἂν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ· Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι· καί· Ἦ καὶ[5] ἐπ' Ἀντινόῳ· τοὺς δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν.

Ἦ δ'[2] ὅς: ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφη· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε· τοῦτο Χάρης μέν φησι καὶ Κριτόλαος σημαίνει· διελέγχεται δὲ ὑπὸ πλειόνων.

Ἦδος: ἡδονή· ὄφελος.

Ἥδρασεν: ἐστήριξεν.

Ἡδυεπής: ἡδυλόγος.

Ἡδύλειον:[6] ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδύλειον.

Ἡδυλισμός: εἶδός τι κολακείας· καὶ Μένανδρος ἐν Ἁλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν.

Ἡδυπαθής: φιλήδονος· πάθει χαίρων.

Ἡδύς: εὐήθης· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους.

* Ἡδύσματα: βρώματα· ἢ εὐοσμία.

Ἡδυντῆρες: ἅλες: τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες.

Ἡδύνθαι: ἠρτύσθαι.

[1] διδωνω πολλὰς φησι [2] ἢ bis.
[3] δ' om. [4] ἥ (sic) [5] ἥκε
[6] Per lenem, sed mox asp. * Inc. f. 14. c. 2.

Ἡδύχρους : τὸ ἐν γάλατι ὑπάρχον ἀρνίον· καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν.

Ἠέ : βαρυτόνως διαζευκτικὸς [1] σύνδεσμος· Ἠὲ διατμῆξαι [2] κοῖλον δόρυ· περισπωμένως δὲ ἀπορηματικόν·[3]— περιπταίη μαχεούμενον ἠὲ καὶ οὐχί.

Ἤει : πορεύεται.

Ἤϊεσαν : ἐπορεύοντο.

Ἡ ἐν ὁδωῖ καθελών : ἀντὶ τοῦ ἐνεχθέντα ἑλών· τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρα καταβαλών· Δημοσθένης ἐν τῶ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Ἠετιωνεία :[4] οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιῶς ἄκρα· ἀπὸ τοῦ κατακτησαμένου τὴν γῆν Ἠετίωνος.

Ἠεμεν :[5] ἤδειμεν.

Ἠεροφοῖτις : ἡ ἀοράτως ἐρχομένη· κατὰ τὸν ἀέρα.[6]

Ἠθάδων : συνήθων.

Ἡ θέμις :[7] ὡς νόμος· ὡς προσῆκον.

Ἠθεῖος : παρὰ Ἴωσι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον προσαγόρευσις.

Ἤθεος :[8] ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.

Ἤθη : συνηθείας·—μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νόμον[4] ἵππων· γράφεται καὶ ἔθη.

Ἠθημένος :[4] διυλισμένος· οὕτως Ἐπίλυκος.

Ἠθμωδεῖν : ἀλγεῖν τοὺς ὀδόντας.

Ἤθνευμαι : ἠκολάστηκα.

[1] διαζευτικὸς
[2] διατμίξαι
[3] ἀπορρηματικόν
[4] Sine accentu ter.
[5] Sic, sine accentu.
[6] κατὰ τὰ ἔργα
[7] Ηθέμις : ὡς νόμους
[8] Sine acc. et sp.

Ἤθεσι : τοῖς συνήθεσι τόποις· ταῖς ἐξ ἔθους διατριβαῖς.

Ἠθολόγος : θεατριστής.

Ἤϊα : τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην· * οὕτως Ἐρατοσθένης· ὁ δὲ ποιητὴς ἁπλῶς ἔοικε βρώματα· Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται· καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμὸν ὁμοίως.

Ἠΐθεος : ὁ ὥραν γάμου ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος.

Ἤϊα : βρώματα· καὶ τὸ ἐπορευόμην.

Ηἴκειν :[1] ὅμοιος ἦν.

Ηἴσμεν :[2] ἐπιστάμεθα.

Ἠϊόεντι : καλὸν, αἰγιαλὸν ἔχοντι.

Ἠϊόνα : αἰγιαλόν· ὄχθον.

Ἥκειν :[3] ἀντὶ τοῦ ἥκων.

Ἤκειν :[4] τὸ ἐῴκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἠκαιρεῖσθε : ἐκωλύεσθε· καιρὸν οὐκ εἴχετε.

Ἧκεν : ἐφῆκεν.

Ἠκέσατο : ἰάσατο· ἐθεράπευσεν.

Ἠκιδωμένος : ἀκίδας ἔχων.

Ἠκισμένους : ἠφανισμένους.

Ἥκιστα : οὐδαμῶς· οὐχ ἧττον· καὶ Λιβάνιος φησίν· εἴ τινα ἄλλον τρόπον ὃν ἥκιστα ὤφθη μετελθών· ἐν τωῖ ō ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος· ἀντὶ τοῦ πάνυ.

Ἡ'κονήσατο : ἀντὶ τοῦ ἠ'κόνησεν.

* Inc. f. 14. c. 3. [1] Ἠΐκειν

[2] Ἠΐσμεν [3] Ἥκειν [4] Ἤκειν

Ηἷς :[1] ὑπάρχεις.

Ηἷσαν :[2] ἐπίσταντο.

Ἡκόντων : ἀντὶ τοῦ ἡκέτωσαν.

Ἠκρωτηριασμένος : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἠκρωτηριασμένοι τὰς αὐτῶν ἕκαστοι πατρίδας· ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι· οἱ γὰρ λυμαινόμενοι τισὶν εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα· τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριακότες.

Ἧκται : εἵλκυσται.

* Ἧκον δέ : ἐληλύθειν.

Ἥκω : ἦλθον.

Ἡ κυὼν ἐπὶ τῆς φάτνης : παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις μεταδιδόντων.

Ἠλακάται : καλάμων ῥαβδία· ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων.

Ἠλακάτη : ἐργαλεῖον γυναικός.

Ἥλασεν :[3] ἔσκαψεν· ἔπληξεν.

Ἠλαστρημένον : τὸν περιεφθαρμένον καὶ περιπεπλανημένον.

Ἠλεᾶτο :[3] ἔθαλπεν.

Ἠλέκτραι : τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα.

Ἤλεκτρον : ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλωι καὶ λιθία.

Ἠλέκτρων : τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

[1] Sic.
* Inc. f. 14. c. 4.
[2] Ἠἷσαν vel Ἥἷσαν
[3] Sine accentu bis.

Ἠλέκτωρ : ὁ ἥλιος.

Ἠλιόμην : ἡλισμένος ἤμην.

Ἤλεγχον : ἐφανεροποίουν· ἢ ἀνέκρινον ὡς Ξενοφῶν.

Ἤλεις :[1] ἤληθες.

Ἡλιαῖα : τόπος Ἀθήνησιν, εἰς ὃν συνάγεται δύο δικαστήρια, ὅτ' ἂν χίλιοι δικάζωσιν· ὧν προέστηκεν εἷς γραμματεύς.

Ἡλιαῖα : καὶ ἡλιάζεσθαι· ἡλιαῖα μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν· ἐν ωἷ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο, χιλίων δικαστῶν ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων συνιόντων· συνίασι δὲ οἱ μὲν χίλιοι ἐκ δυοῖν δικαστηρίων· οἱ δὲ χίλιοι πεντακόσιοι ἐκ τριῶν.

Ἠλίβατον : ὑψηλόν· ἄβατον· ἢ ἐστιν ἀλεῖν[2] βαίνοντα· ἢ ὅπου ἥλιος πρῶτον * βάλλει· ἀλὶ βεβηκυῖαν· Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον βαθὺν λέγει· ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίω φαινόμενον.

Ἠλίβατος : ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει.

Ἠλίθιος : ἄφρων· ἢ σκληρός· ἢ ἀναίσθητος.

Ἡλίκον : μέγα· πηλίκον.

Ἡλικία τῆς πόλεως : ἀντὶ τοῦ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι· οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Ἠλινδημένον : ἀντὶ τοῦ ἀνεστραμμένον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· ὅπη Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει.

[1] Sine accentu. [2] ἀλεῖν

* Inc. τον f. 15. c. 1.

Ἥλιος : ὄνομα κύριον Ἀθηναίου τινός.

Ἠλισγημένος : μεμιασμένος· μεμολυσμένος· ἠρτυμένος.

Ἡλίσκον : τὸν μικρὸν ἧλον· Ἀριστοφάνης.

Ἡλίσκοντο :[1] ἐπορθοῦντο·[2] ἠλέγχοντο.

Ἠλίσμην : ἠλισμένος ἤμην.

Ἠλιτόμηνον : τὸ παρὰ μῆνα γεννηθέν.

Ἡλιωμένος : ἐπικεκαυμένος.

Ἠλύγη :[3] σκιά· σκέπη· καὶ ἐπηλυγησάμενος παρὰ Πλάτωνι τὸ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος.

Ἡ Λύκου δεκάς : Λύκος Ἀθήνησι πρὸς τωῖ δικαστηρίω ἥρως· μορφὴν ἔχων θηρίου· δεκὰς δὲ τὸ δεκάζεσθαι· πρὸς ὃ ἡ παροιμία· καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῶ λυκοειδεῖ ἥρωϊ ἐκλήθησαν.

Ἠλύσιον : ἱερὸν περίοδον· οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον· οἱ δὲ περὶ Λέσβον· οἱ δὲ τὸ κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτα ἐστὶν ἄβατα· καλεῖται δὲ καὶ Ἐνηλύσια·[4] Πολέμων δὲ Ἀθηναίους * φησὶ τὸ κατασκαφὲν χωρίον καλεῖν.

Ἤλυσις : πορεία.[5]

Ἥλῳ τὸν ἧλον[6] ἐκκρούεις : ἀντὶ τοῦ ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα σπεύδεις ἐξελάσαι.

Ἥλω : ἐλήφθη· εφανερώθη· ἐπορθήθη.

Ἥλωσαν : ἐνικήθησαν· ἐλήφθησαν.

Ἠμαθόεντος : ἀμμώδους.

[1] Per lenem.
[2] ἐπόρθουν
[3] Sine spiritu.
[4] Nescio an G. ἐπηλίσια
* Inc. ους f. 15. c. 2.
[5] πορεῖα
[6] Ἡλωτὸν ἥλιον

῏Ημαρ: ἡμέρα.

῏Ηματα: ἡμέρας ἢ ἱμάτια.

᾿Ημάλαπτεν: ἔκρυπτεν· ἠφάνιζεν.

῾Ημέδιμνον: τὸ ἡμιμέδιμνον.

῾Ημεδαπῶν: ἰδίων· ἐγχωρίων· αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος· ὅθεν καὶ τὸ ποδαπὸς, ἀντὶ τοῦ ποῖον λαμβάνεται ἢ ποίας χώρας ἢ τῶν πατρίδων.

᾿Ημείβετο: ἀνταπεκρίνετο.

᾿Ημείφθη: ἠλλάγη.

῏Ημειψα: ἤλλαξα.

῾Ημένη [1] πελειάς: παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἀκακοήθων ταττομένη· κατ' ἀντεξέτασιν τῶν παλευτριῶν·[2] αἱ ἐξιπτάμεναι ἄλλας προσάγουσιν.

᾿Η μὲν κλέος, ἡ δὲ καὶ ἦσθα: παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ.

῾Ημερίδα: τὴν ἄμπελον· οὕτως ᾿Αριστοφάνης.

῾Ημεροδρόμος: ὁ ἥλιος· λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.

῾Ημεροκαλλές: ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας* ᾿Αθήνησιν· ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους· καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· καλεῖται ἡμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη.

[1] Per lenem. [2] πλευτρίδων

* Inc. f. 15. c. 3.

Ἡμερόλεγδον : τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν.

Ἡμερῶα : ἡμεροφυλάκια.

Ἡμερωρεῖν :[1] ἡμεροφυλακεῖν.

Ἠ μήν : ὄντως δή· καὶ ἀλλ' οὖν·[2] καὶ ἀλλ' ὅμως.

Ἡμιδιπλοΐδιον :[3] γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα· ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τὸν μηρόν.

Ἡμιδαής : ἡμίκαυστος.

Ἡμιδαπής : ἡμιτελής.

Ἡμίεκτον : τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου.

Ἡμιθνῆτα : τὸν ἡμιθάνατον.

Ἡμίεκτον καὶ ἡμιμέδιμνον : τοῦ μεδίμνου ἔχοντος χοίνικας μη', τὸ ἡμιμέδιμνον δηλονότι κδ' εἶχεν· ἡμίεκτον δὲ τὸ χωροῦν δ' χοίνικας· τὸ γὰρ ἕκτον χοίνικες η'.

Ἡμιλλᾶτο : ἠπείγετο.

Ἡμιμάλλονες : μαινάδες· Νύμφαι ἢ Βάκχαι.

Ἡμιμέδιμνον : μέτρον χωροῦν ἥμισυ μεδίμνου· τουτέστι χοίνικας κδ'.

Ἡμῖν : ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς.

Ἡμιολία : ληστρικὸν πλοῖον· οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν ἐρετῶν ἐστι, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· τριημιολία δὲ, οὐ τριπλασία ταύτης, ἀλλὰ τριήρης.

* Ἡμιολία :[4] τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου.

Ἡμιολίας : ἡμίσεας.

Ἡμιολασμός : Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ τὰ ἡμιόλια δοῦναι·

1 Ἡμερώρειν

2 ἀλλοῦν

3 Ἡμιδιπλοΐδιον

4 Ἡμιόλια

* Inc. f. 15. c. 4.

ἡμιόλιος δέ ἐστιν ἀριθμὸς, ὁ ἔχων ἄλλον ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ.

Ἡμίοποι: κυρίως ἡμιτέλειοι αὐλοί.

Ἡμιπέλεκα: αἱ μονόστομοι ἀξίναι.

Ἡμιτύβιον: δίκροσσον· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών.

Ἡμιφόριον: ἥμισυ ἱματίου.

Ἡμμένοι: συνημμένοι.

Ἠμοιρηκώς: μὴ μετέχων.

Ἠμπέσχετο: περιεβάλλετο.

Ἤμορος: ἄμοιρος.

Ἠμόριξεν: ἄμοιρον ἐποίησεν.

Ἦμων: ἐθέριζον.

Ἠμύναθον: ἤμυνα.

Ἠμπείχετο: περιεβέβλητο.

Ἠμπλάκομεν: ἡμάρτομεν.

Ἠμφιέσθαι: τὸ περιβεβλῆσθαι.

Ἦν: ἤμην.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ἤμην· τὸ δὲ παλαιὸν ἔλεγον τὸ ἤμην (ἦ)[1] κατὰ συναλιφὴν,[2] οἷον ἦα καὶ ἔα.

Ἦν: ἀντὶ τοῦ ἦ τοῦ ὑποτακτικοῦ.

Ἣν: δασέως ὅτ' ἂν ἠθικῶς λέγηται· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν Μενάνδρωι Αὐτὸν τιμωρουμένῳ· τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδού· Ἀλλ' ἦν χιτών σοι.

Ἥνδανεν: ἤρεσκεν.

[1] ἦ abest G. [2] συναλειφὴν

Ἠνδρώθησαν : ἀνδράσιν ὡμίλησαν· οὕτως Δίων πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἤναυε πῦρ : λέγουσι τὸ ἧπτε πῦρ.

* Ἦνας :[1] κόψας.

Ἦν δ' ἐγω : ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ· τάττεται καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

Ἠνδρωμένη : παρθένος ἡ γεγαμημένη.

Ἠνεμόεσσαν : ὑψηλήν.

Ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον : ἄμφω λέγουσι· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν.

Ἠνέγκατο : ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν.

Ἠνείχετο : καὶ ἠνώχλει· καὶ ἠκηκόει καὶ ἠντιβόλει· κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα.

Ἡνίκα ἀνταποδίδοται τῷ τηνικαῦτα[2] καὶ τηνικάδε· σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἡνίκα, καθ' ἣν ὥραν· τὸ δὲ τηνικαῦτα, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὅτε δηλοῖ καὶ τότε· τὸ[3] δὲ ὁπηνίκα, καθ' ὁποίαν ὥραν.

Ἡνίαι : λῶροι χαλινῶν.

Ἡνίοχοι : οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο· ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς.

Ἡνιόχους : τοὺς ἀκροκέρους κάλους· οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν.

Ἤνυστρον : ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκουμένων ζώων.

Ἤνυστρον : τὸ παχυμερὲς τῆς κοιλίας ἔντερον· ωἳ εἰς

* Inc. f. 16. c. 1.

[1] Sine accentu.

[2] Ηνίκα ἀνταποδίδοται : τοτηνικαῦτα

[3] καὶ τότε δέ· ὀπ.

τρία τέτμηται ἡ γαστήρ· ἤνυστρον· ἐχῖνον· κεκρύφαλον.

Ἠόνησας: κατήντλησας· ἔλουσας· τάχα καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἠϊόνας φασι, παρὰ τὸ ἐπικλύζεσθαι.

Ἠοῦς: ὄρθρου· ἡμέρας· ἀνατολῆς.

Ἠπάτησεν: ἐπλάνησεν.

Ἠπήτην: οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων· οὐδὲ ἠπήτριαν· ἀλλὰ ἀκέστριαν.

Ἤπειρον: τωῖ Ἰσοκράτει σύνηθές ἐστι τὴν ὑπὸ βασιλεῖ τῶν Περσῶν * γῆν οὕτω καλεῖν.

Ἤπειρος: χέρσος γῆ· οἷον ἄπειρός τις οὖσα· ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς Εὐριπίδης· Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα.

Ἠπίαλος: ὁ ριγοπύρετος.

Ἠπιάλης: ἐπιάλης· ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων.

Ἠπιόδωρος: ἠπία καὶ προσηνῆ δωρουμένη· χρηστή.

Ἤπιος: πρᾶος· ἢ λιπαρός.

Ἡ Περγαῖα Ἄρτεμις: τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν· παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτηῖ.

Ἤ ποθεν: ἀμόθεν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἤ που: ἄρα γε.

Ἤπου: ἴσως· σχεδόν.

Ἤπου γε: πολλῶι πλέον.

Ἡράκλεις: ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν· τὸ δὲ Ἥρακλες κλητικὴ πτῶσις· ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ Δήμητερ διαφέρει· ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλεί-

* Inc. f. 16. c. 2.

δας ὁμοίως· Μένανδρος· Ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί.

Ἡράκλεια : πολλῶν ὄντων τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν Ἡρακλείων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἤτοι τῶν ἐν Μαραθῶνι ἢ τῶν ἐν Κυνοσάργει μνημονεύει· ταῦτα γὰρ διὰ τιμῆς μάλιστα ἦγον Ἀθηναῖοι.

Ἡρακλείαν λίθον : τινὲς τὴν μαγνῆτιν[1] ἀπέδοσαν· διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι[2] δὲ, ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον, Ἡρακλεῶτις· ἡ δὲ μαγνῆτις[1] ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ [ὁμοία ἐστὶν] ὡς Εὐρ. Οἰν.—τὰς[3] βροτῶν Γνώμας σκοπῶν, ὥστε * μαγνῆτις[1] λίθος, Τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν· οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος[1] λίθου τὸν σίδηρον· ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην[4] ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ.

Ἡράκλεια λουτρά : τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Θερμοπύλαις κατιόντι Ἡρακλεῖ ἀνεῖναι· οἱ δὲ ἐν Σικελία τὰς Νύμφας· οἱ δὲ αὐτὸν αὐτὰ κατασκευάσαι.

Ἡρακλεώτης λίθος : ὁ ὑφ' ἡμῶν μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡρακλεία γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία.

Ἡρακλείδην : τὸν Ἡρακλέα οὕτως ἔλεγον.

Ἥραρεν : ἥρμοσεν.

Ἠρασάμην : ἠράσθην.

[1] ι pro η quater; ultimo loco et Porsonus.

[2] εἶναι

[3] ὡς εὔροι νῦν τὰς

* Inc. f. 16. c. 3.

[4] πλανώμενον

Ἥρας δέσμους ὑπὸ υἱέος : Πολιτείας β′ οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός [1] καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ· Κλήμεντος ἡ ἱστορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.

Ἡραον [2] τεῖχος : χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ· ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη.

Ἠρᾶτο : εὔξατο.

Ἠρδαλωμένος : λεπρὸς καὶ μεμιασμένος.

Ἦρδεν : ἀντὶ τοῦ ὕγραινεν, διέβρεχε.

Ἠρέμα :[3] ἀτρέμα· πράως·[4] ἡσυχῇ· ἡ γὰρ ἠρεμία ἡσυχία.

Ἤρετο : ἠρώτησεν.

Ἤρεφεν : ἐστέγαζεν.

Ἤρειδε : σφοδρῶς κατηγόρει· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Ἠρία : οἱ τάφοι· φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους * οὕτως ὀνομάζεσθαι· κατ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένους· ὠνομάσθαι δὲ παρὰ τὴν ἔραν.

Ἡἰρηκότες :[5] πεπορθηκότες.

Ἡρημένον : ἐπικριθὲν· ἐκλελεγμένον.

Ἠρήρειστο : ἥρμοστο.

[1] διὸς prope evanuit.
[2] Sic P. Ηραον G. accentu et sp. vel omissis vel evanidis.
[3] Ἡρέμα et mox ἡρεμία
[4] πρ vix legi possunt.
* Inc. f. 16. c. 4.
[5] Per lenem.

Ἦρθη : ηὐξήθη· ὑψώθη.

Ἦρι : ὄρθρου· ἑώθεν· ἢ ἔαρι.

Ἠριγένειαν : τὸν ὄρθρον.

Ἠριδανός : ποταμὸς ἐν τηῖ Ἀττικῆ· οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν.

Ἠρικνωμένον : ἐρρυτιδωμένον· παλαιόν.

Ἠρινοῦ τόκου :[1] ἐπεὶ ἔαρος οἱ φόροι ἐφέροντο.

Ἤρειπεν : εἰς τὴν ἔραν κατέπεσεν.

Ἠριστάναι : Ἕρμιππος· ὡς καὶ δεδειπνάναι φασίν.

Ἤρκεσεν : ἐβοήθησεν.

Ἡρματισμένον : ἠσφαλισμένον.

Ἡρμόττετο : οὐχ ἡρμόζετο.

Ἠροάνθια :[2] ἑορτὴ γυναικεῖα ὅτε τὸ ἔαρ ἀνθεῖ.

Ἠροῦτο : ἠροτριᾶτο.

Ἤρρησεν : ἐφθάρη· ἦλθεν· ὅθεν καὶ τὸ εἰσήρρησεν.

Ἤρτηται : κρέμαται.

Ἦρτα : ἐκρεμάννυεν.

Ἠρτικροτοῦντο :[3] συνεφώνουν.

Ἠρτίαζον : ἀστραγάλοις ἔπαιζον.

Ἠρτυκώς : κατηρτυκώς.[4]

Ἠρτύνετο : παρεσκευάζετο.

Ἤρυγεν : ἠρεύξατο· ἤντλει.

Ἠρύγγη : λεπτὸν καὶ ἀκανθῶδες κάρφος.

Ἥρως ἰατρός : οὗ μέμνηται Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ τοῦ στεφάνου.

Ἥρως ποικίλος : τοῦτο ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐστιγμένων·

[1] Ἠρινοτόκου
[2] Ηροανθια
[3] Ἠρτηκροτοῦντο
[4] Vix apparent τυκ

ἢ διὰ τὸ τοὺς ὄφεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι.

* Ἥρως : ἡμίθεος· δυνατός· γενναῖος.

Ἡρῶσσαι :[1] αἱ ἡρωΐδες.

Ἡρωῖναι : ὁμοίως ἡρωΐδες.

Ἦσάν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ[2] τῶν προγεγονότων.

Ἦσας : χάριν ἐποίησας· ἔδοξας.

Ἥσας : ἡδύνας.

Ἦσθα : ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες.

Ἥσθην : ἐχάρην.

Ἥσσητο : ἥττητο.

Ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν : ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὁμοίως.

Ἥσεις : ἀντὶ τοῦ ἀφήσεις.

Ἠσὶ δέ : ἀντὶ τοῦ φησὶ δέ.

Ἠσκάριζεν : ἀντὶ τοῦ ἤσπαιρεν.

Ἦσμεν : ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν· ἀπὸ τοῦ ἐσμέν.

Ἦστην : ἐκαθίζοντο[3] δυϊκῶς.

Ἠσυνθέτηκας : ἢ συνέθου καὶ ὡμολόγησας.

Ἠσχάτισεν : ὑστέρησεν.

Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν : ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτην· ἐκείνην.[4]

Ἡττήσομαι : ἡττηθήσομαι.

Ἧττον : οὐδαμῶς.

Ἠταίρηκεν : ἠτάκτησεν.

* Inc. f. 17. c. 1.

1 Sine acc. et sp. 2 ἀπὸ

3 ἐκα....ντο, mediis evanidis.

4 Ἠτ' ἂν ἐπιτ' ἄν : ἢ ταύτην ἐπιταύτην ἢ ἐκείνην.

Ἠτημένην : ἀντὶ τοῦ κεχρημένην· καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κιχρᾶσθαι.

Ἠτίμησεν : ἠτίμασεν· ὕβρισεν.

Ἦτορ : ψυχή.

Ἠτριαῖον ἢ ἤτριον : ἐφ' ὕψους τάττεται ἡ φωνή.

Ἤτριον : ἔνδυμα ὑμενῶδες.

Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι : τὸ γὰρ παλαιὸν τρισὶν ἐχρῶντο κύβοις πρὸς τὴν παιδίαν· διχῶς δὲ λέγεται, καὶ ὁ ἀναρριπτούμενος καὶ ἰδίως ὁ κενός.[1]

* Ἦτρον : τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος.

Ηὔδα : ἔλεγεν· εἶπεν.

Ἠσχάτισεν : ἐταπείνωσε· καὶ ἠσχάτισμαι· τεταπείνωμαι· ἐσχατίζω γὰρ τὸ θέμα.

Ηὐλήσαντο : ἐταράχθησαν· ἐστράφησαν· πεφύσηνται.

Ηὖχεν : ἀντὶ τοῦ ἤλπιζεν.

Ἡ Φανοῦ θύρα : τὸν Φανὸν φησὶ Δήμων ὀβολοστάτην εἶναι· ἄλλως δὲ τυφλόν· ὑπανοιγομένης δὲ αὐτωῖ τῆς τοῦ ταμιείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας· ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, τὴν αὔλειον θύραν εἰργάσατο ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι· τῆς δὲ κατὰ τοῦ τέγους δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων[2] ἐν τῷ φυλάττειν, τὴν Φανοῦ θύραν εἶναι λέγειν.

Ἡ φάρυξ : λέγεται θηλυκῶς.

Ἥφαιστος : ὁ θεὸς καὶ τὸ πῦρ.

[1] καινός

[2] ἀνυόντων asp.

* Inc. f. 17. c. 2.

Ἡφαιστία : δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου· Μύρρινά τε καὶ Ἡφαιστία.

Ἠφειδηκότες : καταπαύσαντες· μὴ φεισάμενοι.

Ἠφείθη : ἐάθη· συνεχωρήθη.

Ἠχ ρίστηκα : τὸ ἀχαριστεῖν λέγουσιν.

Ἠχήν : ἦχον· ἢ φήμην.

Ἤχθαι : τεθηρεῦσθαι.

Ἠχθησμένην : καταβεβαρημένην.

Ἤχλυσε : συνεσκότασεν.

Ἠχὼ πετραῖα : ἡ Αἴγινα· ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια.

Ἡψιμάχουν : συνῆπτον μάχην.

Ἠών : Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους *πόλις ἐστὶ Μενδαίων ἀποικία.

Ἠώς : ἡμέρα ἀπὸ ὄρθρου.

Ἠώς : πρωΐ· ἡμέρα· ὄρθρος· ἐπὶ μὲν τῆς θεᾶς· Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων· ἐπὶ δὲ ὅλης ἡμέρας·—ἧδε (δὲ [1]) μοι νῦν Ἠὼς ἑνδεκάτη· ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας· Ἔσσεται[2] ἢ ἠὼς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ.

Τέλος η.

† Ἀρχὴ σὺν Θεῷ θ.

Θαλαμαῖαι : καταδύσεις· θαλάμαι δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων.

Θαιρούς : τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας.

* Inc. f. 17. c. 3. [1] δὲ om.

[2] ἦμαρ hic ponit, mox omittit.

† Inc. f. 17. c. 4.

Θᾶκοι :[1] θρόνοι· καθέδραι.

Θαλαμηπόλος : ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη καὶ φυλάττουσα.

Θάλαμος : οἶκος ἢ κοιτών.

Θαλαμίδιοι κῶπαι : αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι.

Θαλαττοκοπεῖς : ματαιολογεῖς.

Θαλλός : λέγεται καὶ ὁ στέφανος τῆς ἐλαίας.

Θαλλοφόροι : οἱ γεραίτατοι παρὰ Ἀθηναίοις ἐλέγοντο.

Θάλασσα κοίλη : τὸ θέατρον.

Θάλεια : εὐωχία·[2] ἀπὸ τοῦ θάλλειν.

Θαλεροί : δίυγροι· νέοι· ἀκμαῖοι· ἢ ταχεῖς.

Θαλίαις : ἑορταῖς.

Θαλλός : κλάδος ἐλαίας· ἢ πᾶν τὸ θάλλον.

Θαμᾶ : συνεχῶς· πυκνῶς· διηνεκῶς.

Θαμάκις : πυκνῶς.

Θαμίζεις : πυκνάζεις· συχνάζεις.

Θαμινὰ καὶ θαμινῶς : συνεχῶς πυκνῶς.

Θάμνος : ἔστι μὲν τὸ χαμαίζηλον φυτόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος.

Θανατήσιον : οὐ θανάσιμον λέγουσιν.

Θανατῶν : θανάτου ἐπιθυμῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀποκτέννων.

Θαργηλία : ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ μὴν Θαργηλίων· ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἑψέματος· ἧψουν δὲ ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς[3] τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν· ὀνομαζόμενον ἀπὸ

[1] Sine accentu. [2] Dist. Θάλεια εὐωχία : ἀπὸ
[3] ἀπ' ἀρχὰς

τοῦ θέρειν τὴν γῆν τὸν αὐτὸν* ὄντα τῷ Ἡλίῳ· ἵσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ καὶ ἀγὼν Θαργήλια.

Θαργήλεια: Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θετταλῶν λ΄ ἔτη· Μιλησία τὸ γένος, ἀναιρεθεῖσα δὲ ὑπό τινος Ἀργείου δεθέντος ὑπ᾽ αὐτῆς.

Θαργήλια:[1] ἑορτὴ τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνὶ, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θαργηλιών:[2] μὴν Ἀθήνησιν ια΄· ὠνομάσθη δὲ ἐπεὶ ὁ ἥλιος τότε πυρώδης· τὸ δὲ θερμὸν θαργήλιον ὠνόμαζον· τὰ δὲ ἄνθη τότε ἐξηραίνετο.

Θάρνυται: θαρσύνεται.

Θάρνυσθαι: συγγίνεσθαι.

Θαρραλέον: θάρσος.

Θάρσυνος: τεθαρρηκώς.

Θασίαν: καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν.

Θάσιος πάϊς[3] Ἀγλαοφῶντος: Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγέγραπτο.

Θάτερα καὶ θάτερον: λέγεται τό, τε ἑνικὸν καὶ τὸ πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀρρενικὸν ἅτερος[4] λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται· ἡτέρα καὶ θητέρα.

Θάτερον: ἕτερον μέρος.

Θᾶττον: τάχιον.

Θᾶττον ἢ Βούτης: οἷον κατεσκευάσθη· Νίκων γὰρ ὁ ζωγράφος ὀφθαλμὸν ποιήσας καὶ κράνος περιφαινόμενον, ἐπέγραψε Βούτης.

* Inc. τὸν f. 18. c. 1.

[1] Θαργήλεια (ῑ ejusd.) — with ῑ written above

[2] Θαργηλίων

[3] παῖς· ἀγλαοφῶντος πολ. primo, sed distinct. mutavit.

[4] ἄτερος

Θᾶττον ἢ βάδην: λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραχέως.

Θαύματα: ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται.

* Θαυματίζομαι: ἐκπλήσσομαι.

Θαυμαστὴν ὅσην: τουτέστιν, λίαν πολλὴν, ὥστε θαυμάσαι.

Θαυμαστικά: ἀντὶ τοῦ θαυμαστά.[1]

Θαυμάζω: ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ.

Θαυμαστότερον: οὕτως Πλάτων.

Θάψινον χρῶμα: ἀντὶ τοῦ ξανθόν.

Θάψος: ξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει.

Θέαν: τὴν ὄψιν καὶ τὴν θεωρίαν.

Θεατήρ: ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν· ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιστῶν.

Θέαν παρ' αἴγειρον:[2] τὴν πόρρωθεν λέγουσιν· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων [3] πλησίον.

Θεαιδέστατον: θεοῦ ἰδέαν ἔχον· εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι.

Θεατροκορασία: ὀχλοκορασία.[4]

Θεάμονας: θεατάς.

Θεηγόροι: θεολόγοι.

Θεήλατος: ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς.

* Inc. f. 18. c. 2.

[1] Θαυμαστιτικὰ et ἀθαύμαστα postea factum, "a manu alia, antiquissima tamen," *Porson. B.* An sit alia dubito.

[2] παρεγειρον (sine accentu) tum ἔγειρος

[3] κηρίων

[4] Bis om. accentum.

Θεηπολεῖν : θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπράσσομενον.

Θέειν καὶ θεῖν : τρέχειν.

Θεῖα : εὔθεια·[1] καὶ ὀρθά· καὶ θαυμαστά.

Θειαζόντων : μαινομένων.

Θειάσαντες : θεόληπτοι γεγονότες.

Θιάσω μαινόληι :[2] χορῷ μανικῷ.

Θιασῶται : χορευταί· οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες.

Θιασώτης : ὁ τῶν θυσιῶν κοινωνός· ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ὀργεῶνες· ἐκλήθησαν δὲ * ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅσπέρ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ πίνειν συναγωγή.

Θεῖεν : ποιήσειαν.[3]

Θεῖναι : ποιῆσαι.

Θεῖον : ἀντὶ τοῦ θεός.

Θέλγει : ἀγαπᾷ· ἢ κακοῖ· ἢ ἀπατᾷ· ἢ θάλπει.

Θέλγητρον : τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.

Θέλειν : ἀντὶ τοῦ δύνασθαι.

Θέλημος : ἀντὶ τοῦ ἥσυχος.

Θελητή : εὔκαρπος καὶ γονιμωτάτη.

Θελκτῷ : κολακευτική.

Θέμεθλα : τὰ ἐσώτερα μέρη· τὰ ἐν βάθει.[4]

Θέμενος τὰ ὅπλα : ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ὁπλισάμενος· Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος καὶ Αἰσχίνης.

Θέμιν :[5] δικαιοσύνην.

Θέμις : τὸ δίκαιον.

Θεμισσέτω : αἰκιζέτω.

[1] Sic, sine accentu.
* Inc. f. 18. c. 3.
[4] βαθῆ
[2] Θιάσωμαι ολῆϊ (sic)
[3] ποιησειεν
[5] Θέ evanida.

Θεμιστεύειν: ἀντὶ τοῦ χρησμωιδεῖν· Λυσίας· γέγονε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ[1] τοῦ Ἀπόλλωνος.

Θεμίσων: τυράννου ὄνομα· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Θεμιτῶς:[2] νομίμως.

Θεμιστός:[3] δίκαιος.

Θέμιστα: νόμον ἢ δίκην.

Θεμιστεύσαντος: ἄρξαντος· δικάσαντος.

Θέναρ: τὸ κοῖλον τῆς χειρός· λέγεται δὲ καὶ τὸ τοῦ ποδὸς ἐλλύχνιον.

Θεογενεσίαν:

Θεόδμητος: ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεσκευασμένος.

Θεοδρομῶν: κατὰ θεὸν πορευόμενος.

Θεοειδής: θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.

Θεοείκελος: θεῷ ὅμοιος.

* Θεόθυτα: ἱερόθυτα.

Θεογείτων: Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν.

Θέογνις: εἷς ἦν τῶν παρ' Ἀθηναίοις λ' τυράννων· ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς ὁ Θέογνις· οὗτος δ' ἦν Μεγαρεύς.

Θεοίνιον: τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγοντο· ἐν οἷς οἱ γεννηταὶ ἀπέθυον· τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον.

Θεοίνιον: ἱερὸν Διονύσου, ἀφ' οὗ καὶ γένος.

[1] ἀπὸ

[2] Accentus videtur omissus.

[3] Θέμιστος

* Inc. f. 18. c. 4.

Θεοὶ Μολοττικοί : οἱ[1] χθόνιοι· ἐπεὶ ψυχοπομπεῖον[2] ἦν ἐν Μολοττοῖς.

Θεοκλυτήσαντες : θεοῦ ἀκούσαντες· θεὸν ἐπικαλεσάμενοι.

Θεοκλυτοῦμαι : θεόθεν μυοῦμαι· θεοφοροῦμαι· θεόθεν δοξάζομαι.

Θειοτελὴς φύσις : οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες· λέγεται καὶ θεοτελὴς φύσις.

Θεοκρίνης : Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἦν δὲ συκοφάντης.

Θεόκλυτος : θεότιμος.

Θεόληπτος :

Θεομητί : θεόφρονι· θεοβούλῳ.

Θεομάντεις : οἱ ἐνθουσιῶντες.

Θεοπροπία : ἁμαρτία· καὶ θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα.

Θεοπολεῖν : τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

Θεοπρόπος :[3] μάντις ἢ θεοῦ προφήτης.

Θεορημοσύνη :[4] τὴν θείαν διδασκαλίαν· τὴν κατήχησιν.

Θεόρρυτον : ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον.

Θεοσέπτωρ : θεοσεβής.

Θεοστυγής : θεομίσητος.

* Θεὸς ἡ Ἀναίδεια : λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν

[1] οὐχ' οἱ χ.

[2] ψυχοπομποι in -πεῖον mut. forsan ab eodem.

[3] Accent. om. [4] Θεωρημοσυνη

* Inc. f. 19. c. 1.

ὠφελουμένων· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια· καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ΄.

Θεσσαλὸν σόφισμα: ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεοφορία: θεοφόρησις.

Θεραπίς:[1] ἡ θεραπεύτρια.

Θεράπναι:[1] τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι· οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος.

Θεράποντες: δοῦλοι· ὑπηρέται.

Θέρεται: καίεται.

Θεριστον[1] καὶ θέριστρον: θερινὸν ἱμάτιον.

Θερίζειν: τὸ ἀμᾶσθαι τὸν καρπόν.

Θεριῶ καὶ κομιῶ καὶ πoριῶ[2] καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζῶ βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ῑ ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ̄ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ᾽ ὧν δὲ τὸ ῑ ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω· οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ· βάρβαρον οὕτως· ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων· ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθειστήκεσαν χρημάτων· ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ· θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος[3] διὰ τὸν

[1] Accent. om. ter. [2] παριῶ [3] λέγοντας

βαρβαρισμόν·* καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος, ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινὸς, ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν· διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα· ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεστηκὸς ἑκατέρως[1] λέγεται, καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ ῑ·[2] οὐκέτι δὲ ἀγορῶ, οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τὸ ῑ παραλήγει.

Θέρμα: ἡ πύρωσις· Θέρμη δὲ ἡ πόλις, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος καλεῖται.

Θερμάν:[3] Θράκιον πόλισμα.

Θερμαυστρίς: ἡ σύντονος καὶ διάπυρος ὄρχησις.

Θερμοπύλαι: ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν[4] ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.

Θερμός: θρασύς.

Θέρος: ὁ θερισμός.

Θέσθαι: ὑποθέσθαι.

Θέσις: πρᾶξις.

Θέσμιον: νόμιμον.

Θέρσανδρος: οὗτος εἰς παιδεραστίαν[5] δεινῶς διεβάλλετο.

Θέσθαι: ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης· ἀντὶ δὲ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον[6] Δημο-

* Inc. σμὸν f. 19. c. 2.
[1] ἑκατέρας
[2] συλλαβῇ·
[3] Accent. om.
[4] πόλιν an πύλιν, non discerno.
[5] Nescio an παιδεραστείαν
[6] μόνον

σθένης ἐν τωῖ περὶ ἀτελειῶν· ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησὶν, ἑαυτῷ νόμους θέμενον, ἀντὶ τοῦ θέντα.

Θεσμοθέτης: νομοθέτης ἢ νομοφύλαξ.

Θεσμοθέται: ἀρχὴ Ἀθήνησιν ἀνδρῶν ἕξ· οἱ τὴν τῶν νόμων *ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο· καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰσήγγελλον εἰς τὸν δῆμον· καὶ τὰς χειροτονίας καὶ τὰς προβολὰς ἁπάσας καὶ γραφὰς παρανόμων· καὶ ἦσαν διορθωταὶ τῶν νόμων.

Θεσμοθέται: ἀρχὴ τίς ἐστιν Ἀθήνησιν· ἓξ δὲ ὄντων τὸν ἀριθμὸν καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων θ' ἀρχόντων· καλοῦνται δὲ οὕτως ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον· ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Θεσμός: ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμός· καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους εἶπεν.

Θεσμοφόρια: ὄνομα ἑορτῆς.

Θεσμοφορίων ἡμέραι[1] δ': δεκάτη Θεσμοφόρια·[2] ἑνδεκάτη κάθοδος· δωδεκάτη νηστεῖα· τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια.

Θεσμοφόρος: ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος.

Θεσπέσιος: θεῖος· θαυμαστός· πρᾶος.

Θεσπίζει: νομοθετεῖ.

* Inc. λειαν f. 19. c. 3.

1 Θεσμοφοριῶν: ἡμέραι   2 —ορία

Θεσπίσματα: θεῖα δόγματα.

Θεσσαλὸν νόμισμα: παροιμιῶδές τοῦτο τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης.

Θέτης: ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινάς· μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν.

Θετταλικὰ πτερά: τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν.

*Θετταλικοὶ δίφροι: διάφοροι.

Θετταλικὴ ἔνθεσις: ὁ μέγας ψωμός.

Θετταλίς: ὑπόδημα ποιόν.

Θετόν: εἰσποιητόν· οὐ γνήσιον.

Θετταλός: εἷς τῶν Κίμωνος παίδων οὕτως ἐκαλεῖτο.

Θετταλῶν σόφισμα: καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν· ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης· Ἀρατίῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι· ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι· κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο, τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι ἀνεβάλλετο.

Θευδουσία: χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν· ὃ πολιορκῶν Σάτυρος[1] ἐτελεύτησεν.

Θεωρικὸν καὶ θεωρική: Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις

* Inc. f. 19. c. 4. [1] Accent. om.

εἰς διανομήν· προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας[1] προκαταλαμβανόντων, διεδίδοτο[2] τοῖς πολίταις τὸ θεωρικὸν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί· ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολίται διδόασιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας· ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν· ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικὰ, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις.

*Θεωρικά: ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις, ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων, συνέβαινε τινὰς τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι· ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν· ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους· πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων, διὰ τὸ ῥαδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα· θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐφεστηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικὰ εἴρηται.

Θεωρικά: χρήματα τινὰ ἦν ἐν κοινῷ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ἃ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο καὶ ἐκαλεῖτο στρατηγικά· ὕστερον δὲ κατετίθετο εἴς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς τῶν πολιτῶν· ἦν δὲ τὸ μὲν πρότερον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, ὅθεν καὶ θεωρικὰ ἐκλήθη· Φιλῖνος δέ φησιν, ὅτι

[1] θεὰς [2] διεδίδετο

* Inc. f. 20. c. 1.

διὰ τοῦτο ἐκλήθη θεωρικὰ, διότι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων, διένειμεν Εὔβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι καὶ μηδεὶς ἀπολείπηται δι' ἔνδειαν ἀναλωμάτων· ἄλλοτε δὲ ἄλλως ὡρίζετο τὸ διδόμενον· εἴς τε τὰς θέας καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτάς· οὐκ ἐξῆν δὲ τοῖς ἀποδημοῦσι* θεωρικὸν λαμβάνειν· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τίς ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δηλοῖ.

Θεωρίς: Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος· μάντις ἦν ἡ Θεωρὶς καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανεν.

Θεωροί: οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι φύλακες τῶν θυσιῶν καὶ χρησίμων· θεωροὶ μέντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι· καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας ἢ τὸ θεῖον φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον· ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα.

Θεῶν ἀγορά: ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι.

Θήγοντες: ἀκονῶντες.

Θηλάζειν: τὸ τρέφειν τωῖ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι πάντες· οὕτως μάλιστα οἱ Ἴωνες.

Θηλάστριαν: ἣν θηλάσεταί τις· ἰδίως· οὕτως Κρατῖνος.

Θηλή: μαστὸς ὁ γαλουχῶν.

Θηλυδρίας: τεθηλυμμένος.[1]

Θήλυνοι: ἥσυχοι.

* Inc. ποδημοῦσι f. 20. c. 2.

[1] τεθηλυμένος

Θημακεύς: δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος[1] ὁ Θημακός.

Θημαχός:[2] δῆμος Ἐρεχθηΐδος.[1]

Θημῶνες: οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων.

Θηραστεύεσθαι: ἀναβάλλεσθαι.

Θηραμένης: οὗτος ἀνηρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν λ΄.

Θηράτορας: κυνηγούς.

Θηραιον:[3] ποικίλον ἱμάτιον.

Θηρικλέους τέκνον: κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.

*Θηρίκλειον: ποτήριον ὑέλινον.

Θηρῶντες: ἐπιτηροῦντες.

Θῆσσαν:[4] μισθωτικὴν ἢ εὐτελῆ· (θῆσσαν τράπεζαν[5]) δουλικὴν τροφήν.

Θῆσσα: ἡ πενιχρά· ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἐπιδικαζομένη γάμου τῶν ἀγχιστείων.[6]

Θησεῖον:[6] τὸ Θησέως ἡρῷον, ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι καὶ ἐνταῦθα.

Θησεῖον: τέμενος ἐστὶν ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θήσομαι: ὁρίσω· ποιήσω· ἀναδείξω.

Θητεία:[7] παραμονὴ ἢ δουλεία.

Θῆτες: οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες.

1 ἐρεχθηΐδος bis
2 Accent. om.
3 Accent. om.
* Inc. f. 20. c. 3.
4 Θῆσαν et mox Θῆσα.
5 θ. τ. om. Est Eur. Alc. 2.
6 Accent. om. bis.
7 Θητεῖα: παρανομὴ ἢ δουλεῖα primo: nunc παραμονή, ab eadem m. ut puto.

Θητεὺς καὶ θητικόν: εἰς τέσσαρα διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτειας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδὲ μιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο· καὶ θῆσσαν[1] δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀττικοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν ἐπάναγκες ἦν τοὺς ἔγγιστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μνᾶς διδόναι.

Θητεύειν: μισθῷ ἐργάζεσθαι.

Θίασος: τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν· Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοὔνομα· θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων· οὕτως Ἰσαῖος.

Θίβη: κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτὸν, ὡς κοφινῶδες.

Θιβρώνιον νόμισμα: ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι.

Θίγειν: ψαῦσαι· ἐγγίσαι.

Θιγγάνει: ἅπτεται.

Θίμβρων: Λακεδαιμόνιος· οὗτος* ἦν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἁρμοστὴς μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θῖνα: αἰγιαλόν· σωρόν.

Θλαδίας: εὐνοῦχος.

Θλίβει: ἐκπιέζει.

Θοάς: ταχείας ὁρμάς.

Θοηρός: τεταραγμένος.

Θοιμάτιον: τὸ ἱμάτιον.

Θοινᾶται: εὐωχεῖται.

[1] θῆσαν

* Inc. f. 20. c. 4.

Θοίνη : τροφή· εὐωχία· κατάβρωμα.

Θόλος : οἶκος περιφερής· ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις εἱστιῶντο·[1] πρυτάνειον δὲ ὠνόμασται, ἐπεὶ πύρων[2] ἦν ταμιεῖον.

Θόλος: τόπος ἐν τοῖς ἀρχείοις θολοειδής· ὀροφὴν ἔχων ἐξ οἰκοδομῆς, ἀλλ' οὐχὶ ξυλίνην· ἢ διὰ τὸ οἰκοδομεῖσθαι αὐτὸν στρογγύλον· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ θόλος.

Θολερὸς προσβαίνεις : μὴ καθεσταμένην[3] καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων· ἀλλὰ ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών.

Θοραί :[4] δῆμος Ἀντιοχίδος.

Θόρικος :[4] δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Θοῦ : κατάθου.

Θορός : τὸ σπέρμα τοῦ σώματος.

Θορών :[5] πηδήσας.

Θοῦρον : πηδητικόν· ταχύν· πολεμικώτατον.

Θουριομάντεις :[6] τοὺς περὶ Λάμπωνα· τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν[6] ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν· οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ· οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ· οἱ δὲ καθάριοι τῷ Λάκωνι· οἱ δὲ Πλησίππῳ Ἀθηναίῳ.

Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπιστάνται : ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγει γὰρ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ

[1] ἑστιῶντο

[2] πῦρ G. πυρῶν Suidas. πύρων Porsonus, forsan casu.

[3] καθ' ἑστ.

[4] Sine accentu bis.

[5] Θορῶν

[6] ει in litura, tum σύβαρι ν (sic) litera erasa.

γηΐ* ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

Θράνος: ὑποπόδιον· καὶ θρανίδιον λέγουσιν.

Θρανίου: δίφρου.

Θράττειν: ταράσσειν· ἐνοχλεῖν· νύσσειν· δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι.

Θρανεύομαι: συντρίβομαι· συγκόπτομαι.

Θρανιτρίδες: κῶπαι θρανιτῶν.[1]

Θραύεται: κλᾶται.

Θραύματα: νευροσπάσματα.

Θραῦσις: φθορά· ἧττα ἐν πολέμῳ· θάνατος· ἀρρωστία· συντριβή· πληγή.

Θρεῖα: δῆμος Οἰνηΐδος.[2]

Θρεκτός: δρόμος.

Θρέμματα: πρόβατα.

Θρέπτρα:[3] τροφεῖα.

Θρέψας: πήξας.

Θρησκεύει: θεοσεβεῖ· ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς.

Θρῆσκος: ἑτερόδοξος.

Θρῖα:[4] τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Θρίαι: αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.

Θριαμβεύσας: δημοσιεύσας.

Θριάμβους: τοὺς ἰάμβους ἔνιοι ἔλεγον.

Θρίαμβος: ἐπίδειξις νίκης· πομπή· καὶ τὸ σεμνύνεσθαι.

* Inc. f. 21. c. 1.

1 Θρανητρίδες: καπαιθρανήτων.

2 οἰνηΐδος

3 Θρεπτα

4 Θρία

Θριάσιαι[1] πύλαι οὕτως καλοῦνται.

Θριάσιον : πεδίον.

Θριγκός : τὸ περίφραγμα· στεφάνη· μικρὸν τειχίον· περίβολον.

Θριδακίνας : εἶδος μάζης.

Θρίναξ : ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν.

Θριπηδέστατα : τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα, οἷς ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο· θρὶψ[2] γὰρ ζῶον ἐστὶ κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα.

*Θριπηδεστόν : Ὑπερίδης τὴν Ἑλλάδα εἶπεν· ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην· ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων.

Θρόνιον : πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.

Θροῦς : ἦχος· φωνὴ ἄσημος· λαλιά· θόρυβος.

Θρυαλλίς : ἐσχάρα· λύχνος· ἀκτίς· καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Θρυαλλίς : ἄνθος λυχνίδος ἢ λύχνου· τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου.

Θρυλεῖ :[3] λαλεῖ· κυκᾷ.

Θρύλος :[3] ψιθυρισμός· ὁμιλια μὴ φανερῶς γινομένη.

Θρυμματίς : σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλλίδων.

Θρύπτεται : μαλακίζεται· ἢ βλακεύεται· χαυνοῦται ἢ ἀνακλᾶται.

Θρωίσκει : πηδᾷ.

[1] Θριάσια [2] θρὶξ

* Inc. f. 21. c. 2.

[3] λλ bis duplicarat Porsonus, sed correxisse videtur.

Θρωσμός: βουνοειδὴς τόπος· ἀφ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα θορεῖν, ὅ ἐστι θεάσασθαι.

Θυγατριδῆ:[1] ἐγγόνη· τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ.

Θυγατρίζουσα: θυγατέρα καλοῦσα.

Θύειν: τὸ ὁρμᾶν· καὶ τὸ θυμιᾶν.

Θύελλα: συστροφὴ ἀνέμου.

Θυηλαί:[2] αἱ διὰ τῶν θυσιῶν μαντεῖαι.

Θυηπόλος: ὁ θύων ἱερεύς.

Θυηπολοῦσι: περὶ τὴν θυσίαν ἀναστρέφονται.

Θυηπολοῦσι: περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυηχόοι: οἱ ἱερεῖς οἱ ὑπὲρ τῶν ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς.

Θυηκετάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος.[3]

Θύλακος: ὁ ῥαπτὸς φάσκωλος.

Θυλακοφόροι: οἱ[4] μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκους ἐφόρουν.

*Θυλήματα: πέμματα· ἀπαρχάς· ἄλφιτα ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

Θυμαλγέα: λυπηρά.

Θυμάλωψ: δαίμων τις οὕτως καλεῖται· καὶ θυμάλωπες, οἱ κεκαυμένοι ἄνθρακες, ἢ ἡμίκαυτα ξύλα, ἢ σπινθῆρες.

Θύματα: θυμιάματα.

Θυμβροφάγον: δριμύ.

Θύμελον: τὸν βωμόν.

[1] -δεῖ
[2] Accent. om.
[3] ἱπποθωοντίδος
[4] ὁ
* Inc. f. 21. c. 3. Θυλήγματα (sic)

Θυμηδία: τέρψις· τρυφή· εὐφρασία.

Θυμηρέστερον: ἡδύτερον.

Θυμῆρες: καταθύμιον.

Θυμικόν: ὀργίλον.

Θυμαιτάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος· ἀπὸ Θυμαίτου[1] τοῦ ἥρωος.

Θυμοβόρος: ἡ τὴν γῆν διαφθείρουσα.

Θυμολέων: θυμώδης τὴν ψυχήν.

Θυμόμαντις: ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον.

Θυμός: ἡ ψυχή.

Θυμόσοφος: εὐμαθής· φυσικός· εὐφυής.

Θυμοφθόρα: τὰ τὴν ψυχὴν φθείροντα.

Θύνων: ὁρμῶν.

Θυννάζοντες:[2] ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες· τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδοις ἐλάμβανον.

Θυοσκόπος: ὁ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευόμενος.

Θυοσκόποι: καὶ ἱερουργοὶ, καὶ ἱεροσκόποι· καὶ οἱ διὰ τῶν ἐμπύρων σημαίνοντες τὸ μέλλον.

Θύραζε καὶ θύραθεν καὶ θύρασιν: τὸ μὲν εἰς τὸ ἐκτός· τὸ δὲ ἔξωθεν· τὸ δὲ ἔξω.

*Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια ἦ: οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαι φασίν· ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων· τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς· Θύραζε Κᾶρες·

[1] θυμήτου in θυμίτου statim mutatum.

[2] Θυνάζοντες, sed θύννους.

* Inc. f. 21. c. 4.

οὐκέτ' Ἀνθεστήρια ἢ· τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε κῆρες· οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων.

Θυρέαν : τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν.

Θυραῖα : τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας· Μένανδρος.

Θυραυλεῖν : πλανᾶσθαι κατὰ τὴν πόλιν· ἢ παρὰ ταῖς θύραις αὐλίζεσθαι· ὅπέρ ἐστι καθέζεσθαι καὶ προσεδρεύειν.

Θυργωνίδαι : δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς.

Θύρετρα : θυρώματα ἢ ἀραιόθυρα.

Θυρσός :[1] βακχικὴ ῥάβδος, ἢ λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσωι.

Θυρσοί : θύματα.

Θυρσόν :[1] τὸ ὅπλον· Φιλήμων.

Θυσάνοις : κροσσοῖς.

Θύστιον : πόλις τῆς Αἰτωλίας· τινὲς δὲ Θύτιον, ἄνευ τοῦ σ.

Θύσθλα : ῥάβδοι· νάρθηκες.

Θυτεῖον : ὁ τόπος ὅπου ἔθυον.

Θυτηρίοις : θυμιατηρίοις.

Θύψαι : καπνίσαι.

Θύψαντα : πῦρ καύσαντα.

Θυωμάτων : θυμάτων· μύρων· ἀρωμάτων· θυμιαμάτων.

Θωή : κόλασις.

Θώμιγξ :[2] λεπτὸν σχοινίον.

[1] Θυρσος et Θυρσον sine acc. [2] Accent. om.

Θωμοί: οἱ τῶν σπερμάτων σωροί.

Θωμίζει: τῶ κέντρω ἐρεθίζει· καὶ τὸ μαστίζει.

*Θωπευτικός: κολακευτικός.

Θωπεία:[1] κολακεία.[1]

Θῶπες: οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες ἐπὶ[2] κολακεία.

Θωρακείοις: προμαχῶσιν[3] ἢ δρυφάκτοις· λουρικίοις· διὰ διφθόγγου· οὕτως αὐτὸ Ἡρωιδιανός.

Θώραξ:[4] πύργος· χιτών· στῆθος· σῶμα· καὶ τὸ ὅπλον.

Θωραχθείς: ὁπλισθείς.

Θωρήσσετο:[5] καθωπλίζετο.

Θωρόντες:[4] ὁρμήσαντες.

Θωχθείς: θωραχθείς.

Θῶψαι: τὸ θωπεῦσαι.

Θώων: θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

Τέλος τοῦ θ στοιχείου.

* Ἀρχὴ σὺν θεῶ ῑ.

Ἰαίνει: εὐφραίνει.

Ἰαλεμῶ: θρηνῶ· Ἰάλεμος γὰρ θρήνου εἶδος· λέγεται δὲ καὶ Ἰάλεμος ὁ υἱὸς Καλλιόπης· καὶ ὁ καλός·

* Inc. f. 22. c. 1. [1] -εῖα bis. [2] τῆ pro ἐπὶ

[3] προμάχοισι· scripserat, sed accentum et ι prius erasit: deinde acutum supra ο secundum posuit. *Porson. B.* Nescio an potius προμάχοις primo. Deinde διὰ διφ. &c. inter columnas ab eadem manu, ut videtur.

[4] Accent. om. bis. [5] σ semel. * Inc. f. 22. c. 2.

καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακὸν δαίμονα· καὶ Ἰαλεμώδη, τα ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια.

Ἴακχος: Διόνυσος ἐπὶ τῷ μαστῷ· καὶ ἥρως τίς, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ᾠδή· καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις· ἔνιοι δὲ[1] θόρυβος.

Ἰαμβίζειν: τὸ χλευάζειν.

Ἰαμβύκη: ὄργανον μουσικόν· εἴρηται δὲ ἐν ἑτέροις καὶ ὠνομάσθη, ὥς φασὶν, ὅτι πρὸς αὐτὸ ἰάμβους ᾖδον· ἡ δὲ σαμβύκη νεώτερον· καὶ ὀψὲ ὑπὸ Σάμβυκός τινος εὑρέθη.

Ἰαμβύκαι: ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ηἶδον· οἱ δὲ σαμβύκαι.

Ἰάνθη: ἥσθη· ἐχάρη· διεχύθη.

Ἰάπυξ: ἄνεμος ἐλαφρός.

Ἰατήρ: ἰατρός.

Ἰαχή: βοή· ἦχος ἢ θρῆνος.

Ἶβις: ὄρνεον ὀφιοφάγον.

Ἰβύ μέγα: ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα· οὕτως Τηλεκλῆς.

Ἰγνύη: ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, ὀπίσω τοῦ γόνατος.

Ἰδάλιμος: εὐειδής.

Ἰδαρναῖοι: μάντεις ἀπό τινος Ἰδαρνοῦ μάντεως· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Καρικῆς· Καλλίστρατος δὲ τοὺς ἐκτομίας.

Ἰδέας: μορφάς· ἐν Ἀλκιβιάδῃ· ἀπὸ τοῦ ἰδέσθαι.

Ἰδέρως:[2] ὁ ἅμα τῷ[3] ἰδεῖν ἐρῶν.

*Ἰδίαις δαπάναις: ταῖς ἰδιωτικαῖς.

[1] δὲ καὶ θ. [2] Accent. om.
[3] τοῦ * Inc. f. 22. c. 3.

Ἰδιάσαι: τὸ[1] ἰδιολογήσασθαι.

Ἰδίαν: ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικήν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· καὶ ἴδιον, τὸ ἰδιωτικόν.

Ἴδη: πᾶν σύμφυτον ὄρος.

Ἰδίειν: ἱδροῦν· καὶ ἀνιδιτὶ,[2] τὸ ἀνιδρωτί.

Ἰδιαίτερον: ἰδικώτερον.

Ἰδιόξενος: ἴδιος φίλος.

Ἰδιόξενος: ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος· παρ᾽ ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται· καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον· καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα[3] ἧς προξενεῖ· δορύξενος δὲ ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονὼς τινί· ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος· οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ.

Ἰδιοπραγεῖ: τὰ ἴδια πράσσει· ἡσυχάζει.

Ἰδιώσασθαι: ἰδιοποιήσασθαι.

Ἰδίων: ἰδιωτικῶν.

Ἰδιώτας: τοὺς πολίτας· οὕτως Θουκυδίδης.

Ἰδνωθείς: καμφθείς.

Ἰδριεύς: δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρίᾳ· υἱὸς Ἑκατόμνου· ἀδελφὸς δὲ Μαυσωλοῦ καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἴδρις: ἔμπειρος.

Ἱδρυμένος: τεθεμελιωμένος.

Ἱδρύσαντο: ἐκάθισαν· ἵδρυσαν.

[1] Ἰδιάσαιτο: ἴδ.   [2] ἀνιδητὶ

[3] διαφέρον

Ἵδρυσις: ἑδραῖα· ἀσφάλεια.

Ἰδύους: τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων.

Ἵει:[1] πέμπει· ἀμφιβάλλει.

Ἰέμενοι: ἐπιθυμοῦντες.

Ἰέναι: πορεύεσθαι ἢ πορευθῆναι.

*Ἵενται: ὁρμῶσιν.

Ἱέντες:[1] ἀφιέντες.

Ἱερᾶσθαι: ἱερουργεῖν.

Ἱέραξ: εἷς ἦν τῶν Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβεων Ἀθήναζε, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν.

Ἱερὰ συκῆ: οὕτω λέγεται ἡ παρὰ[2] τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός.

Ἱερὰ ὁδός: ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπὶ Ἐλευσῖνα.

Ἱερὰ τριήρης: λέγοιτ' ἂν ἡ πάραλος.

Ἱεράτω: κατὰ νόμον ὀργιαζέτω· καὶ θυέτω· ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

Ἱερεῖον: θῦμα· πᾶν τὸ θυόμενον.

Ἱερείας ἐνύπνιον: ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι· Ἱμεραῖα δὲ γραῦς τίς, ὡς φασὶν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει εἰς οὐρανοὺς ἀναγομένην, καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν[3] δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασίλειον θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας· τὸ μὲν ἐνύπνιον

[1] Ἵει et Ἱέντες
[2] περὶ
* Inc. f. 22. c. 4.
[3] πυρὸν

ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον, τό, τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγελλεν· ὃν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν ὁ Διονύσιος.

Ἱέρευσεν : ἔθυσεν.

Ἱερή : θαυμαστή.

Ἱερομηνία : αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται· Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.

Ἱερομηνία : ἱερὰ ἑορτή· ἢ καταμήνια.

Ἱερομνήμονες : οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

* Ἱερομνήμονες : οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν· ἢ οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως· ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν· ἱερὰ δὲ τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα· καὶ ἱερὸν τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον.

Ἱερομύστης : ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος· ἅγιος.

Ἱερὸν γάμον : Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, ἱερὸν γάμον καλοῦντες.

Ἱερόν τί νεωκορήσας : ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας.

Ἱεροποιοί : κληρωτοὶ ἄρχοντες, δέκα τὸν ἀριθμόν· οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθυτοῦσι· κἄν τις καλλιερήσῃ, συγκαλλιεροῦσι τοῖς μαντεύμασι· καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι· καὶ τὰς πενταετηρίδας

* Inc. f. 23. e. 1.

ἁπάσας διοικοῦσι, πλὴν Παναθηναίων· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν, οἱ τὸν ἀριθμὸν εἰσὶν ἀόριστοι.

Ἱερώνυμος : στρατηγὸς Ἀθηναίων· ἕτερος δέ ἐστιν Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τωῖ κατ᾽ Αἰσχίνου.

Ἱερώσυνα : τὰ εἰωθότα διδόσθαι ἱερὰ ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπὶ τιμῇ τῆς ἱερωσύνης.

Ἱεροφάντιδες : αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις.

Ἱεροφάντης : μυσταγωγός· ἱερεύς.

* Ἱεροφάντης : οὕτως ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην· τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά.

Ἱεροφωνῶν : μεγαλοφωνῶν.

Ἱερωῖ : θείω· ἤτοι μεγάλωι.

Ἱερῶσθαι : φησὶ Θουκυδίδης· νομίσαντες κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι· σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι.

Ἰέσθην : ἐπροθυμοῦντο· ἐπορεύοντο.

Ἵεται : προθυμεῖται· πορεύεται.

Ἵζει :[1] καθίζει ἢ κάθηται.

Ἵησιν :[1] ἀφίησιν.

Ἰθαγενής : αὐτόχθων· γνήσιος.

Ἰθέως : ὀρθῶς.

Ἴθι : ἔρχου ἢ πορεύου.

Ἴθματα : ἴχνη· βήματα· δικαιώματα· ὁρμάς.

* Inc. f. 23. c. 2.   [1] Per lenem bis.

Ἴθορος : παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων.

Ἰθὺ καὶ ἰθύς : ἐπ' εὐθείας.

Ἴθυμβος : ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος.

Ἰθύνει : διοικεῖ· κατευθύνει· ὀρθοῖ.

Ἰθυντήρ : ὁδηγός· κυβερνήτης· χαλινός· πηδάλιον.

Ἴθυσεν : ἐπ' εὐθείας ὥρμησεν.

Ἰθυτενές : εἰς εὐθεῖαν τεταμένον.

Ἰθύφαλλοι : οἱ ἐπίορκοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν στολὴν ἔχοντες· λέγεται δὲ φαλλὸς ὁτὲ μὲν καὶ τὸ αἰδοῖον καὶ ποιήματα δὲ καλεῖσθαι ἃ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ἄδεται.

Ἰθύφαλλοι : οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν* τῇ ὀρχήστρα ὀρχούμενοι· ποιήματα δέ τινα οὕτω λέγεται, τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα· ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλλος[1] τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον.

Ἱκάνειν : παρεγένετο.

Ἱκαριεύς : δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος·[2] καὶ Ἱκάριοι[3] οἱ αὐτοί.

Ἴκελος :[4] ὅμοιος.

Ἱκέσθην : παρεγένοντο.

Ἱκέτω : παραγενέσθω.

Ἱκετηρία : Αἰσχίνης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ· ἱκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος, στέμματι ἐστεμμένος.

Ἱκνοῦμαι : εὔχομαι· ἱκετεύω.

Ἱκνούμενος : παρακαλῶν.

* Inc. f. 23. c. 3.

[1] ἰθύφαλος [2] αἰγῆΐδος

[3] Accent. om. [4] Ἵκελος (sic)

Ἵκοντο : παρεγένοντο.

Ἴκρια : ὀρθὰ ξύλα· ἢ σανιδώματα τῆς νεώς.[1]

Ἴκρια :[2] τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου[3] θέατρον.

Ἶκταρ : ἐγγύς· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι· οὕτως Πλάτων.

Ἴκτερος : λέγουσιν εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον· ὥστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῶν ἰκτίνων, ἀφ' οὗ καλεῖται.

Ἰλαδόν : ἐν ἀθροίσει· κατὰ ἴλας· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δασύ.

Ἰλαπινάζω : εὐωχοῦμαι.

Ἰλαπίνας : θυσίας· ἑορτάς· εὐωχίας.

Ἴλας : ἀγέλας ἢ τάξεις· καὶ ἰλάρχας ταξιάρχας.

* Ἱλασμός : εὐμενής· πραότατος· συγχώρησις.

Ἱλαστήριον : θυσιαστήριον.

Ἰλεός : κατάδυσις θηρίου.

Ἵλεω :[4] ἱλασμόν.

Ἵλεως : ἱλαρὸς καὶ εὔθυμος.

Ἱλεωτήριον : ἱλαστήριον.

Ἰλιὰς κακῶν : ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

Ἰλιγγιᾶ : ὅτ' ἂν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο λέγουσιν ἴλιγγον.

[1] νεῶς [2] Accent. om. [3] διονύσω
* Inc. f. 23. c. 4. [4] Sic.

Ἴλιον: τὸ ἐφήβαιον.

Ἰλισσός: ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἴλλειν: συνέχειν.

Ἰλλόν:[1] στρεβλόν· στραβόν.

Ἰλλώπτειν:[1] ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι[2] καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς.

Ἰλλωτρύει: στραβίζει.

Ἰλύς: βόρβορος.

Ἰλυσπῶντες: συνειλούμενοι ἢ τὴν ἰλὺν σπώμενοι.

Ἱμᾶν καὶ ἱμῆν: ἀντλεῖν· ἀνέλκειν· ἀνασπᾶν.

Ἱμᾶν: τὸ ἀνασπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι, ἀνίμων ἢ καθίμων.

Ἱμάντας: τοὺς τῶν ἱστίων· Ἀρισταγόρας.

Ἱμάντες: λῶροι· δεσμοί.

Ἱμάντωσις: δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν.

Ἱμαοιδός:[3] ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή· ἱμαλιὰ γὰρ ἡ τροφή· καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων.

Ἵμασεν: ἐμάστιξεν.

Ἱμάσω: πλήξω· πατάξω.

* Ἱμαῖος: ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή.

Ἴμβριοι: οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες· ἐπειδὴ ἐσκέπτοντο[4] ἐν Ἴμβρῳ εἶναι.

Ἱμείρω:[5] ἐπιθυμῶ.

[1] Accent. om. bis.

[2] ἐπὶ μύουσι in ἐπημύουσι (sic) ead. m. mut.

[3] Accent. om.

* Inc. f. 24. c. 1.

[4] Sic.

[5] Per lenem.

Ἱμερόεντα : λάμποντα.

Ἵμερος : ἐπιθυμία.

Ἱμερτός : καλός· ἐπέραστος· ποθεινός.

Ἰμονιά : τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον.

Ἵνα : ὅπου· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς ὁμονοίας· ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν.

Ἰνᾶσθαι : καθαίρεσθαι· ἐκκενοῦσθαι· καὶ ὑπέρινος·[1] ὁ ὑπερκεκαθαρμένος.

Ἰνδάλλεται : καταφαίνεται· ὁμοιοῦται.

Ἰνδάλματα : φαντάσματα· ὀνείρατα· ἅπερ μὴ παρόντα ὑπονοεῖ τίς· ὁμοιώματα· ἀπεικονίσματα.

Ἶνες : νεῦρα.

Ἶννος : ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· πεντήκοντα ἔτη ζῇ ἡμίονος· ὁ δέ γ' ἶννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων, ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς[2] ἵππου· οἷον νάννος.

Ἰνύκιος οἶνος : ἡδύς· Ἴνυκος δὲ πολισμάτιον Σικελικὸν ἐν ᾧ γίνεται οἶνος κάλλιστος.

Ἰξάλη : ἡ αἰγεία· ἐπεὶ ἴξαλοι οἱ αἶγες· καὶ ἴξαλος πηδητικός.

Ἰξία : ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος κιρσός· ἔστι δὲ αἷμα νενοσηκὸς, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ.

Ἰξύν : τὴν ὀσφύν.

Ἰοδόχη : βελοθήκη.

Ἰόν : τὸ βέλος.

Ἰόνιον πέλαγος : ὁ νῦν Ἀδρίας· καὶ Ἰόνιος κόλπος· τὸν γὰρ Ἀδρίαν οὕτως ὠνόμαζον.

[1] Accent. om. [2] νοσήσασαστης (sic)

*Ἰόντες: πορευόμενοι.

Ἴοντο: προεθυμοῦντο· προηροῦντο.

Ἰού: σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ οἴμοι.

Ἴουλος: ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῶον· καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τί γένος ἴουλος καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρείαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν.

Ἴουλος: τὸ δασὺ ἐπισεῖον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι.

Ἴουλος: χνοῦς τριχῶν· ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη.

Ἰουλίζων: ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος.

Ἰοῦσαν: πορευομένην.

Ἴπορος: πικρὸς περὶ τὰς τιμωρίας.

Ἱππαγρέται: τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

Ἱππάκη: Σκυθικὸν βρῶμα· διὰ γάλακτος ἵππου σκευαζόμενον.

Ἱππαλεκτρυών: γρύψ· διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι· καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές· ἔνιοι τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα· ἔνιοι παράσημον.

Ἵππαρχοι: δύο ἦσαν· οἳ τῶν ἱππέων ἡγοῦντο, διελόμενοι τὰς φυλὰς ἑκάτερος ἀνὰ πέντε· ἐπιμεληταὶ δὲ εἰσὶ τῶν ἱππέων καθάπερ[1] οἱ ταξίαρχοι δέκα ὄντες εἷς ἐφ'[2] ἑκάστης φυλῆς τῶν ὁπλιτῶν.

* Inc. f. 24. c. 2. [1] περ evanidum.

[2] ἐφ' an ἀφ' in G. non decerno.

Ἵππαρχος: ὁ τῶν ἵππων ἄρχων.

Ἱππάς: Σόλων τοὺς νόμους *Ἀθηναίοις γράψας, εἰς[1] πέντε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε καὶ τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων· καὶ τὸ πρῶτον ὠνόμασε πεντακοσιομεδίμνων· τὸ δεύτερον ἱππέων· τὸ τρίτον ζευγιτῶν· τὸ τέταρτον θητῶν· τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο.

Ἱππάς: Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία φησὶν ὅτι Σόλων εἰς τέσσαρα διεῖλε τέλη τὸ [δὲ] πλῆθος τῶν Ἀθηναίων· εἰς πεντακοσιομεδίμνους·[2] εἰς ἱππέας, ζευγίτας καὶ θῆτας· τῶν οὖν ἱππέων οἱ ἱππάδες.

Ἵππαρχος: τύραννος Ἐρετρίας· ἕτερος δὲ Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου· ἄλλος δὲ Ἵππαρχος ὁ Χάρμου· ὃς συγγενὴς ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου· καὶ πρῶτος ὑπέστη τὸν ἐξοστρακισμὸν διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν Πεισιστράτου· ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν· ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὑποκριτὴς οὗ μνημονεύει Δημοσθένης· λέγεται δὲ Ἵππαρχος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων· δύο δὲ ἦσαν οὗτοι.

Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ: δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τίς· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ· Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο.

Ἶπες:[3] θηρίδια λυμαντικὰ τῶν ξύλων καὶ τῶν καρπῶν.

Ἶπνος: ὁ φοῦρνος· ἢ κάμινος· ἢ ὁ φανός.

* Inc. ναίοις f. 24. c. 3.

[1] εἰ

[2] πεντακοσίους μ.

[3] Accent. om.

Ἶπνος: μέρος τί τῆς οἰκίας, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον· λέγεται δὲ κυρίως ἶπνος ἡ κάμινος.

*Ἱππέρων: τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα.[1]

Ἱππεῖς: ὁ ἐκ τεσσάρων σταδίων δρόμος.

Ἱππήλατον: εὐρύχωρον· πλατύ· λεῖον· ἐψιλωμένον.

Ἱππικαί: αἱ ἐξ ἵππων· ἱππικαὶ νευραί.

Ἱπποδαμῆ: δῆμος Οἰνηΐδος.[2]

Ἱππόβοτος: μεγάλην γῆν ἔχων· δυνάμενος ἵππους τρέφειν.

Ἱπποδάμοι:[3] ἐφ' ἵππους ἀναστρεφόμενοι.

Ἱπποδάμου Νέμεσις ἐν Πειραιεῖ: ἦν δὲ Ἱππόδαμος Εὐρυκόοντος Μιλήσιος· ἢ Θούριος μετεωρολόγος· οὗτος διένειμεν Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱπποδάμεια: ἀγορᾶς τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ Ἱπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ τὸν Πειραιᾶ κατασκευάσαντος καὶ τὰς τῆς πόλεως ὁδούς.

Ἱπποδασείης: ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον ἐχούσης· ὃ δὴ δασύ ἐστιν.

Ἱππόθορος: ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ καὶ αὔλημα.

Ἱπποθοώντειον:[4] τὸ ἡρῷον· ἀπὸ τοῦ Ἀλόπης καὶ Ποσειδῶνος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ φυλή.

Ἱπποκλείδην:[5] τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· παρὰ τὸ ἱππεύειν.

* Inc. f. 24. c. 4.

1 ἐρῶντα

2 οἰνηΐδος

3 Accent. om.

4 Ἱπποθοόντειον. tum τῶν ἀλώπης

5 -δης Porson. casu scilicet.

Ἱππόλυτος: σωφροσύνης παράδειγμα.

Ἱππομανές: ᾧ χρῶνται πρὸς φίλτρον Ἱππόστρατος ὄφθορα ζῷα· γαλεώτης καταπίνων τὸ γῆρας· φάρμακον ὃν ἐπιλήπτων· καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ἐνορύττων· ὅτι εἰς πολλὰ χρήσιμον[1] καὶ ἵππος τῶν πώλων[2] τὸ ἱππομανές· χρήσιμον γὰρ πρὸς φίλτρον.

*Ἱππία Ἀθηνᾶ: ταύτην Ποσειδῶνος[3] εἶναι φασὶ θυγατέρα καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κληθῆναι.

Ἱπποδαμεία: ἀγορὰ ἐν Πειραιεῖ οὕτω καλουμένη ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου[4] ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱππότης: ἱππεύς· ἔφιππος.

Ἱππότροχος: τὸ τρυσίππιον·[5] διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχὸν ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν.

Ἱππόπορνε:[6] ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε· σπανίως.

Ἱππούμενος: πιεζόμενος· ἀναγκαζόμενος.

Ἵππουριν: τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν κατεσκευασμένον λόφον ἔχουσαν.

Ἱππόφορβος: ἱππότροφος· φορβὴ γὰρ ἡ τροφή.

Ἵπταται: πέτεται.

[1] χρήσιμος
[2] πολλῶν
* Inc. f. 25. c. 1.
[3] ποσειδόνος
[4] μηλισίου
[5] τρισίππιον
[6] Accent. om.

Ϊρις :[1] νέφος· ὑγρότης κατ' ἔμπτωσιν ἡλίου πεποικιλμένον οἷον τόξον.

Ϊρος : ὁ πτωχός.

Ϊς : δύναμις· νεῦρα.

'Ισάζει : ἴσα ἦ.[2]

'Ισαία :[3] ἡ μερίς.

Ϊσα[3] λέγουσιν : ἀντὶ τοῦ παροῦ· ἔστι δὲ σχῆμα λόγου.

* Ϊσαι ψῆφοι :[4] τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων.

Ϊσαι ψῆφοι :[4] ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων·[5] ἀναλύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἐπὶ τῶν δικαζομένων· καὶ ἴσαι γεννῶνται ψῆφοι· ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος.

Ϊσαι ψῆφοι :[4] Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς 'Ρόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκεν, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

Ϊσα βαίνων Πυθοκλεῖ : Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἀντὶ τοῦ συνὼν ἀεὶ καὶ μὴ βραχὺ ἀφιστάμενος· καὶ Μένανδρος·[6] Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής.

[1] Ϊρις ; atque ita sæpe in seqq. puncta pro spiritu et accentu : interdum punctis additur spiritus, omisso accentu.

[2] Ϊσαζει· ϊσαη :— [3] Accent. om. bis.

* Inc. f. 25. c. 2. [4] Accent. om. ter.

[5] ἁ λισκομένων, erasis duabus literis, nempe να.

[6] ο ex emend. pro ω ut videtur.

Ἰσαῖος : εἷς μέν ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων· μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους· διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους· Ἀθηναῖος τὸ γένος· Δημήτριος δὲ Χαλκιδέα φησιν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσακίωι : ἀνδρείωι.

Ἴσαν : ἐπορεύθησαν.

Ἴσσα : ἐπιφθέγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔστι καὶ ἐν* Μεσσηνίαι[1] Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι.

Ἰσηγορεῖ : ἐπίσης λέγει· ἰσολογεῖ.

Ἴσθι : γίνωσκε.

Ἴσθμια : περιστόμια· περιτραχήλια.

Ἴσθμιον : τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον.

Ἰσθμιάζει : καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος.

Ἰσθμός :[2] θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν.[3]

Ἴσκειν : λέγειν· παλαιὸν τὸ λεξείδιον.[4]

Ἴσμεν : οἴδαμεν.

Ἰσμηνίας : εἷς παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής.

Ἰσοβόλων : ἰσοστασίων.

Ἰσοκλέης :[5] ἰσόδοξος.

Ἰσόκτητον : ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν.

* Inc. f. 25. c. 3. [1] μεσσηνιᾶι

[2] Nescio an Ἴσθμοί.

[3] Manus recens, sed typographia, opinor, antiquior, pro Ἰσθμός· scripsit Πορθμὸς, pro πορθμὸς γὰρ scripsit ἰσθμός. *Porson. B.*

λεξίδιον [5] Accent. om.

Ἰσοπαλῆ: ἴσα ἐν κλήρωι· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

Ἰσόρροπον: ἰσοβαρές· ἰσοστάσιον.

Ἰσοσθενής: ἰσοδύναμος.

Ἰσοστάσιον: ἰσόσταθμον.

Ἰσοτελεῖς: ἴσα τελοῦντες· ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

Ἰσοτελής: ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων· μετοίκιον δὲ οὐ φέρων.

Ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλειαι:[1] πολλάκις τιμή τίς ἐδίδοτο* τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων· καθ' ἣν τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτῶν ἐγίγνετο· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει· καὶ πόλεσι δὲ ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι· ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις· ὁ δὲ ἰσοτελὴς ὡρισμένον τι τέλος ἐδίδου.

Ἰσοδαίτης: ξενικός τις δαίμων ὧι τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσουργός: ἴσα ἐργαζόμενος.

Ἰσοφαρίζειν: ἐξισοῦσθαι.

Ἰσοφυᾶ:[1] ἴσα.

Ἴστε: γινώσκετε.

Ἴστεα: δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἵστη:[2] ἱστάναι προστακτικῶς.

Ἰστιατόρια:[3] δειπνητόρια.

[1] Accent. om. bis.

[2] Ἰστη· ϊστανα

[3] Ἰστιατορία et ϊστιῶντο

* Inc. δοτο f. 25. c. 4.

Ἱστιατόρια: τὰ ἐν οἷς εἱστιῶντο[1] χωρία· ἃ νῦν καλεῖ-
ευ
ται ἀγυτήρια.[2]

Ἱστίον: ἄρμενον.

Ἱστιοφόρος: ἀρμενοφόρος.

Ἱστοπέδη: ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιδος ὡῖ προσδέδεται ὁ ἱστός.

Ἱστορῆσαι: θεάσασθαι.

Ἵστορι: μάρτυρι ἢ κριτῇ.

Ἵστωρ:[3] ὁ ἐπ' ἄκρωι τωῖ ῥυμωῖ ἐμπεπηγμένος πάτταλος.

Ἱστὸς καὶ κεραία: ὁ μὲν ἱστὸς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον·* κεραία δὲ, τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ ταυ· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσεν.

Ἰσχάνει: κωλύει.

Ἴσχανδρος: τραγικὸς ὑποκριτής.

Ἴσχε: κατέσχε.

Ἴσχεσθαι: παύσασθαι.

Ἰσχίον: τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ὡῖ ἡ κοτύλη στρέφεται.

Ἰσχιάζειν: τὸ ἐν τωῖ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε[4] ἑαυτὸν μεταφέρειν.

Ἰσχνομυθίας: λεπτολογίας.

Ἰσοευρὴς αὐλός: ἴσον εὖρος κεκτημένος· ὥσπερ τεῖχος,

[1] ἱστιῶντο
[2] Sic ms. cum litura in textu; primo et ibi ευ ut videtur.
[3] Ἵστωρ
* Inc. ταμένον f. 26. c. 1.
[4] ἑκατέρως

εὐτειχής· καὶ σθένος, ἰσοσθενης· οὕτως εὖρος, ἰσοευρής.

'Ισοπαχής: ἴσον πάχος κεκτημένος.

'Ισομήκης: ὁμοίως· τὰ γὰρ παρὰ τὸ μῆκος σύνθετα βαρύνεται· εὐμήκης· ὀλιγομήκης· ἰσομήκης.

'Ισχνομυθοῦντες: ἀκριβολογοῦντες.

'Ισχνός: σχοιζος· ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί· οὕτως 'Αριστοφάνης.

'Ισχυρικοί: ἰσχυροί.

'Ισχυρίσκος: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός· οὕτως Ἄλεξις.

'Ισωνία: ἰσοτιμία.

'Ιταβύριον:[1] ὄρος οὕτω καλούμενον.*

'Ιταλιάζειν: ἐν 'Ιταλίαι διατρίβειν.

'Ιταλιώδης:[1] ὁ ἀλαζὼν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν διὰ τὴν Σύβαριν[2] ὁ λάγνος.

'Ιταλιώτης: Πυθαγόρειος·[3] ἐκεῖ γὰρ διέτριβον.

'Ιταμός: ἀναιδής· σκληρός· ὠμός· παρὰ τὸ ἴεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν· τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ ἀναιδεῖς.

'Ιτέον: πορευτέον.

'Ιτέας:[4] τὰς ἀσπίδας.

'Ιτεαῖος: δῆμος τῆς 'Ακαμαντίδος φυλῆς 'Ιτεα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης 'Ιτεαῖος.[5]

Ἴτην: ἐπορεύθησαν.

[1] Accent. om. bis. * Inc. μενον f. 26. c. 2.

[2] συμβαριν (sic) [3] -ριος

[4] Accent. om.

[5] Ϊτεαις· δῆμος, tum Ϊτεα (sic) ut novum articulum.

Ἴτης: ὁ ἰταμός· οὕτως Ἀριστοφάνης· Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης.

Ἴτηλον: τὸν οὐκ ἐξίτηλον· ἀλλ' ἀνεξάλειπτον· οὕτως Αἰσχύλος.

Ἰτρία:[1] καπυρώδη πλάσματα.

Ἴτυξ: ὄρνεον.

Ἴτυς: περιφέρεια ὅπλου.

Ἴτω: ἴέτω· ἐρχέσθω.

Ἰυγγαί:[1] γυναικῶν οἰμωγαί· ὀλοφύρσεις.

Ἴυγγες: λεπτοὶ πόροι καὶ αἱ τέρψεις.

Ἴυγξ: Ἠχοῦς ἢ Πειθοῦς θυγάτηρ ἱερὰ Νίκης καὶ Ἀφροδίτης· καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ Ἰοῖ[2] ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας· καλεῖται* δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον· ἔστι[3] δὲ καὶ ὀργανόν τι Ἴυγξ καλούμενον ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν ὡς κατακαλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν· ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις.

Ἴυγξ: τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα.

Ἴφθιμος: ἰσχυρός.

Ἶφι: ἰσχυρῶς.

Ἰφικρατίδες: αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος.

Ἴφυον: λάχανόν τι ἄγριον.

[1] Accent. om. bis.

[2] ἐπί τοι

* Inc. f. 26. c. 3.

[3] ἔχει, sed ἐστι in marg. " si non eadem, m. antiqua." *Porson. B.*

Ἰχθυόκεντρον: τὴν τρίαιναν· χρῶνται γὰρ αὐτῆι[1] ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων.

Ἰχθυουλκὸς[2] καὶ ἰχθυοβολεύς: ὁ ἁλιεύς.

Ἰχθυοπτὸς ἐσχάρα:[3] αὕτη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων.

Ἰχνευταί: οἱ ἰχνεύμονες.

Ἰχνηλατῆσαι: κατ' ἴχνος ἀναζητῆσαι.

Ἴχνος: ὁδόν· πορείαν·[4] βῆμα.

Ἰωκάς: ὁρμάς· διώξεις.

Ἰων:* βελῶν ἢ πορευθείς.

Ἴων: τραγῳδίας ποιητής, Χῖος τὸ γένος.

Ἴωνες: Ἀσιῶται καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι.

Ἰωνιά:[5] ὁ λειμὼν τῶν ἴων.

† Ἰωνία: πόρνης ὄνομα.

Ἰωνίδαι:[6] δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς.

Ἰωρός: θυρωρός· φύλαξ.

Ἰωνόκυσος: κατεαγώς· οὕτως Κρατῖνος.

Τελος τοῦ :ῑ: στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῶι τῆς :κ̄:

Κάβαξ: πανοῦργος.

Κάβαισος:[6] ἄπληστος· κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν· καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον.

1 αὐτὴν 2 Accent. om.

3 Dist. Ἰχθυοπτός· ἐσχάρα αὖ.

4 πορίαν. ει fecit recentior.

* Ἰὼν, sed accentus ab alio.

5 Ἴωνία primo. Accent. mut. forsan ab eodem.

† Inc. f. 26. c. 4. 6 Accent. om. bis.

Κάβειροι :[1] δαίμονες ἐκ Λήμνου[2] διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ ἤτοι Ἥφαιστοι ἢ Τιτᾶνες.

Κάβησις : ὄρνεόν τι.

Καβύλη : χωρίον τῆς Θραίκης ἱδρυμένον πρὸς τωῖ Τάξωι ποταμωῖ κατὰ μέσον τῆς Θράκης.

Κάγκανον :[3] ξηρόν.

Καγχάζει : ἀθρόως γελαῖ.

Καδίσκος : οὗ αἱ ψῆφοι τῶν δικαστῶν βάλλονται.

Καδίσκος : ἀγγεῖον τί, εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ, οὕτως ἐκαλεῖτο· Φρύνιχος Μούσαις· Ἰδοὺ δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.[4]

Καδμεία : ἡ τῶν Θηβαίων[5] ἀκρόπολις.

*Καδμεία νίκη : παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακωῖ νικώντων· οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν· τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν· ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα· θητεύσας Ἄρει η' ἔτη.

Καθαγιάζεται : ἀφιεροῦται.

Καθάπαξ : παντελῶς.

Καθαίρωμεν :[6] ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν· Πολιτείας γ'.

[1] Accent. om.
[2] ν postea add. ab eodem.
[3] Accent. om.
[4] ὡδί. Primo ὦ fuit.
[5] ἀθηναίων, sed idem in marg. γρ. θηβαίων.
* Inc. f. 27. c. 1.
[6] Accent. om.

Καθαίρων:[1] στάμνος ἐν ωῗ ὁ[2] καταδικάζων τὰς δύο ψήφους ἔπεμπε.

Καθάπτω: καθιερώσω· συντελέσω.

Καθαρῶς: ἀκριβῶς.

Καθάρσιον: χοιρίδιον ἧν ὀπτὸν ωῗ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι· περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν.[3]

Καθάρσιον: ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα· καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις,* ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια· τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν[4] ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας.

Καθαιρήσονται: καταλήψονται.

Καθαιρήσετε:[5] οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους.

Καθεδοῦνται: καθεσθήσονται.

Καθέδρα: ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδῃ.

Καθέδρα: τηῖ πρώτηι ἡμέρα τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τωῖ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ καθέδρα· ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν.

Καθεῖναι: ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολῦσαι.

Καθέντες: καταγαγόντες.

[1] Accent. om. [2] ὁ om.
[3] περιστιχειν, et in accentibus turbatum.
* Inc. ριδίοις f. 27. c. 2. [4] περιστιχεῖν
[5] ε posterius in litura.

Καθελών: Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἤτοι ἀποκτείνας· καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς.

Καθέξει: κρατήσει.

Κάθες: χάλασον.

Καθεστηκώς: καθεσταμένος.

Κάθετον:[1] ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις·* σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινὰ καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίαι τωῖ Ποσειδῶνι.

Καθηγεῖσθαι: τὸ ὑφηγεῖσθαι· οὕτως Φερεκράτης.

Καθῆκαν: κατέβαλον.

Κάθετος:[1] ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός· οὕτως Λυσίας καὶ Μελίτων.

Καθηκόντως: δεόντως· πρεπόντως.

Καθήκοντα: Δημοσθένης ἐν ια' Φιλιππικωῖ[2] φησίν· ὅστις οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν· ἀντὶ τοῦ τὰ ἥκοντα.

Καθῆστο: ἐκαθέζετο.

Καθιγμένος:[3] καθελών· φθάσας.

Καθιγνῦσαι· νεκροῖς θῦσαι.

Κάθιδρος: κεκμηκώς.

Καθιεροῖ: θεωῖ ἀνατίθησιν.

Καθίζεσθε: καταπήξετε.

Καθίκετο: καθήψατο.

Καθικνεῖται: ἅπτεται.

Καθίμησεν: κατήντλησεν.

Καθιμῶσιν: χαλῶσι· καὶ καθιμῆσαι, χαλάσαι σχοινίον ἤ τί τοιοῦτον.

[1] Accent. om. bis. * Inc. τραις f. 27. c. 3.

[2] ι finalis in ν mut. a m. antiq. [3] Καθηγμένος

Καθόδοις: ἀγωγαῖς· περιόδοις.

Κάθοιμον:[1] κάθοδον.

Καθόρμια: περιθέματα.

Καθοσίωσις: δικαίωσις.

Καθύπερθεν: ὑπεράνωθεν.*

Καθυπέρτερον: μεῖζον.

Καθυφῆκεν: ἐκδέδωκεν· ὑπεκατέβη.

Καθωσιωμένος: ἀνακείμενος· ἐγγεγραμμένος.[2]

Καὶ ἀπόδος· καὶ κατάστησον καὶ σπεῖρον.

Καὶ δή: ὡς δή.

Καικίας: ἄνεμος ἀπὸ Καΐκου[3] τοῦ ἐν Μυσίαι ποταμοῦ.

Καὶ μάλα: καὶ πάνυ μὲν οὖν.

Καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως.

Καιρός: σειρά τις ἐν ἱστωῖ δι' ἧς οἱ στήμονες[4] διείρονται.

Καιρός: καίριος τόπος καὶ συνήθως.

Καὶ τέως: καὶ πρότερον.

Καὶ τὸ ἤδη:[5] ἀντὶ τοῦ ἤδειν· καὶ τὸ πεπόνθει ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει.

Καὶ τὸ τοῦ λύκου: φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα ἢ καὶ κύνα τῶν ποιμενικῶν[6] πρόβατον ἐσθίοντα, εἰ-

[1] Accent. om. * Inc. νωθεν f. 27. c. 4.

[2] μ̄ simpl. [3] καίκου

[4] στιμονες in στήμονες mut. corrector antiquus; tum διείργονται, ex em. ut puto, sed m. pr.

[5] Jungit πρότερον· καὶ τὸ ἤδει· (sic) α. τ. ἤδειν (sic) tum novum articulum facit, Καὶ τὸ π.

[6] ποιμαινικῶν

πεῖν· ἐγὼ τοῦτο εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίνετο.

Καὶ μήν: ἀλλὰ μήν.

Καινοτάφια: τινὰ εἰσιν ἑλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦ.

Καὶ δή: ἤδη.

Καινοτομεῖ: καινουργεῖ.

Καινός: Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ὃς τοῖς νεωτέροις* ἁρμόττει πράγμασιν· οὕτω δὲ καὶ Ἔφορος.

Καινόφιλον: λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον[1] ἀεί.

Καίριον: φθοροποιόν· θανατῶδες.

Καίριον: εὔκαιρον.

Καιριώτατα: ἐπικινδυνότατα·[2] θανάσιμα.

Καιροφυλακῆσαι: καιρὸν ἐπιτηρῆσαι.

Καιροφυλάκιον: *****[3]

Καὶ τάχα ἴμεν: καὶ ταχέως πορευόμεθα.

Καὶ χερσί: καὶ ἔργοις.

Κακὰ κακῶν: Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλύνει τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.

Κακεργέτησιν: κακοέργοις.[4]

Κάκη: κακία· οὕτω Πλάτων.

Κακὴ μὲν ὄψις: κόμμα· παροιμία· Κακὴ μὲν ὄψις· ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες· Μένανδρος Σικυωνίῳ.

Κακιζόμενοι: ταπεινούμενοι.

Κακκάβην δεῖ λέγειν, οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν.

* Inc. f. 28. c. 1.

[1] χρῶμεν et in marg. ista fere, λ

[2] ἐπικινδυνώτατα

[3] Sesquilineæ spatium.

[4] sic.

Κακκάβη: ὃν ἡμεῖς κάκκαβον· ἔστι δὲ λοπαδῶδες, ἔχων ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας.

Κακκάζειν: μίμησις τικτουσῶν ὀρνίθων φωνῆς.

Κάκαλον: τεῖχος.

*Κάκη: δειλία καὶ κακία· ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας περιποιεῖσθαι τὸ ζῆν, ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα· διαβέβληκεν Νόμων η΄.

Κάκκη: ἡ δειλία· παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν.

Κάκη: βαρέως ἡ κακία· ἐν Νόμοις Πλάτων· μετὰ κάκης μᾶλλον ἢ μετὰ ἀνδρείας.

Κακοδαίμων: ὁ θεωῖ ἐπαχθής· καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ.

Κακοήθης: κακότροπος.

Κακοεπία: βλασφημία.

Κακοπαθεῖν: στραγγεύεσθαι.[1]

Κακορραφίαι: κακοσυνθέσεις.

Κακοττείαν: κακοφημίαν· βλασφημίαν.

Κακοτεχνιῶν: δίκης ὄνομα· εἰσήεσαν δὲ ταύτην οἱ λέγοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρεῖν κατὰ τῶν παρασχομένων αὐτούς.

Κακοτεχνιῶν: δίκης ὄνομα· ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου ἐδίδοσαν.

Κακόχαρτον: κακοῖς χαίροντα.

Κακῶς εἰδότες: ἀντὶ τοῦ * ἀγνοοῦντες· Ἰσοκράτης ἐν τωῖ περὶ εἰρήνης.

* Inc. f. 28. c. 2.

[1] στρατεύεσθαι, et scalpello factum στραγεύεσθαι.

* Inc. f. 28. c. 3.

Κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστιν ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων· καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι· καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν· οὕτω Δημοσθένης καὶ Λυσίας καὶ Ὑπερίδης.[1]

Κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστιν κατὰ τριῶν ταττόμενον· ἢ γὰρ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ταῖς γυναιξίν· ἢ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐξιοῦσιν· ὧν ἡ μὲν ἐλέγετο κακώσεως· ἡ δὲ παίδων κακώσεως.

Καλὰ δὴ παταγεῖς: ἀντὶ τοῦ λέγεις.

Κάλλαια:[2] τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια.

Καλλαβίδες:[3] τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν.

Καλαμίνθα: ὕλη ὁμοία ἡδυόσμωι.

Καλαμᾶσθαι: τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν.

Καλαμώμενος: σταχυολογῶν.

Καλάσειρις: χιτὼν πλατύς· δῆμος πολεμικός· οὕτως[4] Αἰγύπτιοι.

Καλαύρωψ: βουκολικὴ δίκη.

*Καλαύρεια:[5] νῆσος πλησίον Τροιζῆνος·[6] ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη.

Καλλειον: δικαστήριον Ἀθήνησιν ἀπὸ Καλλείου τοῦ πεποιηκότος ἐπώνυμον.

[1] ὑπερείδης

[2] Καλλαία primo.

[3] Accent. om.

[4] οὗ male pro οὗ i. e. οὕτως.

* Inc. f. 28. c. 4.

[5] Primo Καλαυρία.

[6] τρυζῆνος

Καλιά: νοσσιά· ἢ οἶκος ξύλινος κυρίως· κάλα γὰρ τὰ ξύλα.

Καλινδούμενοι: κυλιόμενοι.

Καλήβορον: ἀπεσκολυμμένον.[1]

Καλλιέρημα: θυσία εὐπρόσδεκτος.

Καλίδιον: μικρὸν οἴκημα.

Καλιός:[2] ξύλινον δεσμωτήριον.

Καλλιγένειαν: Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν.

Καλλικύριοι:[2] οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακόσσαις γενόμενοι πολλοί τινες τὸ πλῆθος· δοῦλοι δ' ἦσαν οὗτοι τῶν φυγάδων ὡς Τιμαῖος ἐν ϛ'· ὅθεν τοὺς ὑπερβολῇ πολλοὺς Καλλικυρίους ἔλεγον· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς ταυτὸ συνελθεῖν παντοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακοσσίων πολιτείαι, ὅμοιοι[3] τοῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωσι, καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς Πενέσταις,* καὶ παρὰ Κρησὶ Κλαρώταις.[4]

Καλλιρόην: κρήνην.

Καλλίροον: καλῶς ῥέοντα.

Καλλιώνυμος: τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον.

Καλλύνειν: κοσμεῖν· λέγουσι δὲ καὶ σαροῦν.

Καλλυντήρια καὶ πλυντήρια: ἑορτῶν ὀνόματα· γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνὸς, ἐννάτη μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια· δευτέρα δὲ φθίνοντος τὰ πλυν-

[1] μ̄ simplex. [2] Accent. om. bis.
[3] ὅμοι * Inc. σταις f. 29. c. 1.
[4] κλαρόταις

τήρια· τὰ μὲν πλυντήρια φησὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι ἐσθῆτας· εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γενομένη ἱερεία τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν.

Καλλωπίζεσθαι : οἷον καλοκαγαθίαν ἐνδείκνυσθαι ἢ σεμνύνεσθαι· οὕτω Πλάτων.

Καλοκαγαθία : ἀγαθότης.

Κάλος : σχοινίον.

Καλὸς κ' ἀγαθός : λέγεται κατὰ συναλιφὴν,[1] οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός.

Καλοῦμεν : ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.*

Καλύμματα : ἅ τινες φατνώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κάλπη : ὑδρία.[2]

Κάλυκας : σύριγγας.

Κάλυντρα : κόσμητρα.

Κάλυξ : ἄνθος ῥόδου μεμυκός.[3]

Καλώδιον : σχοινίον.

Καλχαίνει : ἐκ βάθους[4] ταράσσεται.

Καλῶς : τιθέασι κατὰ τὸν ἐπιδέξιον· διωτῶν καλως ταυτη μετα παιγνίας· ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν τιθέασι· καὶ ὅτε καλούμενοι ἐπὶ δεῖπνον ἀρνοῖντο.

[1] συναλειφὴν

* Inc. λέσομεν f. 29. c. 2.

[2] ὕδρεια. (λεκάνη addit m. recentior.)

[3] ῥόδομεμυκός et ο in ʊ versum ab eodem, ut puto.

[4] βάθου vel potius βύθου primo.

Καμάριον : κοιτὼν καμάραν ἔχων.

Καμάριον : δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα.

Κάμπτεις : ἀντὶ τοῦ θραύεις.

Κάμαξ : χάραξ· ὀρθὸν ξύλον.

Καμπυλιάζειν : κάμπτειν [1] καὶ στρέφειν.

Κάμπιος [2] δρόμος : δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες.

Κάναστρον : τρυβλίον.[3]

* Κάνδυς : ἔφαμμα χειριδωτὸν, τοῖς ναυτικοῖς στεγάστροις ἐοικός.

Κάνδυς : χιτὼν Περσικός.

Κανδύτανες : ἱματιοφορίδες·[4] οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον.

Κάνδυτος :[5] σκευασία ὀψοποιική·[6] μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος·[7] ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κανηφόροι : παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν.

Κανηφόροι : Φιλόχορος[8] φησὶν ὡς Ἐριχθονίου[9] βασιλεύοντος πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεῷ ἐφ' ᾧ ἐπέκειτο τὰ

[1] πτει evanida.

[2] An accentum habeat non liquet.

[3] τρ, cetera legere nequeo.

* Inc. f. 29. c. 3.

[4] Sic.

[5] Accent. om.

[6] -ηκη primo.

[7] μέλητος

[8] φιλόχωρος

[9] ἐρεχθονίου

πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Κάνθαρος : ποτηρίου εἶδος.

Κανθάρου μελάντερος : παροιμία· Μένανδρος Θησαυρῷ.

Κανθήλιοι : τοὺς βραδεῖς καὶ νωθεῖς οὕτως * λέγουσιν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὄνων.

Κανθήλιοι : ὄνοι· καὶ τὰ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ σκηνώματα τῶν στρατηγῶν.

Κανθήλιος : βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφυής.

Κάνθων : ὄνος.

Κάναβις : φυτὸν λινωι παραπλήσιον, ἐξ οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται· ἧς τὸ σπέρμα θυμιώμενον ἱδροῦν ποιεῖ πάντας.

Κανιτρον : λυχνίσκιον· κανίσκιον.

Κάνναι : πλεκτὰ τινὰ ἐκ καλάμων.

Καντήρια : καταβατήρια.

Κανοῦν : κανίσκιον.

Καπανοι : ἀλφίτων εἶδος.

Κάπηλος : μεταβολεύς, πραγματευτής.

Καπηλίας : ἐμπορείας.

Καπηλεύειν : μεταπωλεῖν.

Κἄπειτα :[1] καὶ ἔπειτα.

Καπνίας οἶνος :[2] κεκαπνισμένος.

Καπνίας : Ἐκφαντίδης, διὰ τὸ μὴ δ' ἓν λαμπρὸν γράφειν.

* Inc. f. 29. c. 4.   [1] Κάπειτα

[2] Καπνίας : οἶ. dist.

Καπνοι : ἄλφιτα· οὕτω Φερεκράτης.

Καπρῶντας : ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν.

Καραδοκεῖ : προσδοκεῖ· κατασκοπεῖ.

Καρανούσθω : τελειούσθω.

* Καρατομεῖται : ἀποκεφαλίζεται.

Καραντες : καταφέρεις.

Καρβατίνη : ἀγροικικὸν[1] ὑπόδημα.

Καρβανίζει : βαρβαρίζει.

Κάρδακες :[2] οἱ στρατιῶται ἐν Ἀσίαι· λέγονται δὲ καὶ οἱ φύλακες κάρδακες.

Καρδαμάλη : μάζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη· βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν.

Καρδάμη : ἐπὶ ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται.

Καρδιαλγίαι : λῦπαι καρδίας.

Καρδιουλκία :[3] τὰς καρδίας ἕλκειν τῶν θυμάτων.

Καρδιώττειν : τὴν καρδίαν ἀλγεῖν Σικελιῶται· ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν· Ἀπολλόδωρος ἐν ϛ' περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶν τὸ[4] τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν· ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν· καὶ εὐκάρδια πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσιν.

Καρδοπεῖον : καρδόπου[5] πῶμα· ᾧ καὶ παυσικάπη χρῶνται.

* Inc. f. 30. c. 1.

[1] Primo αγροικὸν sed κι supr. ab eodem ut puto.

[2] Accent. om. hic, mox habet.

[3] -εία primo.

[4] τῶ — λέγει· ὅπερ βουλιᾶν (μι supra; μι ab eodem ut puto.)

[5] καρδωπου

Καρδοπίων[1] *τὴν μητέρα : μύθου ἀρχή.*

Κάρδοπος : ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου.

* *Καρηβαρῶν : τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης οἴνου.*

Καρηβοᾶν : ὑπὸ ἤχων[2] *τὴν κεφαλὴν ἰλιγγιᾶν· ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι.*

Κάρηνα : ἀκρόπολις.

Κάριος Ζεύς : ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ.

Καρκίνοι : ὑποδημάτων εἶδος.

Καρκίνος : πυράγρα.

Καρκίνος : Λυσίας· ἐλυμαίνοντο γάρ μου τὸν καρκίνον εἰσφοιτῶσαι, φησὶν, αἱ κύνες· καὶ ὅτ' ἂν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαι φασί· Φερεκράτης· Ὁπόταν σχολάζῃς, νῖψον,[3] *ἵνα τὰ λήϊα Συγκαρκινωθῇ· λέγεται καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον ἐν τοῖς σώμασιν, ὃ νῦν καρκίνωμα λέγεται· εὑρίσκεται δὲ πολλάκις· καὶ κύριον ὄνομα.*

Καρκίνου ποιήματα : Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ· αἰνιγματώδη· ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέστην, ὑπὸ[4] *Ἡλίου ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν, ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον.*

Κάρκαρον :[5] *τὸ δεσμωτήριον· οὕτως Σώφρων.*

Καρκαδόνα : τοῦτο λέγεται † *Χάροντος δανεῖον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς*

[1] *Καρδοπειων· τὴν* * Inc. f. 30. c. 2.

[2] *ὑποῆχον* primo. [3] *νηψον*

[4] *ἀπὸ* [5] Accent. om.

† Inc. *ται* f. 30. c. 3.

τελευτῶσιν· οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασὶν εἶναι.

Καρικῆϊ μούσῃ: τῆ θρηνώδει· δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες[1] θρηνωδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῶϊ θρηνεῖν· τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῆϊ βαρβάρωι καὶ ἀσαφεῖ· ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι.

Καρπαία:[2] εἶδος ὀρχήσεως· οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῆϊ Ἀναβάσει· λέγει δὲ καὶ τὸ εἶδος ταύτης.

Καρποῦ δίκη: οἱ γῆς ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσιν· εἶτα ἑλόντες, λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας· τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται.

Καρποῦ δίκη: Λυσίας ἐν τῶ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς· εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς τῶδε τῶ μειρακίω καὶ τῶν σῶν τί ἔχει, δίκασαι αὐτῶϊ κατὰ τοὺς νόμους· εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου· ὥσπερ νῦν οὗτός[3] σοι ἐπιτροπῆς δικάζεται.

* Καρπασινοί:[4] κορτιναι.

Καρπίζουσιν: ποτίζουσιν· εὔκαρπα ποιοῦσιν.

Κάρπωμα: θυσία· προσφορά.

Κάρτα: λίαν ἢ μεγάλως.

Καρτερώνυχας: ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας.

Καρυάνδα:[4] πόλις Καρίας.

Καρυάτεια:[4] ἑορτὴ Ἀρτέμιδος· τὰς δὲ Καρύας,[4] Ἀρκάδων οὔσας, ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι.

[1] Καρίκη primo, tum κά ρες syll. deleta.
[2] Accent. om.
[3] οὕτως
* Inc. f. 30. c. 4.
[4] Accent. om. quater.

Καρυβοᾶν : ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι.

Καρυκεύων : ἀρτύων· ἡδύνων.

Καρυκεία : ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν.

Καρύκη :[1] ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον.

Κάρυννος :[1] βόλων ὀνόματα.

Καρυστεία :[1] γένος καρυῶν.

Καρφαλέον : ξηρόν· καὶ καρχαλέον· κατάξηρον.

Καρχαρίας : ἰχθὺς ποιός· καὶ κήτους εἶδος θαλαττίου.

Καρχαρόδους : τραχεῖς ὀδόντας ἔχων· καὶ κάρχαρον τὸ τραχύ.

Καρχήσιον : τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ.

Καρωθείς : βαρηθεὶς τηῖ κεφαληῖ.

Κασθανέα : πόλις ἐν Μακεδονίᾳ,* ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων, ἢ ἀπὸ τῆς νύμφης.

Κασαύριον : οἴκημα, ἐφ' οὗ αἱ πόρναι.

Κασίγνητος : γνήσιος ἀδελφός.

Κάσις : ἀδελφός.

Κάσιν : τὴν πρώτην τῶν σταχύων ἔκφυσιν, ἢ καὶ ἀμφίκαυστις ἐλέγετο.

Κατάβα : ἀντὶ τοῦ κατάβηθι.

Κατάβαλε : οἷον ῥίψον· ἄφες καὶ κατάθου.

Καταβολή : περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.

Καταβολή : τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον.

Κατά : κυρίως, ἔξ· ἐπί· ἐκ· ἀπό· ἢ[2] ἀντὶ τοῦ εἶτα.

Καταβραβευέτω : καταλογιζέσθω· κατακρινέτω· καταγωνιζέσθω.

Καταβολή : Δημοσθένης Φιλιππικωῖ· ὥσπερ περίοδος

[1] Accent. om. quater; et ο in Καρυννος in litura.

* Inc. κεδονία f. 31. c. 1.

[2] ἤ

ἢ καταβολὴ πυρετοῦ· ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις λέγεταί τις καταβολὴ, διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένωι προϊέναι χρόνωι· καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων.

Καταγευσθείς : τηῖ γεύσει νικηθείς.

Καταγιγαρτίσαι :[1] συνουσιάσαι.

Καταπελτάσονται : καταδραμοῦνται.

Καταγλωττίσματα : περίεργα φιλήματα.

Καταγλωττίζειν : τὸ βλασφημεῖν· ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσι· —ψευδῆ κατεγλώττιζέ[2] μου.

Κάταγμα : κατάσπασμα ἢ μήρυμα.[3]

Καταγοητεύων : ἀπατῶν.

Κατάγραπτος : ποικίλος.

Καταγώγιον : τὸ κατάλυμα· καὶ καταγωγὴ, ἡ κατάλυσις· καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν· οὕτως φασὶν Ἀττικοί.

Καταγωνίζεσθαι : νικᾶν.

Καταδαρθάνειν : κατακοιμᾶσθαι· καθυπνοῦν.

Καταδεδέσθαι : ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις· Δείναρχος ἐν τηῖ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίαι.[4]

Καταδείσας : φοβηθείς.

Καταδεῖται : φοβεῖται.

Κατὰ δὲ φρόνιν[5] ἤγαγεν : ἐμίσησεν· κατεφρόνησεν.

Κατὰ δήμους δικασταί : οὗτοι πρότερον μὲν ἦσαν λ'·

[1] -ῆσαι [2] καταγλ.
[3] μύρ μα (η scil. eraso) m. pr.
[4] πυθαίου ἴσαγγ. [5] φρόνην

καὶ κατὰ δήμους περιιόντες ἐδίκαζον· ὕστερον δὲ γεγόνασι μ΄.

Καταδηοῦν : κατακόπτειν· καταπραιδεύειν.

* Καταδυστᾶσι :[1] καταχωρίζουσι.

Καταδικασάμενος : ἀντὶ τοῦ νικήσας· καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας· Ἰσαῖος ἐν τωῖ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα : Δημοσθένης ἐν η΄ Φιλιππικωῖ· ἀντὶ τοῦ ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλοιντο πλεῖν· ἀλλ᾽ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν.

Κατάδουπος : καταράκτης ἢ ψόφος.

Καταδύεται : καταβυθίζεται· κρύπτεται.

Καταδύνοντα : κρύπτοντα.

Καταδύσεις : φωλεούς· ὑπονόμους· σπήλαια.

Καταθεῖναι τιμήν : καταβαλεῖν.

Καταθέειν : κατατρέχειν.

Καταθεῶτο : βλέποιτο.

Καταθλήσαντες : καταγωνισάμενοι.

Καταθρήσομεν : κατασκοπήσομεν.

Καταθύμιον : κατὰ ψυχὴν[2] εὐάρεστον.

Καταθῶμαι : ἀπερείσωμαι· καταπαύσωμαι.

Καταιγίς : ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· λέγεται δὲ καὶ ἡ ζάλη.

† Καταιγίσας : κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τί τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν ἵνα μή τις ἄρῃ.

* Inc. f. 31. c. 3.

[1] -τᾶισι primo.

[2] καταψυχὴν

† Inc. f. 31. c. 4.

Καταιδεῖ : καταισχύνει.

Καταινέσαι : συγκαταθέσθαι καὶ συνεπινεῦσαι.

Καταίροντες : καταπλέοντες.

Κατ' αἶσαν : κατὰ τρόπον· κατὰ τὸ προσῆκον.

Καταῖτυξ :[1] εἶδος περικεφαλαίας μὴ ἐχούσης λόφον· κατωφερής.

Καταιονῶσι :[2] βρέχουσιν· ἀντλοῦσιν· ἀλείφουσιν.

Κατακᾶ : κατακαύσει.

Κατὰ κάθετον : τὰ ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος διαστήματα.

Κατακάνειν :[3] ἀνελεῖν.

Κατακαχρύσω : καταφρύξω· καὶ συντρίψω· ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται.

Κατακεγχροῦται :[4] τραχύνεται· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κέγχρος.

Κατακεκερματίσθαι : εἰς πολλὰ μέρη διηρῆσθαι.

Κατακεχρίσθαι :[5] τὸ λιπαρῶς ἀληλείφθαι.

Κατακερτομεῖν : καταχλευάζειν.

Κατακηλοῦσαν : θέλγουσαν· πραΰνουσαν.[6]

Κατάκλιτα : κλίνας· θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους.

Κατακορὴς ξυνουσία : ἐπιπλεονάζουσα.

* Κατακαχρύσαι :[7] ῥῆξαι· ψοφῆσαι· ποιῆσαι ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.

[1] Accent. om. [2] Καταιωνωσι

[3] Κατακανειν (sic) m. pr. Κατακτάνειν fecit recentior multo. Debebat Pors. Κατακανεῖν.

[4] Κατακέγχρυται (accentus a recentiore.)

[5] Κατακεκρεισθαι [6] τρανοῦσαν

* Inc. f. 32. c. 1. [7] Καταχρυσαι tantum m. pr.

Κατακρῆσαι: καταχέαι.[1]

Κατακορμίσαι:[2] κατακόψαι ξύλον.

Κατακριδεῦσαι: καταλαλῆσαι·[3] καταναστῆσαι· λάλοι γὰρ αἱ ἀκρίδες.

Κατακροτεῖ: ἄγαν ἐπαινεῖ.

Κατακωκῦσαι: θρηνῆσαι.

Κατὰ κῶλον: κατὰ λέξεις.

Καταλαβεῖς: πάσσαλοι.

Καταλαμβάνειν: τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ νοεῖν.

Καταλεγέσθω: καταταττέσθω.

Καταλελάβηκεν: τὸ κατείληφεν Ἡρόδοτος.

Καταλεύσιμον: τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι λίθοις· εἶπεν Δείναρχος ἐν τωῖ κατὰ Λυκούργου.

Καταλείβει: καταστάζει.

Καταληΐζεται: διαρπάζει.

Καταλιναι: καταλιψαι.

Κατάλληλον: ἁρμόδιον.

Καταλλήλως: ἀκολούθως· ἁρμοζόντως.

Καταλογάδην: τὰ πεζῶ λόγωι γραφόμενα.

Καταλογεύς: Ἀθήνησι τινὲς ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς * ἐκαλοῦντο· ὅτι ἐνέγραφον τινὰς ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας.

Καταλογιεῖται: καταριθμήσει.

Κατάλογος: ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις.

Καταλοφαδεια: κατὰ τοῦ τραχήλου.

[1] Κατακρησαι· κατάχεαι. [2] -ησαι

[3] -λήσει et -στησει * Inc. γραφεῖς f. 32. c. 2.

Καταλῦσαι : τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν.

Καταλύσας : καταστρέψας· ἀφανίσας· ἢ εὐωχηθείς· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξαμένου κατενέξεως· οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλῦσαι.

Καταμεμυγμένα : τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα.

Καταμηλῶν : μηλῶσαι καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλην καθεῖναί που· ἦν δὲ καὶ παροιμία τίς ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων· λέγεται δὲ καταμηλοῦν, καὶ τὸ βάπτειν ἔρια ὅτ' ἂν πιέζηται κινούμενα.

Καταμόνας : κατιδίαν.

Καταμνίων : κατεσθίων.

Καταμυκτηρίζειν : τὸ καταγελᾶν.

Κάναβος : τὸ πρῶτον τιθέμενον ξύλον ὑπὸ τῶν πλαστῶν· περὶ ὃ τὸν πηλὸν τιθέντες πλάσσουσιν.

* Καταμύουσιν : κλείονται.

Κατὰ ναῦν : κατὰ τάξιν· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας· κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα.

Κατανδρίζεσθαι : καταπαλαίειν.

Κατανεανιεύεται : κατισχύει ἢ καυχᾶται.

Κατάντικρυ : κατ' ἐναντίον.

Καταντικρὺ καὶ κατευθύ : τῇ τὰ οἰκεῖα συναγούσῃ ἀποτυπώματα.

Κάταντες : καταφερές.

Κατάνυται :[1] συντελεῖται.

Κατανυγείς : λυπηθείς· μεταγνούς.

Κατανωτίσασθαι : ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου φέρειν.

* Inc. f. 32. c. 3. [1] Accent. om.

Κατάξαι : συντρίψαι.
Καταξανεῖ : κατατρίψει.
Κατάξεται : καταλύσει.
Κατὰ ξυμφοράν : κατὰ συντυχίαν.
Καταπέρπερος : * * * *[1]
Καταπέλτης : εἶδος κολαστηρίου.
Καταπημήνειεν : καταβλάψειεν.
Καταπινεύς :[2] τὸ ἐπιόρκῆσαι.[3]
Καταπεπλησμένον : κατάπλεων.[4]
Καταπίονα : λιπαρά.
Καταπλαστόν :[5] τὸ περιπεπτόν· προσποιητόν.[6]
* Καταπλῆσαι : μολῦναι.
Καταπλήττεσθαι : κατανίστασθαι.
Κατὰ πόδα : παραυτά· κατὰ τάξιν.
Καταποντοῦν : καταποντίζειν.
Καταποσον : πλεονάκις.
Καταπρέσβην : κατὰ πρεσβυτερίαν.
Καταπροΐξεται : καταφρονήσει· καταπροδώσει·[7] οἷον προῖκα ἐκφύγοι.
Κατὰ πρόσκλισιν :[8] καθ' ἑτεροβάρειαν ἢ ἑτερομέρειαν.
Καταπρωτείρας :[9] πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσι ἔτη παρα Λάκωσι.

[1] Accent. om. et sesquiversûs spatium. “F. ὁ χαριεντιζόμενος.” *Porson. B.*

[2] ι in lit. sed ej. m.

[3] Sic. “Debebat ἐπιόρκῆσαι.” *Porson. B.*

[4] καταπλέον primo. [5] Accent. om.

[6] -τεόν (sic) * Inc. f. 32. c. 4. [7] -δόσει primo.

[8] Καταπρόσκλησιν, tum ἑτερομερίαν m. pr.

[9] εί ex ejusdem, ut puto, emend. tum πρωτειραι sine accentu.

Καταπύγους :[1] κιναίδους.

Καταπύγων :[1] ὁ μέσος δάκτυλος.

Καταπύγων :[1] κατασελγαίνων.

Καταπύγων :[1] ὁ λάγνης· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφηστῶν[2] οὕτως λεγομένων ἰχθύων, ὅτι ἕπονται κατ' οὐράν· ἡ γενικὴ δὲ καταπυγόνος καὶ καταπυγόνα ἡ αἰτιατικὴ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὕρηνται· εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπυγών· καὶ ἡ πρᾶξις καταπυγοσύνη.

Καταπυγίζειν :[3] τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν* ἐν τωῖ βαδίζειν.

Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν : κατερραψώδησεν ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν.

Καταῤαψωδήσει :[4] φλυαρήσει.

Κατάρξασθαι τῶν τριχῶν : ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου.

Καταῤουν : κατὰ τρόπον· κατ' εὐθεῖαν.

Κατάρρους : τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα καταρρέον διὰ μυκτήρων· οἱ δὲ τὴν διάρροιαν οὕτω καλοῦσιν.

Κατάρρησις : κατάγνωσις.

Καταρρυῆναι : καταπεσεῖν.

Κατασείει : καταράττει· καταβάλλει.

Κατασεσείκασι :[5] καταβεβλήκασιν.

Κατασίνεσθαι : καταβλάπτεσθαι.

[1] Quater accent. om. In seqq. oxytonum faciunt G. et P. ut hic.

[2] ἀλφίτων [3] τα in litura, et litera erasa post γ.

* Inc. ρειν f. 33. c. 1.

[4] ῥ ut hic, et mox : tum φλυαρίσει

[5] Ante σεί litera erasa.

Κατασκελετούμενα: λελεπτυσμένα· ἐξησθενηκότα.

Κατασκήψαντος: ἐμπεσόντος.

Κατασκεδάζειν: ἔθος ἦν Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅτ' ἂν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν· οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῷ ζ' τῆς τοῦ Κύρου ἀναβάσεως·* μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις· καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· ἀναστὰς ὡς εὐθὺς συνέπιεν καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας.

Κατασκιδναμένη: σκορπιζομένη.

Κατὰ σκοπόν: κατὰ τὸ προκείμενον δέον.

Κατασοβεῖται: καταδιώκεται.

Κατασοβήσονται: καταδιωχθήσονται.

Κατασοφισθεῖσα: χλευασθεῖσα.

Κατασοφισόμεθα: τεχνασόμεθα· μηχανῇ τινι κακώσομεν.

Κατασπέρχων: σπουδάζων.

Κατάστασις: ἔοικεν ἡ κατάστασις ἀργύριον εἶναι ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει· οὕτω Λυσίας· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις φησίν· Οὐκ ἐσωφρόνησας,[1] ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν Τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν[2] καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν· ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅτε ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπήτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

* Inc. ὡς f. 33. c. 2.

[1] -νισας [2] πρὶν ex em. ejusd.

* Καταστολή : ἡ στολή.

Κατὰ στόμα : κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς.

Καταστοχάζεται : κατὰ σκοποῦ βλέπει· κατὰ σκοποῦ βάλλει.

Καταστρέψαντες : τελευτήσαντες.

Καταστροφή : τέλος.

Κατὰ σφέας : καθ' ἑαυτούς.

Κατὰ σχολήν : πράως καὶ λάθρα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κατατεθήπεσαν :[1] κατεθαύμασαν· ἐξεπλάγησαν.

Κατατείνας : συντείνας.

Κατατείνας ἐρῶ : ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι· Πολιτείας β'· διὸ κατατείνας ἐρῶ.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν : ἔοικεν νόμος[2] περὶ ὠνίων κεῖσθαι, ὃς κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῆι ἀγοραῖ· Θεόφραστος γ' οὖν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησίν· δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

Κατατικόν :[3] χιτωνίσκου γένος· οὕτως Μένανδρος.

Κᾶτα τί : εἶτα τί.

Κατατομήν : οἱ μὲν τὴν ὀρχήστραν·[4] οἱ δὲ μέρος τι τοῦ θεάτρου.

† Κατατομή : Ὑπερίδης[5] ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους·

* Inc. f. 33. c. 3.

[1] *Κατε* scripturus fuisse videtur, sed statim fecit *α*.

[2] Dist. ἀψευδεῖν ἔοικεν· ν.

[3] Accent. om. [4] ὀρχίστραν † Inc. f. 33. c. 4.

[5] ὑπερείδης et mox φιλόχωρος et εἰληθυια.

καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ καὶ Φιλόχορος· καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας.

Καταπλήξ : ὁ συνεχῶς πεπληγμένος· Θεόπομπος· Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.

Καταῦσαι : καταντλῆσαι.

Καταφαγεῖν : ἀντὶ τοῦ φαγεῖν.

Καταφάναι : κατειπεῖν.

Κατάφασις : πρόρρησις διὰ συγκαταθέσεως.

Καταφάσκει : προλέγει· ἐπινεύει.[1]

Καταφερής : οὐχ ὁ ἄσωτος, ἀλλ' ὁ κάτω[2] φερόμενος.

Καταφιλοσοφῶν : διὰ τῆς σιγῆς νικῶν.

Καταφορικῶς : σφοδρῶς.

Καταφυέν : γεννηθέν.

Κατάφωρος : φανερός.[3]

Κατὰ χεῖρας : εὐκόλως.

Κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χεῖρας, οὐδὲ ἄλλως πως· καὶ τὸ ῥᾷστον πάντων καὶ εὐχερέστατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν· οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν· Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν[4] ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρῶν.

Καταχειροτονίας : ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καταχειροτονεῖν τὸν ἄρχοντα· μάλιστα δὲ στρατηγόν, εἰ δόξειεν ἀδικεῖν.

Καταχήνη : κατάγελως.[5]

[1] ἐπινευ ει syll. deleta. [2] κατα in κάτω mut. m. pr.
[3] φανερῶς (sic) [4] ἦν, tum inc. f. 34: c. 1.
[5] κατατέλος primo.

Καταχήνη: καταχάσμησις.[1]

Κατάχυσμα: ἐνίοτε τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα· καταχύσματα δὲ πληθυντικῶς· τὰ παρὰ τὴν ἑστίαν κατασκεδαννύμενα τῶν γαμούντων καὶ τῶν πρωτοθεωρῶν· ταῦτα δὲ ἐστὶν ἰσχάδες καὶ πανσπερμία.[2]

Καταχύσματα: τῶν νεωνήτων οἱ δεσπόται τραγήματα κατέχεον· ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας ἐλθόντων· κατεχεῖτο δὲ καὶ τῶν νυμφίων, φασὶν,[3] ὡς Θεόπομπος.

Καταχύσματα: ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσάγοιτο[4] εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ· ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτον πρεσβευόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίγνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν.

Κατάχυτλον: σκεῦός τι.

Καταψαίρουσι: κινοῦνται.

Καταψευδομαρτυρησάμενος:* ἀντὶ τοῦ παρασχὼν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Καταψηφίζεται: κατακρίνει.

Καταψήχεται: ἀντὶ τοῦ καταψύχεται τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτως Πλάτων ἐν Τιμαίωι.

[1] Scripturus erat Καταγχάσμησις, forsan repetiturus κατάγελως. *Porson. B.*

[2] πάν σπέρμα m. pr. [3] νυμφίω φ^s

[4] το om. m. pr. * Inc. μενος f. 34. c. 2.

Κατεβαυκάλισεν: κατεκοίμησεν.

Κατεαγότα: κεκλασμένα.

Κατεβρόχθισεν: κατέπιεν.

Κατεγγυᾶν: παραδιδόναι.

Κατεγγυῶ: ἀνεγγυῶ.

Κατεγλώττιζεν: κατεφλυάρει· κατηγόρει· ἐλοιδόρει.

Κατεγνυπωμένως: νωθρῶς· ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος.

Κατεδηδοκώς: καταβεβρωκώς.

Κατεδάρθη: κατεκοιμήθη.

Κατεδιήτησεν: κατεδίκασεν.

Κατέδραθεν: κατεκοιμήθη.

Κατέδων: κατεσθίων.

Κατέθεμεν: τὸ κατεθήκαμεν.

Κατέθορεν: κατεπήδησεν.

Κατειργάσατο: κατηγωνίσατο.

Κατείρηκεν: κατεῖπεν λάθρα.

*Κατειλλώπτειν: καταβλεφαρίζεσθαι.

Κατειρωνεύεται: μεγαλοφρονεῖ· ὑποκρίνεται· δολιεύεται.

Κατειρωνευσάμενοι: καταρραθυμήσαντες· καὶ στραγγευσάμενοι·[1] ὅθεν καὶ εἴρωνα[2] τὸν ἀργὸν λέγουσι.

Κατεκήλησαν: κατεπράϋναν.

Κατεκίκλασκε: κατέκλα.

Κατέλεκτο: κατεκοιμήθη.

Κατέλευσαν: ἐλίθασαν.

* Inc. f. 34. c. 3.

[1] στρατευσάμενοι

[2] να a correctore. εἰρῶ i. e. εἴρων in fine versus a m. pr. In sequentis initio litura; α fuisse statuit Porson. B.

Κατέληξεν : κατέπαυσεν.

Κατεντευκτήν :[1] κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος.

Κατεντευχθέντα : κατεντυχηθέντα.

Κατεπερπερεύετο : ἐχαριεντίζετο.

Κατεπτήχασιν : συνεστάλησαν.

Κατέρεψεν : ἐστέγασεν ἢ ἐστεφάνωσεν.

Κατεργάσασθαι : ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης.

Κατερικτά· τὰ ἐρεικόμενα[2] ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

Κατερρινημένοις : εὐτελέσιν.

Κατερρύηκεν : ἐσάπη· ἠφάνισται.

Κατέσβη : ἐσβέσθη· ἐπαύσατο.

Κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν* ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων.

Κατεσκιρωμένη :[3] πεπαλαιωμένη.

Κατεσκηλητευμένος : ἐξίτηλος· τεταλαιπωρημένος.

Κατέσκηψεν : κατέσχεν.

Κατεσκληκώς : κατεξηραμμένος.[4]

Κατεστιγμένον : πεποικιλμένον.

Κατεστόρεσεν :[5] κατέστρωσεν.

Κατεστρατοπέδευσεν : κατέδραμεν πολεμικῶς.

Κατεστυγημένος : μεμισημένος.

[1] Hic accent. om. mox κατεντεύκτης.
[2] ἐρικώμενα primo. * Inc. f. 34. c. 4.
[3] ε ante ι erasum.
[4] Prius μ potius correctoris.
[5] ε secundum ex em. pro η ut videtur.

Κάτευγμα: κατάρα.

Κατευθικτήσας: ἐπιτυχών.

Κατευμαρίζων: κατευχειρίζων.

Κατευμεγεθεῖν: καταδυναστεύειν.[1]

Κατευνάζεται: κατακοιμίζεται.

Κατεύχεσθαι: τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων.

Κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι· οὕτως Σοφοκλῆς.

Κατεφοίνιξας:[2] κατέβαψας.

Κατεφύοντο: κατέτρεχον.

Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσαντο* αὐτοῦ· καταχειροτονία δὲ καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει· καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ κῆρυξ· ὅτω[3] Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα[4] οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον [γίνεται] καταχειροτονία· (ἀποχειροτονία δὲ)[5] ἐγίνετο οὕτως· ὅτω[3] μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα, καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία· λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας καὶ ἑώρα ὁ κῆρυξ ποῖαι πλείους εἰσίν· πότερων τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν ἢ μή· καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει.

Κατέχεσθαι: θεοφορεῖσθαι.

Κατεώρυκτο: κατορωρυγμένον ἦν.

[1] υει ex em. alius. [2] ι alterum in litura.

* Inc. f. 35. c. 1.

[3] οὕτω primo, nunc υ erasum, bis.

[4] εἴτε [5] ἀ. δὲ om.

Κατηβολή : περιοδικὴ νόσος.

Κατηβολη : περιβάλλει.

Κατὴγορευκότα : κατειπόντα.

Κατηγορίας ἔχω : ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου.

Κατήδεσαν : κατήσχυναν.

Κατήλιψ : μεσόδμη.

Κατηλοίωσεν : οὐχ ἁπλῶς* ἀπέκτεινεν· ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων.

Κατεχορδεύθη : καθηδύνθη· κατεβομβήθη· ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν.

Κατήλιψ : μεσοδμή.

Κατημαξευμένος : τετριμμένος· ἐγγεγυμνασμένος.

Κατημελής : κατήκοος.

Κατηρεφέα : κατεστεγασμένα.

Κατηρεφον : κατεστεγασμένον ἢ κατώτερον ἐστεγασμένον.

Κατῆρεν : κατέπλευσεν.

Κατηφόνες : στυγνοὶ, ἢ ἀναίσχυντοι.

Κατηχθημένος : καταβεβαρημένος.

Κατιαλίζειν : καταδύνειν.

Κάτιμεν : κατερχόμεθα.

Κατισχνοῦν : καταλεπτύνειν.

Κατ' ὄναρ, οὐ χρὴ λέγειν : βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλὰ ὄναρ· καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους· καὶ ἐνύπνιον.

Κατοκωχή :[1] ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή.

* Inc. f. 35. c. 2.

[1] *Κατο* in *Κατα* mut. m. pr.

Κατόπιν : μετὰ ταῦτα· ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι.

Κατόπιν : ἢ μετὰ ταῦτα, ἢ[1] μεταξύ.

Κατοιόμενος : ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν· ὑπερήφανος.

Κατοιχομένου :[2] νεκροῦ· τεθνεῶτος.*

Κατ' ὀρφναίαν : κατὰ τὴν σκοτεινήν.

Κατοργᾶν : ὑπερακμάζειν.

Κατορώρυκται : κατακέχωσται.

Κατουλάδα : Σοφοκλῆς Ναυπλίωι· Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τηῖ κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ τηῖ πανωλέθρωι[3] ἐσομένηι τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατα πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ[4] ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· καταιγίδας[5] ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν[6] γὰρ τὸ συστρέφειν· Ὅμηρος.

Κατ' οὐράν :[7] κατόπισθεν· ἐκ τῶν ὀπίσω.

Καττύεσθαι· Ὑπερίδης[8] τὸ ὑποδεδέσθαι· ἀπὸ τῶν καττυμάτων.

Καττύεις : μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ῥαπτόντων τὰ δέρματα.

Καττύει : συρράπτει· [καττύει].

Καττύμα : ἀπάτη· δόλος.

[1] ἡ—ἡ (sic) [2] Litera (nempe υ) erasa ante μ.

* Inc. θνεῶτος f. 35. c. 3. [3] πανολεθρωι [4] ἡ

[5] μελαντηραὶ γὰρ κατ γιδας (i. e. ut putat Porson. B. κατεγιδας) et αι a correctore supr.

[6] εἰάλειν [7] Κατουραν ms. Non perscripsit P.

[8] ὑπερείδης

Καττυν: ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν στελλείαν ὅταν μὴ σφίγγῃ.

Κατωθούμενος: ἀνατρεπόμενος.

Κάτω κάρα: κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα.

Κατωκοδόμησεν: Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν.

Κατώλισθον: κατέπεσον.

Κατωμαδόν: κατὰ τῶν ὤμων.

Καθωραΐζεται: σεμνύνεται.

Κατωρχήσαντο: κατεχάρησαν· ἔπαιξαν.

Καυλός: τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Καυνός: σκληρός.

Καύνακας: ἔνδυμα ποιόν.

Καυρός: κακός· οὕτως Σοφοκλῆς.

Καυσία: εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τιάρα.

Καυστόν: καρπωτόν· ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν.

Καχλάζει: ταράττεται· φλεγμαίνει· βράττει.

Κάχρυς: κριθαὶ πεφρυγμέναι.

Καχυπότοπος: καχύποπτος· τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι.

Κάψα: κίστη ἢ θήκη.

Κέβρινα:[1] πόλις Τρωάδος Κυμαίων ἄποικος.

**Κεδνός*: συνετός· σώφρων ἢ φρόνιμος.

Κεγχρεών: τόπος Ἀθήνησιν· ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων[2] ἀναφερομένη ἄμμος.

[1] Accent. om. * Inc. f. 36. c. 1. [2] ἀργυρίων

Κεγχρεών: Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον γραφῇ· κἄπειτα ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν Κεγχρεῶνα· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον· ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον.

Κέδρον: οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα.

Κεδρίδες: κέδρου καρπός· λέγονται δὲ καὶ ἀρκευθίδες.

Κέδροπα: ὄσπρια· καὶ οἷον χέδροπα.

Κειμήλια· κτήματα· ἢ ἀποκείμενα χρήματα.

Κείρει: ἐσθίει· κατεσθίει.

Κειριάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος.

Κείρυλοι:[1] οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων· οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλείων βαστάζονται.

Κεκάληκας: καλὸς γέγονας.

Κεκαρυκευμένα: συγκεκρυμμένα.

Κεκασμένον: κεκοσμημένον.

Κεκαυτηριασμένος: μὴ* ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν.

Κεκιβήλευται: διαβέβληται· κατέγνωσται· ἀποδεδοκίμασται· νενόθευται.

Κεκλασμένους: ἰσχύοντας.

Κεκλιμένος: περιεχόμενος.

Κέκλοιο: ἀντὶ τοῦ λέγοις.

Κεκμηκώς: κάμνων.

Κεκομψευμένος: σεμνός· ἢ ἀστεῖος ἢ εὐκαλλώπιστος.

Κεκοινωνημένοι: κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν· ὡς φησὶν Λυσίας.

[1] Accent. om.

* Inc. f. 36. c. 2.

Κεκοτυλισμέναι: συνεσπειραμέναι.

Κεκοῦρος: εἶδος πλοίου βραχέος.

Κεκραγμόν: τὴν βοήν.

Κεκραιπαληκώς:[1] εὐφραμμένος.

Κεκριγότα:[2] τρίζοντα.

Κεκρόπη: Ἀθηνῆ.[3]

Κεκροπίς: μία τῶν ἐν Ἀθήνησιν δέκα φυλῶν.

Κεκρύφαλον: κεκρύφαντον· σαββακάθιον· σουδάριον.

Κεκτώμεθα: κεκτημένοι ὦμεν.

Κεκυπτάκασιν: ἀσχολοῦνται.

Κεκωδωνισμένος: ἐξητασμένος· ἀπὸ τῶν τοὺς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων· καὶ διακωδωνίσαι,* τὸ ἐξετάσαι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· Ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν.

Κεκωφῶσθαι:[4] κωφὸν γεγονέναι.

Κελάδησαν: ἐβόησαν.

Κελαδεινή: κυνηγός· θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.

Κελαδοῦσιν: ἠχοῦσιν.

Κελέοντες: κυρίως κελέοντες καλοῦνται οἱ ἱστόποδες·[5] Ἀντιφῶν δὲ ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένην γραφῇ τὰ ὀρθὰ ξύλα οὕτως ὠνόμασεν.

Κελέοντες: ἱστόποδες· καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα.

[1] Κεκρεπαλικως m. pr. [2] Κεκρειγοτα

[3] Κεκροπη: ἀθήνη. * Inc. ακωδωνίσαι f. 36. c. 3.

[4] Κεκωφεῖσθαι primo, sed em. statim.

[5] κ. οἱ ἰνόποδες

Κελεός: οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσῖνι.

Κελαρύζειν:[1] μετὰ ἠχοῦς ῥεῖν.

Κελενδρύονα:[2] κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ.

Κέλευθος:[3] ὁδός· ἀπὸ τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἔξω[κέλης, τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος] κεῖλεν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν.

Κέλης: τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος.

*Κέλυφος: τὸ λέπυρον[4] τοῦ ὠοῦ.

Κελύφανα: τὰ λεπίσματα τῶν τραγημάτων.

Κελωρύειν: βοᾶν.

Κεμάς: ἔλαφος· ὁ κοιμώμενος ἐν σπηλαίωι· κοιμάς τίς ὤν.

Κένανδρον: κένον ἄνδρα.

Κενέβρια· ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα.

Κενεμβατεῖν: εἰς κενὰ βαίνειν· κενὰ ἐπιχειρεῖν.

Κενεόν: μάταιον.

Κενεών: ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος.

Κένκω: πεινῶ.

Κενταυρικῶς: ἀγροίκως.

Κενοφωνίας: ματαιοφωνίας· ἀσεβείας· ἤγουν αἱρετικάς.

Κενοφροσύνη:[5] ἡ ματαιοφροσύνη.

[1] Κελαρίζειν

[2] Accent. om.

[3] Κέλεφθος

* Inc. f. 36. c. 4.

[4] λέπιον

[5] Inter columnas, λ

Κένταυρον: τὸ μόριον· ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οὕτω Θεόπομπος.

Κεντριάδαι: πατριὰ κηρύκων.

Κεντρότυπος: μοχθηρός.

Κεντυρίων: ἑκατόνταρχος.

Κενῶν φάους: τυφλῶν.

Κέοιτο: ὑπάρχοιτο.

Κέπφος: εἶδος ὀρνέου ὀξύτατον.*

Κεπφωθείς: ἐπαρθείς· ἐρεθισθείς· ὀξέως ἐλαυνόμενος.

Κεραμίς: δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Κεραμικαί: πλατεῖαι πληγαί· τοὺς γὰρ ῥαθύμως[1] τρέχοντας τύπτουσιν.

Κεραμικαί: ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ πόρναι.

Κέραμος: οἱ μὲν τὰ κεράμια· ἀφ' οὗ καὶ κεραμεύς· οἱ δὲ τὰς ὀπτὰς πλίνθους.

Κεραννύουσι: κέρνουσιν· Ὑπερίδης.[2]

Κεραόν: τέλειον.

Κέρας: τὸ τοῦ πολέμου μέρος καὶ τόξον.

Κέρας· κέρως· κέρα: ἐπὶ τῆς παρατάξεως· Θουκυδίδης η'· τοῦ[3] εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα· καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως.

Κεραμικὴ μάστιξ: ὀστρακισμός.

Κεραΐζει: πορθεῖ· ἀναιρεῖ· διαρπάζει.

Κεραμίς: δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος ἡ

* Inc. τατον f. 37. c. 1.

[1] ἀθύμως Porsonus.

[2] κερνουσιν ὑπερείδης

[3] θουκυδίδης· ἡ τοῦ

Κεραμίς· εἴληφε δὲ τούνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμω τινὶ ἥρωϊ.[1]

*Κεραμικός: δύο ἦσαν Κεραμικοί· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως· ὁ δὲ ἔξω· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμωι τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσία· καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον.

Κερασβόλα: τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ἐν τοῖς ὀσπρίοις συμφυόμενα· τηῖ μὲν χροιᾶ μέλανα· στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συνεψόμενα τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκεται· εἴρηται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν· ὅτ' ἂν οὖν λέγη κερασβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς καὶ μὴ πειθομένους τοῖς νόμοις φησί.

Κερασφόρος: κερατοφόρος.

Κεραυνός: ἱμάτιον ποιόν.

Κέραμον: λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων· αὗται δέ εἰσιν αἱ λεκανίδες κεραμεαῖ[2] παραπλησίαι τηῖ κατασκευηῖ κρατῆρι· ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν· ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ στήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας.

Κερβέριοι: οἱ παρ' Ὁμήρωι † Κιμμέριοι· τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν.

Κερδίας: κερδοσύνης· φιλοκερδίας.

[1] ηρωον m. pr. ἥρωομ (ι... superscr.) nunc, i. e. ἥρωϊ factum a correctore.

[2] κεραμαῖαι

* Inc. f. 37. c. 2.

† Inc. f. 37. c. 3.

Κερδαλέος : ποικιλος·[1] πανοῦργος· κερδαλῆ γὰρ ἡ ἀλώπηξ.

Κερδαλεόφρων : δολιόφρων· σκολιὰ βουλευόμενος.

Κέρδιον : κρεῖττον· ὠφελιμώτερον.

Κέρδιστος : πανουργότατος.

Κερδοσύνη : πανουργία.

Κερκίδας : εἷς ἦν τῶν τὰ Μακεδονικὰ φρονούντων.

Κερκίς : φυτὸν αἰγείρωι ὅμοιον.

Κερκῖται : ἔθνος Ἰνδικόν· ὃ[2] χρῆται μακρωῖ πηδαλίωι ὃ καλεῖται κερκέτης.

Κέρκος : ἡ οὐρά.

Κέρκουρος : εἶδος πλοίου οὕτως καλοῦσιν.

Κερκώπη : τέττιγι[3] παρόμοιον, ἕνα φθόγγον προϊέμενον.

Κέρκωπες : πανοῦργοι δόλιοι· ἀπατεῶνες· κόλακες· οἳ, καθάπερ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρατικοὺς κύνας ἀπαταῖ, τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τηῖ κέρκωι τῶν λόγων.

* Κερκωπίζοντες : χλευάζοντες· μωκίζοντες ὡς οἱ πίθηκοι.[4]

Κέρκωψ : ἀπατεών· ἢ καὶ γένος πιθήκου.

Κέρκωπες : ἐξαπατητῆρες·[5] ἱστοροῦνται καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησί· καὶ τὰς Πιθηκούσσας[6] νήσους

[1] κί ex emend. correctoris. [2] ῶ

[3] Fuisse videtur τεττιγη vel τεττιγιη

* Inc. f. 37. c. 4. [4] πιθικοι m. pr.

[5] τῆ primo om. statim additum.

[6] σ semel.

ἀπ᾽ αὐτῶν κληθῆναι· δύο δὲ ἦσαν οἱ Κέρκωπες· ὧν ὁ μὲν Ἄνδουλος, ὁ δὲ Ἄτλαντος ὀνομάζεται.

Κερματίζει : εἰς λεπτὰ διαιρεῖ.

Κερουτιᾶν : γαυριᾶν.

Κεροβάτας : ὁ Πάν· ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις.[1]

Κερουτιασμός :[2] ἀπὸ τοῦ κόρου λέγουσιν.

Κερσοβλέπτης : παῖς μὲν ἦν Κότυος· καὶ νεώτατος ὤν, βασιλεὺς κατεστάθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Θραίκης.

Κερτόμιος : ἐρεθιστικός.

Κερτομῶν : χλευάζων· ἐρεθίζων· σκώπτων.

Κέρχανα : τὰ ἐντάφια.

Κερχνοῖ :[3] τραχύνει.

Κερχνηΐς :[4] ὄρνεον.

Κέρχνος :[5] τραχύ τι ἐν τοῖς ἐνωτίοις.

Κερχνῶ :[5] πίνω.

* Κεστὸν ἱμάντα : ποικίλον ἱμάντα.

Κεστός : ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλμένος ἱμάς· οἷον ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα.

Κεστρεῖς νήστεις[6] ἐκάλουν κεχηνότας καὶ πεινῶντας· λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες· καὶ ἡ παροιμία·

[1] πᾶν et βάσις. [2] Κερουτασμός [3] Κερχνει

[4] ν primo om. Ab antiquo correctore additum putat Porson. B.

[5] Accent. om. bis. * Inc. f. 38. c. 1.

[6] Κέστρεις : νήσας ἐ.

κεστρεὺς νηστεύσεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, ἧττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων, μόνος ἀπέχεται· νέμεται δὲ ἰλὺν,[1] ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζωίων· καὶ δῆλον ὅτι ταλαιπωρεῖ καταδυόμενος εἰς τὴν ἰλὺν καὶ ἧττον τι φέρεται.

Κέσκος:[2] ἦν πόλις ἐν Κιλικίαι καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς[3] ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν.

Κέστραν: τὴν μύραιναν.[4]

Κεστρίνους: τὰ τεμάχη * τῶν ἰχθύων.

Κεστόν: ποικίλον.[5]

Κεστρῖνος: εἶδος ἰχθύος· σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως.[6]

Κέφαλος: ἔστιν καὶ ὄνομα δημαγωγοῦ.

Κεύθειν: κρύπτειν.

Κευθήμων: φωλεῶν· ἀποκρύφων τόπων.

Κευθμώνων: κρυπτῶν τόπων· ἐνδοτάτων.

Κεφάλαιον: παραλαμβάνεται ἐπὶ ἐπιγράμματος· καὶ λόγου· καὶ ἀργυρίου· οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῶ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένης ἐν τῶ πρὸς Ἄφοβον.

Κεφαλή: δῆμος Ἀκαμαντίδος· καὶ Κεφαλῆθεν· ἐκ τῆς αὐτῆς.

[1] ἰλὴν primo.

[2] Κεσκότην: πόλις. Mox κέσχον

[3] Inepte ἄνους corrigitur in marg. e Suid. et Phav.

[4] μύρραιναν * Inc. χη f. 38. c. 2.

[5] Marg. $\lambda^{\tau o}_{\epsilon}$ [6] κεστραῖος

Κεφαλαίωσον :[1] συντόμισον· συνάγαγε.
Κεχαρισμένε : πεφιλημένε.
Κεχαρισμένως : εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν.
Κεχειρωμένοι : ἡττημένοι.
Κεχήληνται : καταπεπράϋνται.
Κεχήνη : κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ἤδη (ᾔδεα) ᾔδειν.[2]
Κεχηνότες : χαυνῶς ὁρῶντες.
Κεχραμμαίνειν :[3] πικραίνεσθαι· ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν.
* Κεχρησμῳδημένων : μεμαντευμένων.
Κηδεία : ταφή· ἐκφορά.
Κήδειν : κακοῦν λυπεῖν.
Κηδείους : οἰκείους· προσφιλεῖς.
Κηδεμονία : πρόνοια· καὶ κηδεμὼν, φροντιστὴς, προνοητής.
Κηδεστής : ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος· ἢ πενθερός.
Κήδεται : φροντίζει· βοηθεῖ· ἐπιμελεῖται.
Κηδεύειν : φροντίζειν· ἢ θάπτειν.
Κηδίδης : διθυραμβοποιητὴς[4] ἀρχαῖος.
Κηδήσαντες : θεραπεύσαντες ἢ λυπήσαντες.
Κῆδος : ἡ συναλλαγὴ τοῦ γάμου ἢ τοῦ πένθους.
Κηδωνίδης : οὗτος τεθρυλημένος ἦν ἐπὶ παιδεραστίαι ἀνυπερβλήτωι.
Κήθια : ὀξύβαφα οἷς κυβεύουσιν.

[1] -σαν primo.
[2] ὡς τὸ ἤδη ἀήδειν primo ; nunc ab antiq. ἤδηα ἤδειν, ut puto.
[3] Accent. om.
* Inc. f. 38. c. 3.
[4] διθύραμβος π.

Κήθιον: πλεκτόν τι σύστομον· εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους[1] βάλλουσιν.

Κηκάζειν: κακολογεῖν.

Κηκίς: ἔστι μὲν καὶ καρπός τις περιφερής· ἔστι δὲ καὶ βάμμα τί καὶ στύμμα· ἢ καὶ ὀπὸς δρυὸς[2] ἐπιτήδειος εἰς βαφήν.

* Κηλῖδες: σπίλοι.

Κήλησις: πειθὼ μετὰ τέρψεως.

Κηλίς: ῥύπος· μῶμος· μορφή· ἕλκος· οὐλή.

Κηλούμενος: φλεγόμενος· τερπόμενος· οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις.

Κημός: εἶδος χαλινοῦ· ἢ φιμός.

Κημός: πλέγμα κωνοειδές[3] δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί·[4] καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τίς· καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θραξίν.

Κήνυγμα: σκιὰ καὶ εἴδωλον.

Κῆπος: πόλις κατὰ Βόσπορον οὕτω καλουμένη.

Κῆπος: κουρὰ τίς ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη.

Κῆπος: γυναικὸς αἰδοῖον.

Κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται.

Κήπουρεύμα:[5] τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ, εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.

1 στρ. with ἀ written above (ἀ ejusdem.)
2 ρ ex em. ejusd,
* Inc. f. 38. c. 4.
3 καμοειδές
4 φορβαιαι
5 Sic.

Κήρ: ψυχή· θανατηφόρος μοῖρα· καὶ κῆρες, θανατηφόροι* μοῖραι.

Κήρυκες: γένος ἐν Ἀθήναις ὠνομασμένον ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηρίναι: μάστιγες γίνονται τινὲς[1] οὕτως ὡς οἱ κηρίωνες· εἰ μὴ ἄρα αἱ διπλαῖ· ἢ διπύξιναι.

Κηρίω βῦσαι: αἱ ὑποβαλλόμεναι κηρίον ἐπετίθεσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μὴ βοᾶ.

Κηρυκίδαι: γένος Ἀθήνησιν.[2]

Κηραίνει:[3] τήκει· πρὸς φθορὰν ἄγει.

Κημᾶν:[3] φιμοῦν· χαλινοῦν.

Κηρυκίνην: γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν.

Κήτειον: λάχανον ἀνθερίκωι ὅμοιον.

Κηττός: δῆμος Λεοντίδος φυλῆς.

Κήτταν: τὴν περὶ τὸν στόμαχον τῶν κυουσῶν γυναικῶν διάθεσιν· καὶ τὸ ὄρνεον ὁμοίως καλοῦσιν.

Κηφισόδωρος: ἄλλος μὲν ὃς κεκωμώδηται ὡς ἀνώδης· ἕτερος δὲ ὁ ὕπαρχος ὃς ἐν Μαντινείαι μετὰ Γρύλλου[4] τοῦ Ξενοφῶντος ἀπέθανεν.

Κηφισόδοτος: οὗτος Ἀλωπεκόννησον πολιορκῶν ἀπεχειροτονήθη· καὶ κριθεὶς ἑάλω· καὶ ἀπέτισε[5] πέντε τάλαντα.

† Κηφήν: ἀργός· ἀπρόκοπος· μετέωρος.

* Inc. τηφόροι f. 39. c. 1.

[1] τινὸς [2] Totus articulus antiqui correctoris.

[3] Bis in marg. λο [4] μεταγρύλου

[5] ἀπαίτησε. ϊ supra η recentior.

† Inc. f. 39. c. 2.

Κηφήνεσσι κοθούροισι :[1] τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν[2] ἔξοδον· οὖροι γὰρ οἱ φύλακες· καὶ θυρωροὶ, οἱ[3] τὰς θύρας φυλάσσοντες.

Κηφισιεύς : δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος.

Κίαλον :[4] χρῶμα ὑπόφαιον.

Κιβαδες : ἡμέραι.

Κιβδηλιᾶν : ὠχριᾶν.

Κιβδηλιῶντας : ὠχριῶντας.

Κιβδῶνες : οἱ μετάλλειοι.[5]

Κίβδηλον : οὕτως ἐκάλουν τὸ νόθον καὶ ἀδόκιμον νόμισμα[6] καὶ παρακοπέν· Νόμων ια΄· ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν· κίβδηλον μέν ἐστιν ὅτάν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ηἶ[7] δὲ μοχθηρὸν τωῖ τρόπωι.

Κιβωτός : λάρναξ· κίστη.

Κιγκλίζει :[8] σαλεύει· μοχλεύει· ἦχον ποιεῖ· κινεῖ.

Κιγκλίς : ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγκελλος· ἤτοι τοῦ ἱεροῦ οἴκου.

Κιγκλίδες : αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι.

Κίγκλος : ὄρνεον τὴν ὀσφὺν[9] πολλὰ κινοῦν· ὅ τινες σεισοπυγίδα[10] καλοῦσιν· * σφόδρα λεπτόν· καὶ

[1] Κηφῆνες κουθούροισι m. pr. Κηφήνεσσι fecit corrector.
[2] μέσων [3] ὁ m. pr.
[4] ί in litura, forsan m. pr.
[5] λ semel. [6] ν primo omissum
[7] ή primo. [8] Prius ι ex em. [9] ὴν ο ex em.
[10] σισοπ. sed σι ex em. alius, ut puto; tum 2 vel 3 litt. erasæ post καλοῦσιν, et post θαΐδι. Primo θαΐδίαι forsan.
* Inc. f. 39. c. 3.

ἢ πτωχότερος κίγκλου παροιμία· ἧ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι.

Κίδαρις : περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὕφασμα· ἤτοι εἶδος καλαμαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖτε τινὲς δὲ κίδαριν λέγουσι· περικράνιον πίλιον· ἢ στέφανον ἢ φακιόλιον ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν·[1] ἢ τὸ στρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσιν.

Κιγκιόπραγοι : ἀντὶ τοῦ δασεῖς.

Κιγχάνειν : τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων.

Κιδάφη : ἀλώπηξ.

Κιδαφίων : πανοῦργος· δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κίων.[2] * * * *

Κίδναται : σκορπίζεται.

Κίθαρος : ἰχθῦς ποιός· λέγεται καὶ τὸ στῆθος.

Κιθαιρών : ὄρος ἐν Βοιωτίαι.[3]

Κικλήσκουσι :[4] καλοῦσι.

Κίκκαβος : ὀνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Αἴδου.

Κίκκασος : ὀβολοῦ ὄνομα.

Κικκαβίζειν : τὴν τῶν γλαυκῶν[5] φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριστοφάνης.

Κιλίκων :[6] ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος, ἀπὸ

[1] Ita corrector antiquus. M. pr. τι ἄρα, tum πίλιον ἢ πιλὸν περσῶν (sic) tantum.

[2] κιώ :—quasi absoluto articulo, deinde versûs spatium.

[3] Addit manus, typographiæ initiis non antiquior, τὸ καλούμενον καρύδης.

[4] Κικλίσκουσι primo. [5] γυναικῶν

[6] Κιλίκιον.—μέρωπος

τροφοῦ Κιλίσσης· ὃς τὴν πατρίδα* Μίλητον προύδωκεν τοῖς Πριηνεῦσι· καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν· ἢ, παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίαι καὶ ὠμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη[1] Κιλίκων· Φερεκράτης·
Ἀεὶ πόθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ'[2] οἱ θεοί.

Κιλίκιος ὄλεθρος : * * * *[3]

Κιλικισμόν : Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παρανομίας φόνον λέγει.

Κιλικίους : τὰς πικρὰς τιμωρίας οὕτως ἐκάλουν.

Κιλλεία : πρὸς τῷ Ὑμηττῷ[4] δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος[5] δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων.

Κιλλικύριοι : ἐν Συρακόσσαις τινὲς ἐκλήθησαν· οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες[6] τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται[7] τινες.

Κίλικι λιμῷ :[8] ἀντὶ τοῦ ὀλέθρωι· καὶ Κιλικιστούς·[9] τοὺς ἔκ τινος παρανομίας φόνους.

Κιλλόν :[10] χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν.

Κίμβικα :[10] σφικία· ἢ μέλισσα·† ἡ μικρολογία· ἢ διαστροφή.

Κίμβικας· καὶ κικκάβους : τοὺς αἰσχρούς.

Κιμμερικόν : εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης.

* Inc. τριδα f. 39. c. 4. tum μί ex em.

1 ἐκλίθη 2 ἐκκιλ. 3 Sesquiversûs spatium.

4 ὑμιττῶι 5 λ semel.

6 Κιλλυκυριοι — κατάβαλ. 7 πενέστατοι

8 Κιλικιαίνω 9 κιλικίστους

10 Accent. bis om. † Inc. σα f. 40. c. 1.

Κιμώνεια : ἐρείπια[1] Ἀθήνησιν· ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο.

Κιναβευμάτων : πονηρευμάτων.

Κινάβρα : μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην.

Κιναβρεύεσθαι : τὸ σκευωρεῖσθαι.[2]

Κίναδος : θηρίον· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ἰδίως δὲ Σικελιώτας φασὶ τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

Κίναιδος : ἀσελγής· μαλακός.

Κιναθισμόν : οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσιν.

Κιμβάζειν : στραγγεύεσθαι.[3]

Κίνδαξ : κίνδυνος.

Κίνδας :[4] εὐκίνητος.

Κινδαψός : ὄργανον ποιόν.

Κίνδυνον[5] ἀναρρίψαι λέγουσι μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων.

Κινδυνεύει : ἀντὶ τοῦ* ἐγγίζει.

Κινεῖ : οἷον ἐρεθίζει· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀροτριᾶν· καὶ ἀκίνητον, τὴν ἀναροτρίατον.[6]

Κινησίας : ὄνομα κύριον· οὗτος ἐπὶ ἀσεβείαι καὶ παρανομίαι διεθρυλεῖτο· ἦν δὲ διθυραμβοποιός.

[1] *Κιμωνια* : ἐρίπια m. pr. *Κιμώνεια* corr. antiq.
[2] *σκευορεῖσθαι* (ρ ex em. m. pr. pro ν.)
[3] *Κινβάζειν* : *στραγεύεσθαι*. [4] ἱ postea insertum.
[5] *κύβον* minori charactere ex recensione suprascriptum. *Porson*. Tum post λέγουσι litura et με ex emend.
* Inc. f. 40. c. 2. [6] *ἀναροτρίαν*

Κινύρα :[1] ὄργανον μουσικόν· ἢ κιθάρα.

Κινυρή : οἰκτρά· θρηνητική.[2]

Κινύρεσθαι : ὀδύρεσθαι.

Κίξας : τοὺς ἐν ὁδῶι ληστάς.

Κίος : νῆσος μὲν μία τῶν Κυκλάδων παρακειμένη τῆι Ἀττικῆι· πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλεσεν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τῶν ῥητόρων τὰς νήσους πόλεις ὀνομάζουσιν.

Κίρκον : ἱέρακα· ἢ οὐράν· ἢ κωπηλάτην.

Κιρρόν : πυρρόν· ἢ αἷμα τὸ ἀπὸ ζῶντος.

Κιρραῖον[3] πεδίον : Κίρρα πόλις ἐστιν ἀπέχουσα Δελφῶν λʹ σταδίους· ἔοικεν οὖν Αἰσχίνης Κίρραιον πεδίον καλεῖν τὸ παρακείμενον ταύτηι τῆι πόλει.

Κισσύβιον : ἐκ κισυβίνου ξύλου ποτήριον κυρίως.

Κισθήνη : ὄρος τῆς Θραίκης.

* Κίστη καὶ κοίτης : ἀγγεῖον ἐν ὧι τὰ βρώματα κεῖται· ἢ ἱμάτιά τινα· ἤγουν κιβώτια.

Κιστοφόρος : ἔοικεν δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν.

Κιττοφόρος : ἔνιοι δὲ μετὰ τοῦ σ̄ γράφουσιν.

Κιχλισμός :[4] ὁ λεπτὸς καὶ ἀκόλαστος γέλως.

Κιχόρεια :[5] τὸ ἄγριον λάχανον· Ἀριστοφάνης.

Κιχρᾷ : δανείζει.

[1] ι in litura.

[2] Κινυρῆ primo. Tum θρηνητικά in -κὴ a B. [i. e. correctore antiquo] mutatum putat Porson. B. Mihi videtur primo fuisse -κην.

[3] Accent. a corr. ant. Mox κίρραιον ab initio.

* Inc. f. 40. c. 3.

[4] Κιχλησμός :

[5] Κιχορία primo.

Κίων :[1] ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλή.

Κλᾶν ἄμπελον : τὸ τέμνειν.

Κλαγγή : ποιά τις φωνὴ ὀρνέου.

Κλαγγηδόν : μετὰ κραυγῆς.

Κλαιήσει : ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν.

Κλαρῶται :[2] μέτοικοι· ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείαι· καὶ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι· καὶ ἐν Θετταλίαι Πενέσται· καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακόσσαις.

Κλαστάσαι : κλάσαι· προϊέναι· ἢ παρατηρεῖν.

Κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν· οὐ κλαίει καὶ κλαύσει.

Κλέος : τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης.

Κληῖσαι :[3] οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν·* οὐ κλεῖσαι· καὶ κληῖδα·[4] οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης.

Κλειτοριάζειν : τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Κλείθροις : κλειδώμασιν.

Κλεινός : ἔνδοξος· ἀπὸ τοῦ κλέους.

Κλεμμάδιον : κλεψιμαῖον.

Κλεπία : κλοπή.

Κλεπτόμενοι : ἀπατώμενοι.

Κλέπτος : φώριον.[5]

Κλεψούμενος : λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος.

Κλεψύδρα : κρήνη ἐν ἀκροπόλει οὕτως καλεῖται.

Κλεψύδρα : ὄργανον ἀστρολογικόν· ἐν ὧι αἱ ὧραι μετροῦνται.

[1] Κιὼν primo.
[2] Κλαρόται
[3] Κληΐσαι
* Inc. σιν f. 40. c. 4.
[4] λῃῒδα m. pr. κ supr. corr. ant.
[5] φορεῖον m. pr.

Κλῆρος : οὐσία ἢ λαχμὸς[1] λέγεται κλῆρος· καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, κλῆρος καὶ ἡ κληρονομία· κλῆρος καὶ μέτρον γῆς, ὅθεν καὶ οἱ κληροῦχοι, ἀντὶ τοῦ οἱ τοὺς κλήρους καὶ τὰ μέτρα τῆς γῆς κατέχοντες.

Κλῆρος Ἑρμοῦ : συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξήρουν τοῦτο, τιμὴν τωῖ θεωῖ ταύτην ἀπονέμοντες·* ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν· Εὐριπίδης ἐν Αἰόλωι μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.

Κληδών : φήμη· μαντεία.

Κληροῦχοι : οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάστου· ἡ δὲ κληρουχία αὕτη διανομὴ τῆς χώρας ἦν.

Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο, οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον· κλήρους ἑκάστοις διανέμοντας· οὕτως Ἰσοκράτης ἐν Πανηγυρικωῖ· Δημοσθένης δὲ ἐν τωῖ περὶ τῶν συμμορίων κληρουχικὰ ἂν λέγοι[2] τὰ τῶν ἐκπεμφθέντων εἰς ἑτέραν χώραν, ἥντινα δήποτε κατὰ κληρουχίαν· πῶς γάρ· οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν μὴ ἐπιδημοῦντα Ἀθήνησιν τριηραρχεῖν.[3]

Κλητεῦσαι : κοινῶς μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν μαρτύρων λέγεται τὸ κλητεῦσαι·

[1] λαγχμὸς primo.
[2] λέγη
* Inc. f. 41. c. 1.
[3] -άρχην m. pr.

καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅτ' ἂν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν :* καὶ κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τισίν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως· κλητεῦσαι δὲ ἔστιν τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος· λέγεται δὲ κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων· ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τωῖ δικαστηρίωι· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι· ὡς Ἰσαῖος ἐν τωῖ ὑπὲρ Πυθῶνος ἀποστασίου.

Κλητεύεις : μαρτυρεῖς.

Κλητῆρες : οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δὲ ἦσαν δύο.

Κλιμακίζειν : σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον· ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει.

Κλιμακίζειν : μέμνηται Δείναρχος ἐν τηῖ ὑπὲρ Αἰσχίνου εἰσηγορίαι λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος· ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν† διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Κλιμάζει : Δείναρχος· ὅτ' ἂν οὖν κλιμάζηι καὶ

* Inc. f. 41. c. 2.
† Inc. κὸν f. 41. c. 3.

παράγηι τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνηι καὶ τρέπηι·[1] μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται.

Κλιμακτῆρας :[2] οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων.

Κλίνη ἀμφικέφαλος : ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον.

Κλινίς : κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τωῖ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένηι.[3]

Κλιντήρ : εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ κλινοκαθέδριον.

Κλιντηρίδιον : κλινίδιον.

Κλισιάδες : αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς· δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κλινοπετῆ : τὸν κλινήρη[4] λέγουσιν.

Κλισιάδες : θύραι δίπτυχαι ἢ σκηναὶ, καὶ κλισία, ἡ σκηνή.

Κλίσις : ἡ πρόσκλισις·[5] παραγγελία εἰς κρίσιν· οὕτω Δημοσθένης.

* Κλῖτος : μέρος.

Κλοιός : περιτραχήλιος[6] δεσμός.

Κλόνος : θόρυβος· τάραχος· ἢ στρόφος.

[1] Indic. pro subjunct. quater, tum δε δὴ G. Dein in θλίβειν, ν delet corrector, judice Porson. B.

[2] Κλιματῆρας

[3] Sic.

[4] Κλινοπέτη et κληνήρη primo.

[5] πρόσκλησις corrector; ι m. pr.

* Inc. f. 41. c. 4.

[6] Inter περι et τρ tres litt. deletæ.

Κλοπαί : παραλογισμοί.

Κλυδώνιον : τὸν κλύδωνα λέγουσιν.

Κλυδώνιον : κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω· Θουκυδίδης β'· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλύδωνι ἀναφέρειν.

Κλύει : ἀκούει.

Κλῦθι : ἐπάκουσον.

Κλύτος :[1] δόξα.

Κλώζειν : ἐκβάλλειν τῇ γλώσσηι ἠχοῦντα· καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην· ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσοντες τὸν οὐρανίσκον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν.

Κλώθει : κατασπαῖ· ἐπιμερίζει.

Κλωϊὸς : ὁ δεσμός.

Κλωπᾶσθαι : ἐπιθυμεῖν· καὶ τὸ λάθρα.

Κλωπωμένη : ἐφιεμένη· ἐπιθυμοῦσα.

Κλωστῆρα : ἐκκεκλωσμένον.

Κλῶψ : κλέπτης.

Κνάπτοντες : καταξύοντες· κατακεντοῦντες.

Κνάφος : ἡ γναφικὴ ἄκανθα.*

Κνάφος : ὄργανόν τι ἐν κύκλωι κέντρα ἔχον· δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν· ὅμοιον δέ ἐστι κναφικῶι κτενί.

Κνεόμενον : καταπονούμενον.

Κνίψ :[2] εἶδος μύρμηκος.

Κνεφαῖος : σκοτεινός.

[1] Accent. om. m. pr. κλυτός fecit corr. antiq.
* Inc. κανθα f. 42. c. 1.
[2] Post ν, lit. erasa, i. e. Κνεὶψ erat. Tum μήρμυκος primo.

Κνέφαλον : τύλη.

Κνέφας : σκότος· νύξ.

Κνέψος : σκότος.

Κνέωρον : φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν· ὧ[1] καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Κνημία :[2] τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ κνημιοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.

Κνίζων : λυπῶν ἢ τέμνων.

Κνησιῶντα : ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι.

Κνηκίδας : ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.

Κνηστὰ[3] λάχανα : συγκοπτά.

Κνοιθιδεύς : ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Κνοῦς : τὸ[4] πρὸς τωῖ ἄκρωι ἄξονι τοῦ τροχοῦ.

Κνύειν : ξύειν καὶ οἱονεὶ θεῖν·[5] Μένανδρος.

*Κνώδων :[6] ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους.

Κνίσσαισιν :[7] ἀναθυμιάσεσιν.

Κνίσσης :[7] λίπους ἢ ἀναθυμιάσεως.

Κνυζώμενον :[8] στένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων.

Κνίψ : ζωύφιον· τὸ τοῦ κνιπός[9] ἡ γενικὴ μετέστη εἰς εὐθεῖαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

[1] ὃ m. pr.

[2] Accent. om.

[3] Κνιστὰ primo; et distinguit Κνηστά : λ. σ.

[4] Κνους : τῶι

[5] οἶον ειθειν vel ει θειν m. pr.

* Inc. f. 42. c. 2.

[6] Κνώδον m. pr.

[7] Κνίσεσιν et Κνίσης

[8] ζό m. pr.

[9] Hic dist. G.

Κνώδαλον : ζῶον μικρὸν θηρίον· κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον· ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον.

Κόγχη :[1] ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.

Κόγχην : τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν· ἐπὶ τῶν ῥαιδίων.

Κόθορνος : ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον.

Κοῖλον : βαθύ.

Κοῖλα : τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα.

Κοινὰ τὰ φίλων : Τιμαῖος φησὶν[2] ἐν τῷ θ′ ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα· καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται * τῇ παροιμίαι Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

Κοινὸν[3] γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν : τὸ μὲν κοινὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι.

Κοίθουρον : κηφηνα· εἴρηται δὲ, ὅτι κεύθει τὴν οὐράν· ἢ ὅτι ἄκεντρος.

Κοινεῖον : πορνεῖον.

Κοινολογία : κοινὴ διάλεκτος.

Κοίρανος : βασιλεύς· ἄρχων.

Κοινωνικόν : Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν κοινωνικοὺς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λει-

[1] Om. ἡ

[2] φασὶν

* Inc. ται f. 42. c. 3.

[3] Dist. Κοινόν :

τουργεῖν· οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα τριηραρχεῖν[1] οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἑκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας ἢ τινὸς ἄλλου· ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοῖτος: κοίμημα.

Κόγχη: χήμη· σπανίως λέγεται χήμη.

Κοάλεμος: ἠλίθιος· φλύαρος.[2]

Κόβαλος: ἡ προσποίητος* καὶ σὺν ἀπάτῃ παιδιὰ[3] κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος.

Κόβαλος: πανοῦργος· ἀπατεών·[4] ἢ τωθαστής.

Κοβαλεία: οὕτως ἐλέγετο ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος· ἔοικεν δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ· Φιλόχορος[5] β' Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὃ[6] ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον[7] γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ζ' ζώων ἱστορίας τὸν ὦτον φησὶν κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβατρα: κοβαλεύματα.

Κοδομή:[8] ὄνομα θεραπαίνης.

[1] -άρχην

[2] Primo ἠλιθιοφλ. sed θισ (ο supra) fecit m. pr.

* Inc. f. 42. c. 4.

[3] παιδεία, ut videtur, m. pr.

[4] ἀπαταιών

[5] -μων τωῖ βομολόχωι· φιλόχωρος m. pr. tum ἀττθιδος

[6] ὃ om.

[7] βομολόχον τ. κ. κολοβὸν

[8] Accent. om.

Κόδρους: τοὺς ἀρχαίους.

Κοδομεύτριαι: αἱ φρύγουσαι καὶ ἐν ἰπνῷ ἀναστρεφόμεναι.

Κοδράντης: τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο.

Κόθορνος: ὑπόδημα ἀρχαῖον κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ταυτὸν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφαρμόττον.

Κοθύλη: καὶ Κυθήριοι· καὶ Κυδαθῆναι· δῆμος Πανδίονος.

Κοθωκίδαι: δῆμος Οἰνηΐδος.[1]

Κοικύλλειν: περιβλέ(πειν). * * * *[2]

*Κρατηρίζων: οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν· ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων.[3]

Κραυαλλίδαι[4] ἢ Κραγαλλίδαι: ἡ ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώρα.

Κραυγασμός· καὶ κραυγάζειν: κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων· ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν.

Κραυγή: νόσημα παιδίων.

Κραυμυρίζεται: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς λέγεται.

Κραυρόν: ψαφαρόν· καπυρόν· ξηρόν· καὶ κραυρότερον· εὐθραυστότερον,[5] σκληρότερον· κραύρα δὲ καὶ

[1] οἰηνίδος

[2] Desinit fol. περιβλε. Porsonus; "Desunt quatuor folia. Vide Etym. p. 529, 50."

* Inc. f. 43. c. 1.

[3] σπεύδων ut videtur, certe ευ, m. pr.

[4] Litera inter αυ et α statim, ut videtur, deleta. Κραυγ scripturus fuisse videtur.

[5] εὔθραστ.

ἡ τῶν συῶν νόσος, ἰσχυρά τις οὖσα· ὡς Ἀριστοτέλης.

Κρέας: τὸ ἐν Ἀρείωι πάγωι ἐπανάρυμα· καὶ τὸ σῶμα· —τὴν περὶ τῶν κρεῶν: ὁ δὲ Ἰξίων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν· τῶν ἐν Ἀργινούσαις[1] ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνηρέθησαν οἱ στρατηγοί.

Κρείων: βασιλεὺς ἢ ἄρχων· κρατῶν μεγάλως.

Κρείττονες: οἱ ἥρωες· δοκοῦσι δὲ κακωτικοὶ εἶναι· δι' ὃ καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιωπῶσιν.

Κρεμβαλιάζειν: ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν.

Κρέξ: ἀντὶ τοῦ ἀλαζών·* οὕτως Εὔπολις.

Κρεόφυλος: Πολιτείας ι'· ὁ γὰρ Κρεόφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτον τινὲς καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι· νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου.

Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός.

Κρήγυον: ἀληθές· ἀγαθόν.

Κρήδεμνον: κεφαλοδέσμιον ἢ μαφόριον.

Κρημνοί: ἐξέχοντες τόποι.

Κρημνοκοπεῖν: κυμπάζειν· ἀλαζονεύεσθαι.

Κρηνοφύλαξ: λέων χαλκοῦς ἐπὶ κρήνης· δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐφέρετο· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις Ἀθήνησιν.

Κρηπίς: θεμέλιος· ἢ εἶδος ὑποδήματος· ὑποβάθρα.

Κρηπίς: τόπος Ἀθήνησιν· οὕτω Φιλόχορος.[2]

Κρησέρα: ὀθόνιον ἀραιόν· εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ·

[1] ν bis.

* Inc. f. 43. c. 2.

[2] φιλόχωρος

καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων,[1] ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας.

Κρῆσαι: καταχέαι· καὶ ἐπικρησαμένη·* καταχεαμένη.

Κρησφύγετα:[2] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στεγνὰ[3] καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τωῒ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον εἰς σπήλαιά τινά· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρητήριον: ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ καταχέαι.

Κρητίζειν: τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον αὐτωῒ ἐξείλετο.

Κρητίδαι: μάντεις ἀπὸ Κρήτης.

Κρητικόν: μέλος τί καὶ ρυθμός.

Κρητικόν: βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·—οὐ πάνυ ταχὺ Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ', ἀναβαλεῖ[4] τὸ Κρητικόν.

Κριάδδεμεν: τὸ γελᾶν Βοιωτοί.

Κρίβανον: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οἷον κριθῶν βαῦνον· τοῦτέστιν[5] κάμινον.

Κρίζει: τρίζει ἀπαχθὲς καὶ μιαρόν.

Κρινάμενος: ἐπιλεξάμενος.

[1] ἁλιαίων

* Inc. κρησαμένη f. 43. c. 3.

[2] Nescio an -ται m. pr.

[3] στενὰ

[4] τοῦτο· ἀναβάλλει G. τοῦτο', (sic) Porsonus; quem morem interdum in ejus adversariis servatum memini.

[5] Sic, atque ita alibi.

*Κριὸν ἀσελγοκέρων: τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν· κυρίττοντα· καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν.

Κριθώτη:[1] πόλις τῶν ἐν Χερρονήσωι[2] κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

Κριὸς τροφεῖα[3] ἀπέτισεν: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσιν.

Κριωεύς: δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος Κριώα.[4]

Κριοῦ διακονία: παρὰ τὴν παροιμίαν· κριὸς τὰ τροφεῖα·[5] κυρίττει[6] γὰρ τοὺς τρέφοντας.

Κρίσσαμις: Κῷος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτω φασὶν ἔγχελυν τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν· καὶ τὸν Κρίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενεὶ ἀπολέσθαι.

Κρίσεως: δοκιμασίας· ἀκολουθίας.

Κρίσις: ἐξέτασις· ψῆφος· βάσανος.

Κριτός: ἐπίλεκτος.

Κροαίνων: τοῖς ποσὶ κρούων ἢ ἐπιθυμῶν.

Κρόκαι: ψῆφοι παραθαλάσσιοι.†

(Κρατίκλη:)[7]

* Inc. f. 43. c. 4.

[1] Κριθότη

[2] ν bis ut hic.

[3] τρόφια et ἐπὶ τὰς m. pr.

[4] Acc. om. m. pr. ῶ corr.

[5] τροφια (primo ό)

[6] κηρύττει, Emend. recentiss.

† Inc. σιοι f. 44. c. 1.

[7] A B. [correctore antiquo] vel paulo recentiore m. *Porson. B.*

Κρόκην νήθειν λέγουσιν: καὶ[1] καθ' ὅλου δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν· ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος[2] ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης.

Κρόνια: ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν.

Κρόκη: ῥοδάνη.

Κροκοῦν: οἱ μύσται ὥς φασὶ κρόκη τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκωι καθαίρονται.

Κρόσσας: κλιμακίδας.

Κροταλίζειν: οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν, ἀλλὰ διὰ κροτάλου τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης[3] λέγων.

Κρονικώτερα:[4] ἀρχαιότερα· μωρότερα.

Κροτήσατε: ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν.

Κρότωνος:[5] τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζωίου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπὴν, ἀλλ' εἶναι ὁμαλός· διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν· ὑγιέστερος[6] κρότωνος.

*Κροτώνων: κυνείων φθειρῶν.

Κρουπέζαι: ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον.

Κρουστὰ γράμματα:[7] τὰ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.

[1] καὶ bis, et mox μυρήματα

[2] μα bis, et primo ἀσκητοῖσ, ni fallor.

[3] Primo ὑψ η. Scalpello factum ι.

[4] -ότερα

[5] Κρότανος: τ. δὲ

[6] ὑγιαίστερος

* Inc. f. 44. c. 2. Κροτωνῶν (sic)

[7] Κρους: τὰ γ. ἀπο

Κρουσιδημῶν: ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρῶν.

Κρουσιμετρεῖν: φαύλως μετρεῖν.

Κροῦσις: ἀναλογισμός.

Κρύβδην: λαθραίως.

Κρυψίνους: δόλιος· πανοῦργος.

Κρώβυλος:[1] πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι.

Κρώβυλος:[2] κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς ἐστι κατὰ Θουκυδίδην.

Κρώβυλος: ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων.

Κρωβύλου ζεῦγος: ἐπὶ πονηρῶν· ἀπὸ πορνοβοσκοῦ δύο πόρνας ἔχοντος.

Κρώζει: ὡς κόραξ ἢ κορώνη κράζει.[3]

*Κρωνεια:[4] δῆμος Λεοντίδος.

Κτηδόνες:[5] τριόδοι ἰχθύες· καὶ θηρίδια· καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις.

Κτηματίτην: τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκοῦργος.

Κτίλος: ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός.

Κτησίου Διός: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις[6] ἱδρύοντο.

Κτησιφῶν: εἷς τῶν δέκα πρέσβεων τῶν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων· ἕτερος δ'

[1] Κρωβύλος
[2] Accent. om.
[3] κράζη
* Inc. f. 44. c. 3.
[4] Accent. om.
[5] Accent. om. et ες in litura, ej. m.
[6] ταμείοις

ἂν εἴη ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ στεφάνου γεγραφὼς Δημοσθένει· καθ' οὗ καὶ λόγος ἐστι τωῖ Αἰσχίνηι.

Κύαθος: ἀντλητήριον· μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο.

Κυαμεῦσαι: κυάμωι ψηφοφορῆσαι· ὧι ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κυαμοτρώξ:[1] ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου.

Κυαμίτης: ἡρῶος[2] ἦν ὄνομα κύριον· ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, δι' ὅτι παρ' αὐτωῖ ἐκληροῦντο οἱ κυαμῖται ἄρχοντες· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτωῖ.

Κυάμω λαχεῖν:[3] νόμος ἦν Ἀθήνησιν ἄρχοντας τινὰς* κυάμωι κληροῦν.

Κυανέοι: μέλανες.

Κυανοχαίτης: μελάνθριξ· πορφυρόθριξ· Ποσειδῶν.

Κύβεθρον: θήκη μελισσῶν.

Κυβεία: πανουργία.

Κυβεία: ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον.

Κυβηβᾶν: μαίνεσθαι· ἐνθουσιᾶν.

Κύβηβος: ὁ κατεχόμενος τηῖ μητρὶ τῶν θεῶν· θεοφόρητος· Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς[4] ἐν τηῖ πρώτηι τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι.

Κυβευτήν:[5] τὸν περὶ ἀργύρου κυβεύοντα.

[1] μὸ primo: ώξ corrector. Tum primo κυαμον, sed statim mut.

[2] ἡρῶιος

[3] Κυαμολαχεῖν m. pr.

* Inc. νὰς f. 44. c. 4.

[4] -ινὸς

[5] υ alterum in litura.

Κύβηβον: Κρατῖνος Θράτταις· τὸν θεοφόρητον·[1] Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης.

Κυβηλίσαι: πελεκῆσαι· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς.

Κύβηλις: μάχαιρα ᾗ τοὺς βοῦς τραχηλοκοπεῖ.

Κύβηλις: ἀγγεῖον κεραμεοῦν ὡς πυξίς.

Κύβηλος: τυρόκνησεις.

Κυβήσινδα:[2] ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου.

Κύβηττον: Ἴωνες· τὸ ἄκρον* τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως[3] Ἐπίχαρμος.

Κύβοι: πλάσεις τινὲς ἄρτων· οὕτως Εὔπολις.[4]

Κύβος: πᾶν τετράγωνον.

Κυδάζεσθαι: λοιδορεῖσθαι.

Κυδαθηναιεύς:[5] δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος· ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς.

Κυδοιδοπαῖν:[6] ταράσσειν.

Κύδαροι: πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφάνει[7] τὸ ὄνομα.

Κυδαντίδαι: δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.

Κυδάλιμον: ἔνδοξον· τίμιον· εὐπρεπές.

Κυδοιμός:[8] θόρυβος· τάραχος.

Κύδιστος: ἔνδοξος.

[1] θεόφραστον

[2] Κυβησίνδα.

* Inc. κρον f. 45. c. 1.

[3] οὗ (pro οὗ scil.)

[4] ἐπίχαρμος sed ευπ (ο superscr.) statim in marg.

[5] -έευς m. pr.

[6] Κυδιδοπᾶιν ut videtur primo. ο a m. pr. insertum, et ι erasum ante ν.

[7] ά ex em.

[8] Κοίδιμος m. pr.

Κύδος :[1] λοιδορία ἀρσενικῶς· καὶ παροιμία· κύδου δίκην ὀφείλειν (ἐπὶ τῶν)[2] συκοφαντησάντων.

Κῦδος :[3] γαῦρος· δύναμις· δόξα· φήμη.

Κύει : γεννᾷ.

Κύειν : τὴν ἐν γαστρὶ ἔχουσαν λέγουσιν.

Κυζικηνοὶ[4] στατῆρες : οἱ καλοὶ μητέρα θεῶν ἔχοντες.

Κυζηθμός :[5] ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή.

Κυθέρεια :[6] οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς Ἡσίοδος φησίν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρωτα,* ὃν πᾶσιν ἐφίησιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν.

Κυθήριος : Κυθηρὸν δῆμος τῆς Πανδιονίδος.

Κύθνιοι : Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων.

Κυκᾶ : ταράττει.

Κυκᾶν : ταράττειν[7] τὰ ἄλφιτα.

Κυκεών : πόμα ἐκ διαφόρων μιγμάτων κιρνώμενον.

Κυκήθρα : ταραχή· συμφορά· σκυθρωπότης.

Κύκλα : τροχούς.

Κυκλάμινος :[8] ὁ τῆς κομάρου καρπός· ὃν οἱ πλεῖστοι φαγόντες κεφαλαλγοῦντες διατελοῦσιν· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ταῖς ῥαφανῖσι κυκλοειδές.

Κυκλήσομεν : ἀναζεύξομεν.

Κυκλόβορος : ποταμὸς τῆς Αττικῆς.

1 Accent. om.
2 ε. τ. om.
3 Accent. om.
4 Κυζηκινοί : στ. m. pr.
5 Κύζηθμος in Κνυζηθμὸς mut. corrector.
6 Κυθερια m. pr.
* Inc. ρωτα f. 45. c. 2.
7 εἰ in litura.
8 Post μ litura, et accentus in α, correctoris.

Κύκλιον χορόν : ὃν Ἀρείων ἐν Κορίνθωι πρῶτος ἔστησεν.

Κύκλοι : κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπωλοῦντο τινές· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλω περιεστάναι τοὺς πωλουμένους.

Κυκλοφορεῖται : κατὰ κύκλον φέρεται ἢ κινεῖται.

Κύκλωπες : ἄγριοι ἄνθρωποι.

Κύκνοι : τὸ μὲν ζωῖον* δῆλον· ἔστιν δὲ καὶ εἶδος πλοίου· ἴσως ὅτι κύκνος κατὰ τῆς πρώρας τῆς νεὼς ἐκτετύπωτο ἐπισήμου ἕνεκα.

Κυκώμενος : ταραττόμενος.

Κύλα :[1] τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη· καὶ κυλοιδιαῖν ἐπειδὰν οἰδῆι ταῦτα.

Κυλάραβις :[2] γυμνάσιον ἐν Ἄργει· ἀπὸ Κυλαράβεως τινός.

Κυλινδεῖ : κυλίει· ἐπιφέρει.

Κύλιξ : φιάλη· ποτήριον.

Κυλιχνίδα :[3] τὴν ἰατρικὴν πυξίδα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανώτιδα.

Κυλλήστεις :[4] τοὺς ὀξεῖς ἄρτους Αἰγύπτιοι.

Κυλλοῦ πήραν : ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῶι Ὑμηττῶι, ἐν ὧι ἱερὸν Ἀφροδίτης· καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι· καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται· Κρατῖ-

* Inc. f. 45. c 3.

[1] *Κοῖλα*: tum *κυλιδιᾶιν* m. pr. *κυλλοιδιᾶιν* corr.

[2] Accent. om. tum *κυλαβάρεως* primo sed mut. m. pr.

[3] Accent. om. m. pr. *λί* corr.

Κυλληεπεῖς (accent. correctoris potius.)

νος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν αὐτὴν φησίν·[1] οἱ δὲ κολλοπήραν· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Κυλοιδιαῖν : [2]τὸ τὰ κύλα[3] οἰδεῖν ἐκ μέθης· κύλα[3] δὲ λέγεται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου· ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν.

*Κῦμα : τὸ κυούμενον.

Κυμαίνει : ταράσσει.

Κυμάτια : αἱ ὑπεροχαὶ παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς.

Κύμβαχος : ἐπὶ κεφαλὴν πεσὼν καὶ ἄνω τοὺς πόδας.

Κύμβιον : εἶδος τί ἐκπόματος ἐπίμηκες καὶ στενόν· καὶ τῶ σχήματι παρόμοιον τωῖ πλοίωι, ὃ καλεῖται κύμβη.

Κύμβηκα :[4] τὸν κύαμον λέγουσιν.

Κύμινον : ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος.

Κύνα : τονωπα δοκεῖ[5] πρῶτος ὀνομάσαι Σωκράτης.

Κυνᾶς :[6] τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων δερμάτων γιγνομένας· ἢ ἀπὸ Κυνὸς τινὸς κατασκευάσαντος πρώτου·[7] μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῶ κατὰ Νεαίρας οὕτως· οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας[8] ἔχοντες.

Κυνέη :[9] περικεφαλαία.

[1] κ. α. φ. addit ex recens. *A*. [m. pr.] *Porson*. *B*. Imo forsan corrector. Post κολλοπηραν (sic) deest semiversus.

[2] Κοιλιδιαιν m. pr. Κυλλοιδιαῖν corr.

[3] κοῖλα bis. * Inc. f. 45. c. 4.

[4] Accent. om. tum τ. κύμονα λ.

[5] Sic. [6] Κύνας m. pr. et mox.

[7] $\overset{\tau}{\text{πρώ}}$ ms. (Primo videtur $\overset{\tau\iota}{\text{πρω}}$.)

[8] σιωπὰς [9] Κυναίη

Κυναλώπεκα : τὸν Φιλόστρατον.

Κυνῆ Βοιωτία : ἐπεὶ ἐκεῖ καλαὶ γίνονται αἱ κύνες.

Κύνβη :[1] πλοίου εἶδος· Σοφοκλῆς.

Κυνηδόν : ὡς κύων.

Κυνηδόν : καὶ τὸ χαμαὶ* συνουσιάζειν· καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας.

Κύνειος : Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτως λεγόμενος· ὃν ἱδρύσατο Κύνης Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης· ὡς Σωκράτης ἐν ιβ΄· θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῶι[2] ἀπὸ τῶν κυνῶν· Κράτης ἐν τῶι περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· τὸ δὲ Κυνήειον ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν· Κυννείου τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον· τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἁληῖσι[3] καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Κυνηείωι· Ἁλησίου Δημήτριος ὁ βασιλεύς.

Κύννα : πόρνης ὄνομα.

Κυννίδαι : γένος τι Ἀθηναίοις οὕτω καλούμενον.

Κυνόσαργες : ἓν τί τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες.

Κυνόσαργες : τόπος ἐστὶ παρὰ Ἀθηναίοις καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην·† Δίδυμος ὁ

[1] Κυνβη (sic)

* Inc. f. 46. c. 1. [2] ὑμ*ητῶι m. pr. (sc. ὑμμ)

[3] ἀλήσει m. pr. ἀλῆισι corr.

† Inc. αὔτην f. 46. c. 2.

᾿Αθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ ἑστίαι· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν ἥρπασεν τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ δὲ περιδεὴς ἦν· ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεὸς, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων, ῾Ηρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ ῾Ηρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐτελοῦντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται.

Κυνοδέσμη : δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες.

Κυνοκέφαλον : ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν· οὕτως ᾿Αριστοφάνης.

Κυνοραισταί : κρότωνες· οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες.[1]

Κυνόσουρα : φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος.

Κυνοφθαλμίζεται : ἀναιδῶς ἐμβλέπει.

Κυνοπίς : ἀναιδής.

Κυνόπιδος : ἀναιδοῦς.

Κυνοῦχος : βαλάντιον ἢ θύλακος.

Κυντερώτατα : καὶ κυντατώτατα λέγουσιν· Εὔβουλος Παρμενίσκωι· ᾿Απὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ[2] κυντατώτατα·* Φερεκράτης Λήροις·—ἔπειτα (καὶ[3]) ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα·[4] καὶ Αἰσχύλος.

Κύος : κύημα.

[1] Κυνοραϊσταί : et ἐκπιππίζοντες. sed π medium forsan a corr.

[2] τὸ

[3] καὶ om.

* Inc. τώτατα f. 46. c. 3.

[4] κυντετώτερα

Κύπασσις :[1] ἔνδυμα γυναικεῖον.

Κύπελλον : κισσύβιον· ποτήριον.

Κύπερον : ὅμορον.

Κυπρίζουσαι : ἀνθοῦσαι.

Κυπρόθεμις : ὄνομα κύριον· ὃν κατέστησεν Τιγράνης φρούραρχον[2] Σάμου, βασιλέως ὕπαρχον.

Κυπτάζουσιν : στραγγεύονται·[3] ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὰ βραχύτατα ἀσχολοῦνται.

Κυρβασίαν : κεφαλὴν ἀλέκτορος.

Κυρβασία : τιάρα· ηἷ οἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθηῖ ἐχρῶντο· οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐπικεκλιμένη·[4] καὶ περικεφαλαίας εἶδος καὶ πίλου.

Κύρβεις : τοὺς κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους· εἶναι (δὲ)[5] λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας· ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις·[6] ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην· Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τηῖ Ἀθηναίων πολιτείαι* ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις ἔστησαν ἐν τηῖ στοαῖ τηῖ βασιλίδι.

Κύρβεις : τρίγωνοι ἄξονες ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος· ἢ κατ-

[1] Κυπάσεις

[2] Ultimum ρ suprasc. sed forsan a m. pr. Correctori tribuit Porson. B.

[3] γ semel. [4] -κλη [5] δὲ om.

[6] τύρβεις m. pr. * Inc. f. 46. c. 4.

εσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος· Θεόφραστος[1] δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι.

Κύρβεις : τρίγωνοι πίνακες ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ οἱ πολιτικοί· καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους καὶ τετράγωνοι.

Κυρσάνια : τοὺς μειρακίσκους Λάκωνες.

Κυρεῖ : τυγχάνει.

Κυρηβάσασθαι :[2] διαμαχέσασθαι.

Κυρηβάζεσθαι : λοιδορεῖσθαι.

Κυρήβια : πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα.

Κυρήβια : τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα·[3] καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία· ἃ τινὲς καλοῦσι γόνατα.

Κυρηβίων : Δημοσθένης ἐν* τωῖ κατ' Αἰσχίνου· ἐπώνυμόν ἐστιν Ἐπικράτους, τοῦ Αἰσχίνου κηδεστοῦ.

Κύρημα : ἐπίτευγμα·[4] συγκύρημα· ἕρμαιον.

Κυρήνη : πόρνης ὄνομα.

Κυρσῖλος :[5] ὄνομα κύριον· ὃν Ἀθηναῖοι κατέλευσαν, δι' ὅτι ὑπακούειν Πέρσαις προυτρέπετο.

Κυρία ἐκκλησία :[6] οἱ Πρυτάνεις συνῆγον τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· ἢ τὴν βουλὴν ὁσήμεραι,[7] πλὴν ἐάν τις ἀφέσιμος ᾖ· τὸν δὲ δῆμον τετράκις τῆς πρυτα-

[1] θεόφραστως sic.

[2] Κυρειβάσασθαι et Κυρειβάζεσθαι

[3] ἐρήγματα * Inc. f. 47. c. 1. [4] ἐπίτερμα

[5] σ in litura a corr. qui accent. addidit.

[6] Κυρία : ἐκκλησίας οἱ

[7] ὁσήμε in litura corrector, et ν ante ραι delevit.

νείας ἑκάστης· ἐν δὲ τῆι κυρίαι ἐκκλησίαι ἔδει τὰς ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν, οἳ ἐδόκουν μὴ καλῶς ἄρχειν· καὶ περὶ τῆς φυλακῆς δὲ τῆς χώρας· καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτη τῆι ἡμέραι οἱ βουλόμενοι ἐποιοῦντο.

Κυρία : ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις· καὶ κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα.

Κυρία ἐκκλησία : ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν· οἷον στρατηγούς, ἱππάρχους καὶ τοὺς τοιούτους· ἄλλοι δὲ φασὶν καθ' ἕκαστον μῆνα ἐκκλησίας εἶναι τρεῖς, αἳ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων.

Κυριβάσασθαι : διαμαχέσασθαι·* οὕτως Κρατῖνος.

Κύρειον : Κύρειον[1] στράτευμα Ἰσοκράτης ἐν τωῖ πανηγυρικωῖ φησίν· ἔστιν δὲ τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς[2] ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Κυρίσσει : κέρατι τύπτει.

Κυρίττοντες : κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν, ὅτ' ἂν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν.

Κυρίσαι : φιλῆσαι.

Κυρκανᾶν : κυκᾶν· ταράσσειν.

Κύρνος : ἐρώμενος[3] Θεόγνιδος· Μακεδόνες δὲ τοὺς σκοτίους κύρνους καλοῦσιν.

Κῦρος : ἐξουσία.

Κυραννή : ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου· οὕτω Μένανδρος.

* Inc. σθαι f. 47. c. 2.

[1] *Κύριον* bis m. pr. [2] -κέναι

[3] Inter ἐ et ρ aliquid erasum, et primo accentus in μέ.

Κύρρη :[1] στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

Κυρριβάζεσθαι : λοιδορεῖσθαι· διασύρεσθαι.

Κυρσάνια : Λάκωνες τὰ μειράκια.

Κυρωνίδαι : γένος ἐστιν ὠνομασμένον ἀπὸ Κύρωνος,[2] ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναι φασὶ τοῦ Κρόκωνος· παρὸ καὶ ἐντιμοτέρους[3] εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κυρωνίδων· τριχῇ δὲ αὐτοὺς ὀνομάζουσι· Κυρωνίδας· Φιλιεῖς καὶ Περιθοίδας.[4]

* Κυσινοχωλος καὶ ἐγκυσινοχωλος :[5] ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός.

Κυσολάκων : ὁ Κλεινίας[6] ὁ τωῖ κυσωῖ Λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι Λακωνίζειν λέγουσιν· Μελαίνηι γὰρ Θησεὺς[7] οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης.

Κυσοχήνη :[8] εὐρυπρωκτία.

Κύστιν : οὐρήθραν·[9] ἐφήβιον· ὑπογάστριον.

Κύτος : ὄγκος· χώρημα· βάθος.

Κύτταρος : ἡ τῆς βαλάνου[10] πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις.

[1] Accent. om. Indicat vir doctus, (Porsonus, opinor,) errorem esse pro Κύρβις.

[2] In κυρωνος ρ in δ mut. (vel vice versa) a m. pr. Tum primo νόμον, ut videtur ; et supra κ alterum in κρόκωνος, τ supr. sed recentius videtur.

[3] -ωτέρους [4] περιθύδας * Inc. f. 47. c. 3.

[5] ἐνκυ. [6] κλινίας [7] σ bis.

[8] Κυσοχινη : ἐρυπ. m. pr. [9] οὐρείθραν

[10] βασάνου

Κύτταροι : σφηκίαι.

Κύτταροι : βόστρυχοι, καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα.

Κύτταρος : οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ῳ̃ αἱ σφηκίαι ἐγκάθηνται· μάχεται δὲ αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν·[1] Ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικεν δ' ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε· Θεόφραστος δὲ προάνθησιν τινὰ τῆς πεύκης καὶ τῆς* πιτύος κύτταρον προσαγορεύει· τοῦτο δέ ἐστιν ὥσπερ ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπέπτει.

Κύτινος : τὰ ἄνθη τῶν ῥοιῶν.

Κύφων : ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος.

Κύφων : ἔστι μὲν δεσμὸς ξύλινος, δι' οὗ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας διείρουσιν· χρῶνται δὲ ἤδη τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν.

Κυφόν : κεκυμμένον.

Κύφωνες : ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος.

Κυφός : κεκυρτωμένος· καὶ πάγκυφος ἐλαία, ἡ κατακεκαμμένη.

Κύψαι : ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες[2] ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Κυψέλαι : φρονημάτων ἀγγεῖα· ἢ κενοὶ παντάπασιν.

Κυψέλη : κυβέρτιον μελισσῶν· λέγεται δὲ καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτός.

[1] σφιγξίν

* Inc. f. 47. c. 4.

[2] Κύψαντες ut nov. artic.

Κυψελιδῶν ἀνάθημα[1] ἐν Ὀλυμπίαι: ἐν Φαίδρωι· παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος[2] ἐν Ὀλυμπίαι ἐστάθη κολοσσὸς,* ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν·[3] Κυψέλου δὲ φασὶ τὸ ἀνάθημα· ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τωῖ περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως· ναὸς τῆς Ἥρας παλαιὸς, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἠλείων·[4] ἔνεστιν δὲ ἐν αὐτωῖ χρυσοῦς κολοσσὸς, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε,[5] τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερώσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον, κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν· Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσὸν φησὶ Περίανδρον· ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους[6] ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τωῖ περὶ καιρῶν β'[7] λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὤιετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν† ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτωι, καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν[8] κολοσσὸς, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν

1 Κυψεληδόν: ἀ. atque ita mox.
2 ἡ ex em. * Inc. σὸς f. 48. c. 1.
3 τὸν -ηδόν 4 ἡλίων
5 τυραννήσειε Porsonus. 6 σ bis.
7 κ. δύο λέγειν (sic) † Inc. f. 48. c. 2.
8 κυψεληδων vel ήδων ter.

αὐτην καὶ παραπλησίαν ἔχειν' διάνοιαν· φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· Εἰμὶ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά· ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· Εἰμὶ ἐγὼ ναξος παγχρύσεος εἰμὶ κολοσσὸς, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

Κύων : τὸ αἰδοῖον.

Κύων ἐπὶ φάτνην : παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων.

Κύων παρ' ἐντέροις : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα· καὶ ἀνωφελῶν· δύσβρωτα γὰρ τωῖ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

Κωβηλη :[2] συνουσιασμός.

Κώδιον : προβάτειον δέρμα.

Κωδύαι :[3] μηκώνων κεφαλαί.

Κώδυα : ἡ τῆς μήκωνος* κεφαλή.

Κωδωνίσαι : ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτως δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τωῖ πολέμωι θόρυβον· τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες.[4]

Κώθων :[5] εἶδος ποτηρίου.

Κώθων : ποτήριον Λακωνικὸν στρατιωτικόν· καὶ κουρᾶς εἶδος.

Κωθωνίσαι : μεθύσαι.

Κωκύοντες : θρηνοῦντες.

[1] ν corrector post lituram.
[2] Accent. recentiss. [3] Κωδύ αι (litura.)
* Inc. f. 48. c. 3. [4] -τας [5] Κῶθον m. pr.

Κωκυτός : ὄνομα ποταμοῦ· ἢ θρῆνος· κοπετός· ὀδυρμός.

Κωλακρέται : ταμίαι[1] τοῦ δικαστικοῦ· οἱ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον.

Κωδωνοφορῶν : περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν· ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται· οὕτως Νικοφῶν.[2]

Κωλέα : μέρος κρέατος.

Κωλήβη : μήποτε ὁ λάσταυρος· κώληβοι[3] γὰρ οἱ ταῦροι.

Κωλῆν λεκτέον : οὐχὶ ἀκροκώλιον, οὐδὲ κωλεόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Κωλῆν : κωλέαν.

Κωλιάς : τόπος ἐν Ἀττικῇ* ἐκκείμενος, ὅμοιος ἀνθρώπου κώλωι· ἐν ὧι ἱερὸν Ἀφροδίτης· ἦν δὲ καὶ ναυκληρία.

Κώληπα : τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος· ἡ κόξα.

Κωλύμη : κώλυμα· κώλυσις· ἐμπόδιον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

Κωλαγρέται : οἱ ταμίαι[4] τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.

Κωλώτης : ἀσκαλαβώτης.[5]

[1] ταμεῖc· — οἶον καὶ (sic)

[2] οὔνκοφῶν (sic) m. pr. οὔ" νικοφῶν corrector.

[3] Accent. om. et λη ex em. ejusd.

* ἐν ἀττι corrector in litura ; tum inc. κῆι (m. pr.) f. 48. c. 4.

[4] ταμιεῖαι (ι primum in litura)

[5] -του an -τας primo voluerit, nescio, sed statim $\overset{ς}{τ}$ i. e. της.

Κῶμα : κοίμημα.

Κῶμαι : αἱ βραχεῖαι πόλεις.

Κώμας : τὰ ἄμφοδα.

Κωμάζει : κῶμον[1] ἢ δρᾶμα ᾄδει· ὑβρίζει.

Κωμαστής· ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς.

Κώμην : οἱ πλεῖστοι τὸν στενωπόν·[2] καὶ τὴν οἷον γειτνίασιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τηῖ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι· καὶ κωμήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει· καὶ οἷον ἐν τηῖ αὐτηῖ τάξει καὶ μοίραι τῆς πόλεως οἰκοῦντες·[3] οὕτως Ἀριστοφάνης· εἴρηκεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτωι· κατὰ κώμας δὲ τωῖ παλαιωῖ τρόπωι οἰκηθεῖσα.

Κωμήτης : γείτων· κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα [ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης τῆς Βοιωτίας·]* ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι, παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς κοιμᾶσθαι καὶ βιοῦν.

Κῶμοι : ᾠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης.

Κῶμος : εἶδος ὀρχήσεως.

Κωμῳδεῖν : σκώπτειν.

Κώμυθα :[4] δέσμη χόρτου.

Κωμῳδίαι : ὕβρεις· διασυρμοί· ἐμπαίγματα.

Κωνῆσαι : περιενεγκεῖν· διακαῦσαι· ἀπὸ τῶν πισσούντων·[5] ἐπεὶ περιδινοῦσιν[6] ἐν κύκλωι τὰ πισσούμενα· κώνους γὰρ καλοῦσι τοὺς στροβίλους· εἰκότως καὶ οἱ πιττοῦντες τὰ ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς περιαγω-

[1] κωμων
[2] τῶν στενωπων
[3] Sic.
* Inc. ωτίας f. 49. c. 1.
[4] Accent. om.
[5] πη in πι ter mut. semel relictum.
[6] περιδεινουσιν

γῆς κωνᾶν· καὶ τοῦ ἐλαίου δὴ περικωνῆσαι· εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κώνων[1] περιαγωγῆς· οὐκ ἀπὸ τῆς πιττώσεως.

Κωνειαζομέναις :[2] θανάσιμον φάρμακον πινούσαις.

Κώνειον :[3] θανάσιμον· δηλητήριον.

Κωνοειδές : σχῆμα τοιοῦτον οἷον στροβιλοειδές.[4]

Κῶνοι : στρόβιλοι.[4]

Κῶος : ἐξείτης.[5]

Κωπαΐδες : ἐγχέλυες (ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης τῆς Βοιωτίας).[6]

Κωπαῖοι : σφῆκες· οὕτως[7] Ἀριστοφάνης.

Κώπην : μαχαίρας λαβήν.

Κωπῆρες πλοῖον : ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης ἐν δ´.

*Κωπητήρ : σκαλμός.

Κωραλίσκον : τὸ μειράκιον Κρῆτες.

Κώρυκος : θυλάκιον.

Κωρυκαῖος :[8] θεὸν τινὰ παρεισάγουσιν[9] οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός· Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀτταλία·[10] ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων τὴν ἄκραν ληστῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις

[1] τῶν κώνου (sic)

[2] νει pro νι corrector, et mox in πινούσαις omnia præter π.

[3] ει pro ι corrector.

[4] βη bis.

[5] ἐξείτης, et p. 199, 16.

[6] Uncinis incl. om.

[7] οὐ

* Inc. f. 49. c. 2.

[8] Κωρυκεος m. pr. et sic deinceps. Bis αἴ fecit corr.

[9] ιν in litura corr.

[10] τ semel.

λιμέσιν ὁρμοῦντας κατηκροῶντο· καὶ τοῖς λησταῖς ἀπήγγελλον· καὶ τίνες εἰσὶν καὶ ποῖ πλέουσιν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Τοῦ δ' ἄρα[1] Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι· Μένανδρος Ἐνχειριδίωι· Διωξίππος[2] Θησαυρωῖ—μὴ κατακούσειεν δέμας Ὁ Κωρυκαῖος· ἀλλὰ μὴν κατακήκοα Σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν·[3] ὁ δὲ Ἔφορος ἐν γ'· ὑπ' ἄκραι, φησὶν, ὤικουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι, ἀνατεινούσηι εἰς πέλαγος, συμμικτοὶ τινὲς κατασκευασάμενοι[4] πολισμάτιον, γείτονες Μυονήσωι·[5] τοῖς οὖν ὁρμῶσιν ἐμπόροις προσήεσαν* ὡς ἐωνούμενοι σύμπλοοι· εἶτα μαθόντες τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέουσι, τοῖς Μυονησίοις ἀπήγγελλον· κακεῖνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς· ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων.

Κῶσος: ἀστράγαλος ὁ ἐξείτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος.

Κώτιλος: πανοῦργος· ἢ κόλαξ· ἀπατεών.[6]

Κωτίλλω: λαλῶ.

Κωφειν: βλάπτειν· πηροῦν.

Κωφόν: ἄηχον· ἀσθενές· ἀμβλύ.

Κωφός: ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων.

[1] παροιμία· ζ οὐδ' αρα fere ms. Supra illud quasi ζ, quod alibi in codice valet πρὸς, nescio quid erasum.

[2] διόξ.

[3] κ. ε. σου

[4] καὶ ἀσ. m. pr. (sic)

[5] bis σ, et mox.

* Inc. σήεσαν f. 49. c. 3.

[6] ἀπαταιών.

Κωφότερος κίχλης: παρ' Εὐβούλῳ[1] ἐν Διονυσίῳ λέγεται ἀφωνότερος κίχλης.

Κωφότερος τοῦ Τορωνέος λιμένος· περὶ Τορώνην τῆς Θράκης καλεῖταί τις κωφὸς λιμήν.

Τέλος τοῦ κ̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ λ̄ στοιχείου.

Λάμβδα: ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον· ὥσπερ οἱ Μεσήνιοι μ̄· Εὔπολις·—ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα· οὕτως καὶ Θεόπομπος.*

Λαβαῖς: ἐπαφαῖς· ἢ ἀφορμαῖς· ἢ μέμψεσιν.

Λαβέ: ὀξυτονεῖν φασὶ τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον παρὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἔθος.

Λαβήν: ἡ μεταφορὰ μὲν ἀπὸ τῶν παλαιστῶν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀφορμὴν κατὰ τῆς τέχνης τῆς κατ' αὐτῶν διδόντων.

Λαβεῖν τιμωρίαν: ἐκδικηθῆναι.

Λαβοῦ: ὡς καλοῦ· καὶ τὰ ὅμοια· τὸ λαβέ.

Λάβρα: δημόσιος στενωπός· ἄμφοδος· ῥύμη δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν.

Λαβραγόρην:[2] σφοδρῶς δημηγοροῦντα.

Λαβρώνιον:[3] εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μεγάλα ὦτα ἔχον· οὕτως Μένανδρος.

[1] εὐβούλου

[2] Λαβραγορεῖν

* Inc. πομπος f. 49. c. 4.

[3] Λαβρωνεῖον

Λαβύρινθος : κοχλοειδὴς[1] τόπος· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν φλυάρων.

Λαβεῖν τιμωρίαν : ἐκδικηθῆναι.

Λαβών : κυρίως καὶ ἀγοράσας καὶ μισθωσάμενος.

Λάγανα : (τὰ λαλάγγια)[2] πλακουντάρια ὡς καπυρώδη.

Λαγίσκα : ἑταίρα τις ἧς Λυσίας μνημονεύει.

Λαγαριζόμενος : σκαλεύοντες· τὰς λαγόνας τύπτοντες.*

Λάγεσις : θεὸς Σικελιακή.

Λαγκρύζεσθαι : λοιδορεῖσθαι.

Λάγνας : τοὺς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.

Λάγματα : ἱερὰ ἀπάργματα.

Λάγνης : οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται· Τοιαῦτα μέντοι πολλὰ ἀναγκαίως ἔχει Πάσχειν,[3] ὅτ' ἂν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς· ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς κράτητα καὶ μάγνητα.

Λάγνος : πόρνος· αἰσχρός· καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια.

Λαγῷα : τὰ λάγεια[4] κρέα ὀνομάζουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λαγωὸς καθεύδων : παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

Λαγωὸς περὶ τῶν κρεῶν : παροιμία· δειλὸν γὰρ τὸ

[1] Lit. erasa post λ. " κοχλιοειδὴς m. pr." *Porson. B.*

[2] γ in litura, et τὰ λ. supr. a correctore utrumque. Prius fuisse *Λάγγανα* notat Porson. B.

* Inc. τες f. 50. c. 1.

[3] παρασχεῖν

[4] λάγια

ζῶον ὁ λαγώς· ὅθεν καὶ ὁ Ρηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη· καὶ γὰρ τοὺς Ρηγίνους ἐπὶ δειλίαι ἐκωμῴδουν· παροιμία δέ τις ἐστιν, λαγὼς τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων ταττομένη.

Λαθύρους : ἀράκους.

Λαθών :[1] ἀντὶ τοῦ λησόμενος.

*Λαιά : ἀριστερά· ἢ κολόβιον.

Λαιλαι :[2] κατὰ ἀποκοπὴν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας.

Λαίλαψ : μετὰ ἀνέμων ὄμβρος καὶ σκότος.

Λαῖμα: ἀπὸ τοῦ λαιμᾶν εἴρηται τὸ βρένθυμα.

Λαιμαργία: ἡ σύντονος ἐπιθυμία.

Λαιῶν ; ἀριστερῶν.

Λαῖφος : ἱμάτιον.

Λαιψηρόν : ταχύ· ἐλαφρόν· κοῦφον· Λάκωνες τὸ ἡμίξηρον.

Λακερύζεσθαι : λογοποιεῖσθαι ἢ λοιδορεῖσθαι.

Λακεδαιμῶν : τὴν κλητικὴν[3] περισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην ὁρίζουσι τινές : Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν νομίζοντες καλεῖσθαι τὴν Λάκαιναν· Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.

[1] Λαθῶν

* Inc. f. 50. c. 2.

[2] ιλ in litura; certe λ correctoris. " Quid primo n. l." *Porson*. *B*.

[3] τι correctoris.

Λακέρυζα κορώνη : ἡ μεγάλα κράζουσα.

Λακεῖν : ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι.

Λακιάδαι : καὶ Λουσίαι· δῆμος Οἰνηΐδος.

*Λάκισμα : σχίσμα.

Λακκατάρατοι : οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακκαταπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων.[1]

Λάκκοι : σιροί·[2] οἰκοδομήματα χριστά· οἴνου ἐλαίου ὑποδοχεῖα.[3]

Λακκόπλουτον : Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἔλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ξέρξην ἡττηθέντα ἐν τῆι περὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίαι φεύγειν ἐξ Ἀθηνῶν· ἐσταθμευκότος δὲ τινὸς τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου[4] καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπότος· τῶν δὲ βαρβάρων ὀξεῖαν τὴν φυγὴν ποιησαμένων, βαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντος ὕστερον ἀνασώσειν ἐπανελθόντας· οὐ μὴν γενέσθαι λέγεται· πρότερον γὰρ κυριεῦσαι τῶν χρημάτων Καλλίαν.

Λάκκος : ὄρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκία ὄμβρους ὑποδέξασθαι· ἢ πρὸς ἄλλων τινῶν ἀπόθεσιν.

Λάκκος : Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ γῆν ποιοῦντες εὐρυχωρῆ καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ κονιῶντες† αὐτά, οἶνον[5]

* Inc. f. 50. c. 3.

[1] -υγῶν bis m. pr. ὁ om. ms.

[2] Post σ lit. erasa, nempe ε.

[3] -χία m. pr.

[4] Post ι lit. erasa.

† Inc. ῶντες f. 50. c. 4.

[5] οἶ ν'' sic; ante ν lit. erasa, scil. ο.

ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· ταῦτα καὶ λάκκους καλοῦσιν· καὶ Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν· τῆς οἰκίας τὰ σκεύη λαβὼν καὶ τὰ ἀνδράποδα ἀπαγαγὼν καὶ τὰ λακκώματα ἀποσπάσας· καὶ μονονοὺ δὲ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας, Μεγάραδε ἐξῳκίσθη.[1]

Λακωνικὸν τρόπον: περαίνειν ἢ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις· ἥκιστα γὰρ τὰς γυναῖκας φυλάσσουσιν οἱ Λάκωνες.

Λακωνίζειν: παιδικοῖς χρῆσθαι· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις[2] β′.

Λακωνικός: στερρός· ἀνδρεῖος.

Λακόπεδον: τοὺς ὄρχεις· οὕτως Ἀνταγόρας.

Λακκοσκαπέρδαν: ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον· ὡς καὶ λακκαταράτους,[3] τοὺς ἄγαν καταράτους.

Λακκοσχέας:[4] τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεον· ὅ ἐστι τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

Λακκοσχέων: μαλακῶν.

Λακπατεῖν:[5] Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν με,* τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

[1] ἐξοικ.

[2] Videtur a m. pr. θεσμοφωνειαζούσαις fuisse. *Porson. B.* Certe φων.

[3] λακκαράτους. M. recens in marg. *Λακκοσκαπέρδας λέγεται, ὁ κάταρατος.*

[4] ς finalem a correctore additam puto. Accent. om. ms. tum καθημενον.

[5] *Λάκπάπτειν* et *λάκπαπτειν* (sic)

* Inc. f. 51. c. 1.

Λακρατίδας: τὰ κατεψυγμένα· ἐπὶ γὰρ Λακρατίδα[1] ἄρχοντος πολλὴ χιὼν ἐγένετο.

Λάκωνες: κυβευτικοῦ βόλου[2] ὄνομα.

Λακωνικαί: ὑπόδημα ἀνδρεῖον· σεμνόν.

Λαλίστατον: τὸ κατὰ λόγον σοφόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ εὔγλωττος καὶ ὁ εὔφωνος.

Λαλίστερον: ἀδολεσχέστερον.

Λάμια: θηρίον.

Λάμια: ταύτην ἐν τῆι Λιβύηι Δοῦρις[3] ἐν δευτέρωι Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δὲ αὐτῆι Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι· καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν· Μένανδρος Ἀνδρογύνωι· Πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεως* ποθὲν Τὰς ἐν Λαμίαι πάσας.

Λάμια: γυνὴ Ἀθήνησιν ἐν ἀγορᾶ διατρίβουσα, σκύταλον ἔχουσα καὶ ἐπιψοφοῦσα· ἔστι δὲ καὶ θηρίον.

Λαμπάδιον: ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν· οὕτω Δείναρχος[4] καὶ Πλάτων.

Λαμπάδος: τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος· Παναθηναίοις· Ἡφαιστείοις·[5] καὶ Προμηθεί-

[1] post δα litura. sc. erat δας. [2] βώλου

[3] δουρὶς * Inc. ως f. 51. c. 2. [4] δίναρχος

[5] ὑφεστήοις et ἡ in ‡ mut. a m. pr. tum προμηθίοις. Deinde ἴστρος m. pr. cum litura ante ρ. ‡ corrector.

οις· Ἴστρος δὲ φησὶν λαμπάδα νομίσαι ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους, Ἡφαίστωι θύοντας· ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπάδιον: Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἔρια οἰσυπηρά· οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, ὧι καταδεῖται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ δεσμοῦ τί γένος· οἱ δὲ τὴν χοίνικα εἰς ἣν καθιᾶσιν τὴν κνήμην οἱ ἀφηρημένοι τὸν πόδα· οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατάξαντας.

Λαμπάς: ἀγὼν Ἀθήνησι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγόμενος.

Λαμπή: παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου.

Λαμπήνη:[1] εἶδος ἅρματος* ἁμάξης· οὕτω Μένανδρος.

Λαμπιστινη: ἅμαξα βασιλική· ἥρδιον[2] περιφανές, ὅ ἐστιν, ἅρμα σκεπαστόν.

Λαμπουρίς: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλωι.

Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν.

Λαμπραί: δῆμος Ἐρεχθηΐδος.

Λάμιος: ἐκαλεῖτο τίς Ἀθήνησιν· οὕτω καὶ Μνησίθεος.

Λαμπριεῖς: δισσοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

Λαμπροείμων:[3] λαμπροφορῶν [illegible]

Λαμπρός: ὁ ἐπιπολάζων ἀ[illegible]ωι[4] καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς.

[1] Λαμπίνη

* Inc. f. 51. c. 3.

[2] Sp. et accent. om.

[3] Λαμπροίμων primo.

[4] οι ex em.

Λαμπρόψυχος: ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος.

Λαμπρῶς: τὸ φανερῶς, οὐ τὸ ἐνδόξως· καὶ παρὰ Θουκυδίδηι·[1] καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς.

Λαμπτήρ: ὁ νῦν φανός· φανὸς δὲ ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη.

Λαμπτρεῖς:[2] Λαμπτραὶ δῆμο[illegible]νθηΐδος· δύο δέ εἰσι Λαμπτραί· αἱ μὲν [illegible] καθύπερθεν.

Λάμπων: κυβιστικὸς βόλο[illegible]βουλος.

* Λαμύνθιος: ποιητὴς ἐρωτικῶ[illegible]ῶν.

Λαμυρόν: εὔλαλον· εὐτράπελον· καταπληκτικόν· τερπνόν.

Λὰξ ἐντείνων: λακτίσματι τύπτων· λὰξ δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ποιὸς ψόφος.

Λὰξ ποδὶ κινήσας: τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς κινήσας.

Λαξευτήριον: ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν· λαοξόος γὰρ ὁ οἰκοδόμος.

Λαοξόος: ὁ λιθοκόπος.

Λαοσσός: ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

Λαπαδες:[4] τὰ ὄστρεα· καὶ λαπάδες τὰ ἀγγεῖα.

Λάπαθον: ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν· καὶ λάχανον κενωτικὸν γαστρός· ὅθεν καὶ τὸ λαπάξαι· κενῶσαι· Ὅμηρος·—νέων[5] ἀλάπαξε φάλαγγας· ἀντὶ τοῦ πορθῶν ἐκένου.

[1] -δίδει

[2] Λαμπτρίς et παράλειοι

[3] βῶλος

* Inc. f. 51. c. 4.

[4] Λαπαδες scil. m. pr. in Λεπάδες mut. corr.

[5] νεὼν (sic) ἀλαπάξαι φ. ἀντιπορθῶν ἐκείνου. In νεων accentum om. Porsonus.

Λαπάττων: παλάσσων καὶ λαρὸν ποιῶν.

Λαπήττειν: τὸ ψεύδεσθαι· καὶ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ λαπήκτης, ὁ ψεύστης διὰ τοῦ κ̄· ὡς σαλπίγκτης· συρίγκτης· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ̄· λαμπιστὴν καὶ λαμπίζειν.[1]

Λαπιεῖς: λαπίξεις.

Λαπιστής: ψεύστης· προπετής.*

Λαπίστρια: μετεωριζομένη· ῥεμβομένη· θέλουσα εὐωχεῖσθαι.

Λαπτώμενος: ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ αἰσχρολοιχός.

Λαρινοὶ[2] βόες: οἱ ἐν Ἠπείρωι ἀπὸ Λαρείνου βουκόλου κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς Λύκος· ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤλαυνε· Πρόξενος[3] δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναί τινας τῶι Δωδωναίωι Διΐ· Ἀπολλόδωρος δὲ τοὺς εὐτραφεῖς λάρινους· λαρινεύειν[4] γὰρ τὸ σιτεύειν.

Λαρινοί:[2] οἱ πίονες· σιτιστοί· λιπαροί.

Λάρκος: φορμός ἐστιν εἰς ὃν ἄνθρακας[5] ἐνέβαλον· κέχρηται τῶι ὀνόματι Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι.

Λάρκος: ἀνθρακικὸν σκεῦος.

Λαρόν: χλιαρόν· προσηνές· ἡδύ.

[1] λαμπίζειν in λαμπιστὴν mut. corr.

* Inc. πετης f. 52. c. 1.

[2] Λαρεινοὶ bis primo, sed ε erasum.

[3] πρόξενον statim in -ος mut.

[4] λαρείνους et λαρεινεύειν

[5] θ ex em. pro τ, ut videtur.

Λάρναξ : σορὸς[1] ἢ κιβωτός.

Λαρος ἐν Νεμέσει : παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

Λάρυγγα : ἀρρενικῶς λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις.

Λαρυγγίζειν : τὸ πλατύνειν* τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι· ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τωῖ λάρυγγι χρῆσθαι· Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος.

Λάσανα : χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον ἐφ' ὧν ἄν τις ἴπν[illegible]ν ἐπιστήσειεν ἢ τί τῶν τοιούτων καὶ τῶν [illegible]ν· ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται· καὶ ἐ[illegible]επάτουν ἔλεγον· οὕτω Φερεκράτης.[2]

Λάσια : δασέα.

Λάσιοι : πολύτριχοι [illegible]οί.

Λάσιον : λινοῦν περίζωμα.

Λασιόκωφος: ὁ λίαν κωφός· οἷον, λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Λασθαι : συμφοραί.

Λάσκε : λέγε.

Λάσταυροι : λασιόταυροι καὶ ἐξωστρηκότες σφόδρα.

Λάταγες :[3] οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας, χαλκίον στρογγύλον ἐμφερὲς κρανίωι τιθέντες ἐν μέσωι καὶ τούτου στοχαζόμενοι, τοὺς κοττάβους βάλλειν περί τινων ἄθλων καθάπερ οἱ κυβεύ-

[1] σωρός   * Inc. τύνειν f. 52. c. 2.

[2] φριχ A [m. pr.] ut videtur, sed φ^ε ρεκ B. [corrector] *Porson. B.*

[3] τ dupl.

οις· Ἴστρος δὲ φησὶν λαμπάδα νομίσαι ποιεῖν πρῶτον Ἀθηναίους, Ἡφαίστωι θύοντας· ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπάδιον: Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἔρια οἰσυπηρά· οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, ωἶ καταδεῖται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ δεσμοῦ τί γένος· οἱ δὲ τὴν χοίνικα εἰς ἣν καθιᾶσιν τὴν κνήμην οἱ ἀφηρημένοι τὸν πόδα· οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατάξαντας.

Λαμπάς: ἀγὼν Ἀθήνησι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγόμενος.

Λαμπή: παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου.

Λαμπήνη:[1] εἶδος ἅρματος* ἁμάξης· οὕτω Μένανδρος.

Λαμπιστινη: ἅμαξα βασιλική· ἤρδιον[2] περιφανὲς, ὅ ἐστιν, ἅρμα σκεπαστόν.

Λαμπουρίς: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλωι.

Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν.

Λαμπραί: δῆμος Ἐρεχθηΐδος.

Λάμιος: ἐκαλεῖτο τίς Ἀθήνησιν· οὕτω καὶ Μνησίθεος.

Λαμπριεῖς: δισσοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

Λαμπροείμων:[3] λαμπροφορῶν.

Λαμπρός: ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τωῖ οἴνωι[4] καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς.

1 Λαμπίνη

* Inc. f. 51. c. 3.

2 Sp. et accent. om.

3 Λαμπροΐμων primo.

4 οι ex em.

Λαμπρόψυχος : ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος.

Λαμπρῶς : τὸ φανερῶς, οὐ τὸ ἐνδόξως· καὶ παρὰ Θουκυδίδηι·[1] καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς.

Λαμπτήρ : ὁ νῦν φανός· φανὸς δὲ ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη.

Λαμπτρεῖς :[2] Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος· δύο δέ εἰσι Λαμπτραί· αἱ μὲν παράλιοι, αἱ δὲ καθύπερθεν.

Λάμπων : κυβιστικὸς βόλος·[3] οὕτως Εὔβουλος.

* Λαμύνθιος : ποιητὴς ἐρωτικῶν μελῶν.

Λαμυρόν : εὔλαλον· εὐτράπελον· καταπληκτικόν· τερπνόν.

Λὰξ ἐντείνων : λακτίσματι τύπτων· λὰξ δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ποιὸς ψόφος.

Λὰξ ποδὶ κινήσας : τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς κινήσας.

Λαξευτήριον : ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν· λαοξόος γὰρ ὁ οἰκοδόμος.

Λαοξόος : ὁ λιθοκόπος.

Λαοσσός : ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

Λαπαδες :[4] τὰ ὄστρεα· καὶ λαπάδες τὰ ἀγγεῖα.

Λάπαθον : ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν· καὶ λάχανον κενωτικὸν γαστρός· ὅθεν καὶ τὸ λαπάξαι· κενῶσαι· Ὅμηρος·—νέων[5] ἀλάπαξε φάλαγγας· ἀντὶ τοῦ πορθῶν ἐκένου.

[1] -δίδει [2] Λαμπτρίς et παράλειοι

[3] βῶλος * Inc. f. 51. c. 4.

[4] Λαπαδες scil. m. pr. in Λεπάδες mut. corr.

[5] νεὼν (sic) ἀλαπάξαι φ. ἀντιπορθῶν ἐκείνου. In νεων accentum om. Porsonus.

Λαπάττων : παλάσσων καὶ λαρον ποιῶν.

Λαπήττειν : τὸ ψεύδεσθαι· καὶ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ λαπήκτης, ὁ ψεύστης διὰ τοῦ κ̄· ὡς σαλπίγκτης· συρίγκτης· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ̄· λαμπιστὴν καὶ λαμπίζειν.[1]

Λαπιεῖς : λαπίξεις.

Λαπιστής : ψεύστης· προπετής.*

Λαπίστρια : μετεωριζομένη· ῥεμβομένη· θέλουσα εὐωχεῖσθαι.

Λαπτώμενος : ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ αἰσχρολοιχός.

Λαρινοὶ[2] βόες : οἱ ἐν Ἠπείρωι ἀπὸ Λαρείνου βουκόλου κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς Λύκος· ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤλαυνε· Πρόξενος[3] δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναι τινας τωῖ Δωδωναίωι Διΐ· Ἀπολλόδωρος δὲ τοὺς εὐτραφεῖς λάρινους· λαρινεύειν[4] γὰρ τὸ σιτεύειν.

Λαρινοί :[2] οἱ πίονες· σιτιστοί· λιπαροί.

Λάρκος : φορμός ἔστιν εἰς ὃν ἄνθρακας[5] ἐνέβαλον· κέχρηται τωῖ ὀνόματι Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι.

Λάρκος : ἀνθρακικὸν σκεῦος.

Λαρόν : χλιαρόν· προσηνές· ἡδύ.

[1] λαμπίζειν in λαμπιστὴν mut. corr.

* Inc. πετης f. 52. c. 1.

[2] Λαρεινοὶ bis primo, sed ε erasum.

[3] πρόξενον statim in -ος mut.

[4] λαρείνους et λαρεινεύειν

[5] θ ex em. pro τ, ut videtur.

Λάρναξ : σορὸς[1] ἢ κιβωτός.

Λαρος ἐν Νεμέσει : παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

Λάρυγγα : ἀρρενικῶς λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις.

Λαρυγγίζειν : τὸ πλατύνειν* τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι· ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τωῖ λάρυγγι χρῆσθαι· Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος.

Λάσανα : χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον ἐφ' ὧν ἄν τις ἴπνον ἐπιστήσειεν ἢ τί τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων· ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται· καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον· οὕτω Φερεκράτης.[2]

Λάσια : δασέα.

Λάσιοι : πολύτριχοι ἢ συνετοί.

Λάσιον : λινοῦν περίζωμα.

Λασιόκωφος: ὁ λίαν κωφός· οἷον, λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Λασθαι : συμφοραί.

Λάσκε : λέγε.

Λάσταυροι : λασιόταυροι καὶ ἐξωστρηκότες σφόδρα.

Λάταγες :[3] οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας, χαλκίον στρογγύλον ἐμφερὲς κρανίωι τιθέντες ἐν μέσωι καὶ τούτου στοχαζόμενοι, τοὺς κοττάβους βάλλειν περί τινων ἄθλων καθάπερ οἱ κυβεύ-

[1] σωρός * Inc. τύνειν f. 52. c. 2.

[2] φριχ A [m. pr.] ut videtur, sed φ^ε ρεκ B. [corrector] *Porson. B.*

[3] τ dupl.

οντες· ἐκρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ* χαλκίου τυχων καὶ μέγιστον ποιήσας ψόφον· ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα ὠὰ καὶ τραγήματα· ἃ ἐκαλεῖτο κοττάβια.

Λάτρις: θεράπαινα· δούλη· προσαίτις.[1]

Λατύπη: λιθουργική· ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου.

Λαύρα: ῥύμη· δι' ἧς ὁ λαὸς ἐπανέρχεται.

Λαυκανία: τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος.

Λαυρεῖον:[2] τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ωἷ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.

Λαυροστάται: μέσοι τοῦ χοροῦ·[3] οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσί· φαυλότεροι δὲ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος.

Λάφυρα: τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα· τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν σκῦλα λέγεται.

Λαφύξας: διασπαράξας· ἀφειδῶς θοινησάμενος.

Λαφύττειν:[4] ἀναλίσκειν ἀθρόως καὶ ἀσώτως· καὶ λαφυγμὸς ἡ τοιαύτη δαπάνη· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λαχανίζεσθαι: ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν· ὡς ξυλίζεσθαι καὶ φρυγανίζεσθαι.

Λαχεῖν δίκης: τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων οἱ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ †λαχεῖν αὐτοὺς τῆς δίκης διέταττον· ἢ λαχεῖν δίκης ἐστιν, ὡς ἔνιοι, οἷον[5] τὸ τυχεῖν· ὥσπερ ὕπνου λαχεῖν καὶ τροφῆς καὶ τῶν τοιούτων.

* Inc. f. 52. c. 3.

1 Primo -της

2 Accent. om. tum ἀργύρια et μέταλα.

3 χοροῦ in χωροῦ, vel vice versa, statim mutatum.

4 Λαφυτεῖν

† Inc. f. 52. c. 4.

5 οἷον om. Porson.

Λαχεῖν δίκην : δικάσασθαι.

Λάχνη : τρίχωσις· λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς ἀφρός.

Λαχνήεντα : δασέα· τετριχωμένα.

Λαχνος : δασύς.

Λάχος : μέρος· κλῆρος.

Λάψαι : τῇ γλώττῃ πιεῖν.

Λάων : δεδορκώς·[1] διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἀλαὸς[2] ὁ τυφλός· ἔνιοι δὲ ἀπέδωκαν φθεγγόμενος· μαχόμενος ἄμφω.

Λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος : σχῆμα ἀκολάστων·[3] Ἀριστοφάνης.

Λεβαδεία :[4] πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον, Τροφωνίου κατασκευάσαντος.

Λεβερίς : τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις.

Λεβηρίς : ὄρνεόν τι δυσοιώνιστον.

Λέγει : τοὺς χρόνους ἐναλλάσσουσιν· ὡς καὶ τὸ γαμεῖ ἀντὶ τοῦ ἔγημεν.

Λέγειν : ἀντὶ τοῦ οἰκοδομεῖν καὶ συλλέγειν.

Λεγνῶδες : ποικίλον.

Λεγωνῆσαι : ἀντὶ τοῦ παῖσαι·* οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λεηλασία : αἰχμαλωσία.

Λεηλατεύειν : ληστεύειν· ἁρπάζειν.

Λεία : ἡ ἐν πολέμωι ὠφέλεια· καὶ λεῖα, ἄρουραι.

Λείας :[5] πραίδας ἀπὸ πολεμίων.

[1] Λαων δεδωκως : [2] ἄλλος

[3] Accent. a κο in λά mox transtulit.

[4] Λεβαδία * Inc. σαι f. 53. c. 1.

[5] ς in litura ab alio.

Λείβει : βάλλει· στάζει.

Λείβηθρον : ὀχετὸς ὑδραγωγικός.

Λειόβατος : ἰχθύος εἶδος· ἔστι δὲ ὅμοιον νάρκηι.

Λειπομαρτύριον : ἀδικήματος εἶδος· ἐφ' ωῖ γραφὴ ἦν, εἴτις ἐκλείποι μαρτυρίαν· ἔοικεν δέ πως τωῖ[1] ἐκκλητεύειν· πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο· ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν, ἐκλιπὼν δὲ, λειπομαρτυρίου ἐκρίνετο· ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μὴ δ' ὅλως στρατευσάμενος ἀστρατείας· ὁ δὲ στρατευσάμενος μὲν, λιπὼν δὲ τὴν τάξιν, λειποταξίας.

Λειπομαρτυρίου δίκη : τοῖς ἐπισταμένοις τί τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένοις ἐν δικαστηρίωι· εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὲν ἥλωσαν, ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν· εἰ δὲ μὴ ἕλοι ὁ διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμήν.

[*Λειμωῖ*[2] *Μηλίωι* : παροιμία· ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμωῖ· ὡς Θουκυδίδης ἐν τηῖ ε'.]

Λειμών : ἀνθηρὸς τόπος.

Λείρια : ἄνθη· ἢ κρίνα.

* *Λειριόεντα* : ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα· λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· προσηνῆ· τερπνά· ἡδέα.

Λειτά :[3] τὰ δημόσια· λειτὰ δὲ ὡς εἰ τὰ ἱμάτια παρ' Ὁμήρωι.

Λειτόν : τὸν πένητα ὡς ἡμεῖς· οὕτω Μένανδρος.

[1] τὸ

[2] *Λιμῷ*. Hæc in ima pag. a manu antiqua.

* Inc. f. 53. c. 2.

[3] Accent. om. bis.

Λειτουργίας : ὑπηρεσίας.

Λειτουργική : κυρίως μὲν ἡ ἱερατική· καταχρηστικῶς δὲ ἡ δουλική.

Λειφαιμεῖ : λείπεται αἵματος.

Λειώσας : διακόψας.

Λεκανεις : ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον· ἐν μὲν ταῖς κοίτισι[1] χρυσία· ἐν δὲ ταῖς λεκανισι παρθενικὰ παίγνια.

Λεκανεις : κεραμέα λοπάς· καὶ τὰ ἐκπέταλα τρυβλία.

Λεκάνη : παρώνυμος ποῦ λέκους· οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ, ὃ ἡμεῖς λεκάνην, ποδονιπτῆρα ἐκάλουν· λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὦτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λεκάρια : λεκανίδια.

Λεκαρύταινα : εὑρεῖα.

[Λέαινα[2] ἐπὶ τυροκνήστιδος :* σχῆμα ἀκόλαστον.]

Λέκρανα : οἱ ἀγκῶνες.

Λέκτροις : κοίταις.

Λέκτρον : κοίτη.

Λελάβηκεν : Ἡρόδοτος· καὶ καταλελάβηκεν.

Λελάφασιν : οἷον πεπώκασιν.

Λελιουργημένα : κεκαλλωπισμένα.

Λέλογας : ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι.

Λέλογχεν : ἔτυχεν· ἀπήλαυσεν.

[1] κοίτησι — λεκανεισι

[2] εὑρεῖα· λέαινα &c. junctim.

* Inc. f. 53. c. 3.

Λέκος καὶ λεκίσκιον· καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρυβλία· οὕτως Ἀριστοφάνης.[1]

Λελεπασμένον: πεπεμμένον· οὕτως Στράττις.[2]

Λελυθρωμένον: ὅλον ἐξ αἵματος πλυνόμενον· αἱματωμένον.

Λέμβον: μικρὸν πλοῖον.

Λέμβος: εἶδος νεώς.

Λέμβος: ἐφόλκιον· καὶ λέμβαρχοι, οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες.

Λέμμα: λέπισμα.

Λέμμα: κυρίως μὲν ὁ φλοιός· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου· ἐν Τιμαίωι.

Λέμφας: πέπωκας.

Λέμφοι: τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου.

Λέμφος: ἀνόητος· μυξώδης.

Λέμφους: τὰς πεπηγυίας μύξας.

Λέξεται: λεχθήσεται.

*Λέοντα ξυρᾶς: παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων.

Λεοντή: ἡ δορὰ τοῦ λέοντος.

Λεοντίς: φυλὴ Ἀθήνησιν· ἀπὸ Λεὼ τοῦ Ὀρφέως.

Λεωφόρος: δημοσία ὁδός.

Λεπαδευόμενος: λεπάδας συλλέγων.

Λέπαδνα: οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων.

Λεπαργοι: οἱ τὰς λαπάρας λευκὰς ἔχοντες.

[1] ἀριστο/ [2] τ semel.

* Inc. f. 53. c. 4.

Λεπάσται:[1] κύλικες τινὲς οὕτως ἐκαλοῦντο· Κρατῖνος.

Λέπατνα: οἱ περὶ τὰ στήθη τῶν ὑποζυγίων ἱμάντες.

Λέπραι: λεπίδας ἔχοντα ταρίχη· καὶ λεβίαι[1] καλοῦνται.

Λέπρεον: τῆς Τριφυλίας πόλις· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοὺς κτίζοντας αὐτὴν νόσωι χρήσασθαι λέπραι.

Λεπτὰ πλοῖα: τὰ μικρά· ή Θουκυδίδης.

Λέπτει: κατεσθίει: οὕτως Εὔπολις.

Λεπτηκεις: λέπτας.

Λεπτὴν πλέκειν: λεγόμενον τί ἐπὶ τῶν πενήτων· οἷον ἀκριβῆ· στενήν· ἀσθενῆ.

Λεπτογέα:[1] κακὸς ἀγρός· λεπτὴ γῆ· λυπρά.[2]

Λεπτολογίαν:[3] Ἕρμιππος Δημόταις.

Λεπτόμιτον φάρος: τὸ λεπτὸν ἱμάτιον.

*Λέρνη θεατῶν: ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον· Κρατῖνος·[4] οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν· ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῆ Λέρνηι τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιάδων ἀπέθετο· καί, ὡς εἰκὸς, ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσεν τὰ δεισαια ἐκεῖ ῥίπτειν.

Λεσβίων ἀξία: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λέσβιον ᾠδόν:[5] τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον.

[1] Accent. om. ter. [2] λιπαρά. Em. m. multo recentior.
[3] λο suprasc. eodem tempore.
* Inc. f. 54. c. 1. [4] ἀντίκακον θέατρον κρατεῖ
[5] ὁδόν

Λεσβίσαι: μολῦναι τὸ στόμα· Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο.[1]

Λέσχαι: οἱ τόποι εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον.

Λέσχαι: λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί· Ὅμηρος· Οὐκ ἐθέλεις[2] εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην· Κλεάνθης δὲ φησὶν ἀπονενεμῆσθαι τωῖ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλω παρ' ἐνίοις λέσχην ὄρειον ἐπικαλεῖσθαι.

Λέσχη: πολλὴ ὁμιλία· φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν α' φιλοσοφουμένων.

*Λεσχηνεύειν: φλυαρεῖν.

Λευγαλέα: διάβροχος· οὕτω Σοφοκλῆς.

Λευκάς: νῆσος ἐστὶν πρὸ τῆς ἠπείρου κειμένη.

Λευκαὶ Φρένες: μαινόμεναι· καὶ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι.

Λευκάτης: σκόπελος τῆς ἠπείρου· ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς· Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη Λεσβία ἑταίρα.

Λεύκη: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τοὺς ἐστεφανωμένους τωῖ μαράθωι καὶ τηῖ λεύκηι· ἐστέφοντο δὲ οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τηῖ λεύκηι, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν[3] τῆς Περσεφόνης Διόνυσον· τὴν δὲ λεύκην πε-

[1] διέβαλλον

[2] οὐ θέλεις

* Inc. f. 54. c. 2.

[3] τὸ

φυκέναι φασὶν[1] πρὸς τῶι Ἀχέροντι· ὅθεν καὶ Ἀχερωΐδα[2] καλεῖσθαι αὐτὴν παρ᾽ Ὁμήρωι.

Λευκὴ ἀκτή: πλειόνων ὄντων λευκῶν, Λυσίας τοὺς ἐν Προποντίδι μνημονεύει.

Λευκὴ ἡμέρα: ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ᾽ εὐφροσύνηι· Εὔπολις Κόλαξι.

Λευκὴν μάζαν φυρῶ σοι: παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

Λευκὴ στάθμη: ἐπὶ τῶν ἄδηλα* ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·[3] Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶι λίθωι λευκὴ στάθμη.

Λευκόνιον: δῆμος Λεοντίδος· οἱ καὶ Λευκόνιοι.

Λευκοί: οἱ δειλοὶ[4] καὶ λευκόπυγοι.

Λευκοπύγους: δειλούς· ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους.

Λευκόσυροι: οἱ Καππάδοκες· καὶ οὓς οἱ Ἴωνες Σύρους.

Λευκορυτους: δειλούς.

Λευκώλενος: λευκοβραχίων.

Λεύκωμα: τοῖχος ἐστὶ γύψωι ἀληλιμμένος, πρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ἐπιτήδειος.

Λεῦκτρα: χωρίον Βοιώτιον περὶ Θεσπίας.

Λευχείμων: λευκοφόρος.

Λέχαιον: ἐπίνειον Κορινθίων.

[1] φησὶν [2] ἀχεροΐδα
* Inc. δηλα f. 54. c. 3. [3] κιδ.
[4] δῆλοι, tum δήλους

Λέχος: συνουσία· κοίτη· μίξις.

Λεχώ: ἡ ἀρτίτοκος.

Λεωκόρητος: ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἔστι τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως[1] γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου, ὁ μεγαλουργός.

Λεωκόριον: ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς· Φρασιθέα· Θεόπη· Εὐβούλη· αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως* ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρησμόν,[2] ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος· ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, οὗ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωκόριον: ἐν μέσωι τωῖ Κεραμεικωῖ ἡρωῖον· Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως, υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φρασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην· ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τωῖ ἥρωωι.

Λεοπετρία: λεῖος λίθος.

Λεωργόν: ἐν τωῖ ω̅, καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν· θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ο̅υ̅, λεουργόν.

Λεώς: ὁ λα[illegible] ὁ ὄχλος, Ἀττικῶς.

Λῆγε: παύου.

Ληθεδών: λήθη.

Λήθην κυνῶν: λήθην ἐμποιούντων φαρμάκων.[3]

Ληΐδιον: ἱμάτιον· τριβώνιον· ληΐδίωι δὲ τριβωνώδης ἡ χλαμύς.

[1] λειωι
[2] χρόνον

* Inc. f. 54. c. 4.
[3] φάρμακον

Λήϊον: ὁ χλωρὸς σῖτος.

Ληϊσθείς: ληστευθείς.

Ληϊστάς: καὶ τοὺς ἐν τηῖ θαλάττηι.

Λήϊα: σιτοφόρα πεδία· χωράφια.

Ληϊσταί: ἀντὶ τοῦ πειραταί.

Ληϊτόν:[1] δημόσιον.

Ληΐσατο: ἐμερίσατο ἢ ἐλαφυραγώγησεν.

Ληΐζεται: αἰχμαλωτίζει· διαρπάζει[*] πορθεῖ· ἐρημοῖ· ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικωῖ σημαινομένωι λέγεται.

(*Ληστικὸν καὶ ληστρικὸν διαφέρει*: τὸ μὲν γὰρ ἐκτὸς τοῦ ρ̄, σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ̄, τὸ κτῆμα τῶν ληιστῶν· Θουκυδίδης α΄· τό, τε ληιστικὸν καθήιρει ἐκ τῆς θαλάττης.)[2]

Ληκᾶσθαι: περαίνεσθαι.

Ληκῆσαι: παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται· οὕτως Φερεκράτης.

Ληκούμεσθ' ὅλην τὴν νύκτα: τουτέστι διαπαιζόμεθα·[3] οὕτως Φερεκράτης.

Λήκυθον: τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλάβαστον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστον εἶπεν Ἡρόδοτος.

Λήκυθος: εἰώθεσαν ἐν ληκύθοις νομισμάτων ἔχειν νέων τινές· ὅθεν καὶ τοὺς ἐκδημοῦντας αὐτοληκύθους ἔλεγον.

Ληκυθιστής: ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφοκλῆς.

[1] Accent. om.

[*] Inc. πάζει f. 55. c. 1.

[2] Hæc in fine fol. 54. a m. antiqua.

[3] ξόμεθα

Ληκώ:[1] τὸ μόριον λέγουσι τὸ ἀνδρεῖον.

Ληλάντου πεδίον:[2] τῆς Εὐβοίας ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως.

Λῆμαι: κανθοί· ὄμματα.

Λημᾶν χύτραις καὶ λημᾶν κολοκύνταις: ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωττόντων.

Λημᾶν καὶ γλαμᾶν:[3] τὸ λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχειν.

Λημάτια: τὰ βουλεύματα.

Λῆμμα: φρόνημα· κέρδος.

Λήμματα: προφητεῖαι· λέγεται δὲ καὶ τὰ ἐξ οἰκείας καρδίας ἀποφθέγματα.

*Λήμματα λέγουσι: λήψομαι δὲ οὐκέτι· οἱ μέντοι Δωριεῖς φυλάσσουσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ λήψομαι.

Λημματίας:[4] φρονηματίας· γεννάδας.

Λήμη: λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον.

Λημνία δίκη: ἡ κακίστη.

Λήμνιον πῦρ: ἔστιν ἀναφορὰ ἐν Λήμνωι πυρὸς χαλεπὴ τίς.[5]

Λήμνιον κακὸν βλέπων: πυρῶδες· καὶ παροιμία·

[1] Accent. om.

[2] Ληλάντους: πεδίον τῆς Ε. Addit manus recens, τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον.

[3] γαμᾶν (λ eod. temp.) * Inc. f. 55. c. 2.

[4] bis μ

[5] Addit manus recens, σ (ή) ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐστιν, ὡς καὶ ἐν τῇ σικελίᾳ τὸ ἐτναῖον.

Λήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιήσαμενοι ἐξ αὐτῶν, κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων· ἐπὶ[1] δὲ Θόαντος αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, ἅμα ταῖς τῶν Θραικῶν γυναιξίν· ἐπὶ τῆι δυσωδίαι ἣν Μυρσίλος[2] μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ τῆι Ὑψιπύληι ζῆλον κατασχεῖν· Καύκασος δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Λῆνος : τὸ ἔριον οἱ ἀρχαῖοι.

Ληναῖον : περίβολος μέγας Ἀθήνησιν· ἐν ὧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον, πρὸ τοῦ τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι, ὀνομάζοντες ἐπὶ Ληναίωι· ἔστιν δὲ ἐν αὐτωῖ καὶ ἱερὸν Διονύσου Ληναίου.

* Ληνος : γεωρκικὸν σκεῦος· ἢ ἄγγος ξύλινον οἴνου δεκτικόν.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον : εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελειωθέντες τῶν παίδων· οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρωῖα οἰκονομεῖν· παρὸ καὶ τοὔνομα γέγονε διὰ τὸ τῶν λήξεων ἄρχειν· λήξεις δέ εἰσιν οἵ τε κλῆροι καὶ αἱ οὐσίαι· λῆξις τὸ ἔγκλημα· καθ' οἷον λόγον φαμὲν καὶ λαχεῖν δίκην.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον : Ἀθηναίων τῶν ἀστῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄρχειν ἀναγράφεται τὸ ὄνομα προστιθεμένων τῶν δήμων αὐτοῖς· καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν γραμματείων κληροῦσι τὰς ἀρχάς.

[1] ἐπεὶ

[2] Μυρσῖλος. Mox sine acc. p. 224, 27. Ibi Μύρ. Porsonus, hic sine acc.

* Inc. f. 55. c. 3.

Λήξεις θεῶν : λάχοι κλῆροι· τεμένη· ἀρχῆς δὲ λῆξιν, ἀντὶ τοῦ διακλήρωσιν.

Λῆξιν δίκης καὶ λαχεῖν δίκην : τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασίν· τὸ δὲ ἀντικαλέσαι, ἀντιλαχεῖν· τὸ δὲ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.

Λῆξις : παῦσις· ἡ μερίς· κληρονομία.

Λῆροι :[1] κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς.

Λῆρος :[1] φλύαρος· ματαιόφημος.

Λήσομαι : ἐπιλάθωμαι.[2]

Ληστικήν : ἀφαιρετικήν.

Ληστοσαλπίγκτας : τοὺς Τυρρηνούς· ἀπὸ Πισαίου τοῦ* εὑρόντος.

Λιάζειν : λίαν ἐσπουδακέναι.

Λιαινούσης : πραϋνούσης.

Λίαν ἐντός : σφόδρα πόρρω.

Λιβαδία : πόλις τῆς Βοιωτίας.

Λιβάδα : σταγόνα· κρήνην· ἔνυδρον τόπον.

Λιβάζεις : ἀπορρυεὶς ἢ ἀποφθαρείς.

Λιβάζω : φθερῶ.

Λίβανον : τὸ δένδρον θηλυκῶς· Πίνδαρος.

Λίβερνα : καράβια.

Λίβηθρα : τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις.

Λιβρόν :[3] τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόρατον· οἱ τραγικοί.

[1] Accent. om. m. pr. bis.
[2] -ομαι
[3] Accent. om.

* Inc. f. 55. c. 4.

Λιγαίνειν : τὸ τύπτειν· ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν.

Λιγαίνειν : ὀξέως ὁρμᾶν.

Λιγαίνων : κηρύσσων.

Λίγδην : οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιφανείας.

Λιγδος : χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται.

Λιγνύς : ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ.

Λιγύς : ἡδύς· ὀξύς.

Λιγύφωνος : ἡδύφωνος.

Λιθολόγοι : οἰκοδόμοι.

Λιθόλευστος : λιθοβόλητος.

Λίθων ποτίμων : μήποτε τῶν πώρων λέγει· οἱ πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται·* ἢ τῶν τὴν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλισκόντων σωμάτων.

Λίθων χοαί : ἄργυρος καὶ χρυσός· καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησί· Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

Λιθῶντας : τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾶν λέγουσιν, οὐ βραγχιᾶν[1] καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Λίθον ἕψεις :[2] παροιμία· ἀδυνάτω ἐπιχειρεῖς.

Λίθος : Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῶν οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες· εἰρήκασιν οὖν Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθωι τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσιν.

* Inc. νονται f. 56. c. 1.

[1] βραχᾶν et βραχιᾶν [2] ἐψεῖς

Λιθουργός : λιθογλύπτης.

Λιθουλκῆσαι : τὸ στῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

Λικμήσονται : λείξουσιν.[1]

Λιμοδωριεῖς :[2] Πελοποννησίων οἱ διὰ λιμὸν μετοικήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον.

Λικμῶ : κοσκινεύω· διασκορπίζω.

Λιμωῖ Μηλίωι : παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λίμωι· ὡς Θουκυδίδης ἐν τηῖ πέμπτηι.

Λικνευτης : ἐπὶ δὲ τοῦ Διονύσου ἀπὸ τῶν λίκνων[3] ἐν ἧ τὰ παιδία κοιμᾶται.

* *Λίκνον* : κόσκινον ἤτοι πτύον.

Λικνοφόρος : ὁ φέρων τὸν λίκνον· καὶ γὰρ μυστικόν τι σημεῖον τῆς Δημητρίου τροφῆς ἐτίθετο ἐπὶ τῶν λίκνων.

Λικνοφόρος : τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστιν· ὁ δὲ τοῦτο φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν.

Λίμνην : τὴν θάλασσαν κυρίως.

Λιμόν : ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὴν λιμόν.

Λινεύς : κεστρεύς.

Λινὸν λινωῖ συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις[4] Ποταμοῖς· καὶ Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ καὶ Πλάτων.

Λινόν : κοινῶς μὲν ἄνθος· Θεόφραστος δὲ νάρκισσον· Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους.

[1] λήξουσιν [2] -ρεῖς [3] λήκνων

* Inc. f. 56. c. 2. [4] τ semel.

Λινόν : Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ[1] λινοῖς ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος ἤδη χορδὰς ἐπιστάμενος λινὸν καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος.

Λινόπται :[2] οἱ ἀποσκοπούμενοι τὰ ἐμπίπτοντα τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις θηρία· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τοὺς φυλάσσοντας τὰς οἰκίας ὁμοίως ἔλεγον.

Λινόπληγος : φρενόπληγος.

* *Λίξαι* : ἐκτεταμένως· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.

Λίπα ἀλείψασθαι : τὸ ἐλαίωι ἀλείψασθαι λέγουσιν.

Λιπάρα : μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων· περὶ τὴν Σικελίαν δὲ ἡ Λιπάρα.

Λιπαρέετε μένοντες : προσεδρεύετε μένοντες· ἢ ἐπιμελεῖσθε μένοντες.

Λιπαρεῖ : παρακαλεῖ.

Λιπαρεῖν : τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι· ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι καὶ ἀξιοῦν.

Λιπαρές : συνεχές.

Λιπαρής : καρτερικός· λίαν ἐγκείμενος.

Λιπερνοῦντας : πενιχρούς.[3]

Λιπέρνητες : ἤτοι λιποπόλεις ἢ πένητες· τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτ' ἂν παρωδῶσι τοὺς Ἴωνας.

Λιπομαρτύριον : Λυσίας· καὶ λειποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Πλάτων ἐν Ἀδώνιδι.

[1] οἱ τοῖς παλαιοῖς

[2] Λινοιπαι

* Inc. f. 56. c. 3.

[3] περιχρόους

Λιπογνώμων : ὁ μηκέτι ἔχων ὀδόντας· γνῶμα[1] γὰρ καὶ γνώμων, ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς· ἀφ' οὗ τὰς ἡλικίας αὐτῶν διαγινώσκομεν.

Λιποτάκτης : φυγάς· τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπών.

Λιποτακτήσας : καταλείψας· φυγών.

Λιπῶσι : λιπαρῶσι.

Λίριον : κοινῶς τὸ ἄνθος· καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν* Ἀττικοί.

Λισσάνιε :[2] ἀγαθὲ ἢ φίλε· Λάκωνες.

Λίσσομαι : ἱκετεύω.

Λίσπας : ἐκωμῳδοῦντο λίσπαι οἱ[3] Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως· ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὁ τὴν ἐν Αἴδου ὡς μειαν[4] την πρὸς τὴν πέτραν τῶν ἰσχίων.

Λίσπαι : οἱ[5] μέσοι διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα, ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τωῖ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἐν ωῖ διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Αἴδου καὶ πρός τινα πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τωῖ Πειρίθωι· Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν

[1] γνώμα * Inc. σιν f. 56. c. 4.

[2] Λισσάνε$\overset{ϊ}{\text{ε}}$ (ϊ ejusd. ut puto.)

[3] λίσπιοι ἀθ.

[4] ὡσμ. an ὡς μ. n. l. In marg. nota hujusmodi / corruptelæ index.

[5] Λισπαιοι : μέσοι

ἐξαιτησαμένου, καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι.

Λιστριον : στρογγύλον· πρυπτυον· ὃ ἡμεῖς τηγανόστροφον.

Λισχρός : φειδωλός.

Λιτάζομαι : παρακαλῶ· δέομαι.

Λιτανεύει : εὔχεται.

Λιταργίζειν : τρέχειν.

* Λιταργίσαι : κνίσαι.

Λιταργιοῦμεν :[1] ὀξυνοῦμεν.

Λιτή : τῆς Μακεδονίας· ἧς Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Δημάδου μνημονεύει.

Λιτή : παράκλησις.

Λιτοῖς : ψιλοῖς· εὐτελέσιν.

Λίτρα : ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος.

Λίτρα : τὴν νομισμοδόκην[2] καλοῦσι· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν.

Λίτρον : οὐ νίτρον Ἀττικοί· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λιτυέρσαν : ᾠδὴν τινὰ ἣν ἄδουσιν οἱ θερίζοντες, ὡς ἐπίσημον τινὰ γεγονότα τῶν παλαιῶν τὸν Λιτυέρσαν ἀνακαλούμενοι· ἦν δ' οὗτος Μίδα υἱὸς[3] νόθος, οἰκῶν

* Inc. f. 57. c. 1.

[1] Λιταρπομεν

[2] νομιμοδ.

[3] οὗτος μὲν δαυος, et / in marg.

δὲ ἐν Κελαιναις τῆς Φρυγίας τοὺς παριόντας ἠνάγκαζεν σὺν αὐτωῖ θερίζειν· εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τωῖ δρεπάνωι, τὸ λοιπὸν σῶμα τοῖς δράγμασιν ἐνειλῶν ἦδεν· ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· ἡ δὲ ὠδὴ βάρβαρος· Φρύγες γὰρ αὐτὴν ἦδον.

Λιτυέρσης: εἶδος ωἰδῆς· Μένανδρος Χαλκηδονίωι· Αἴδοντα Λιτυέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως· οἱ δὲ αὐλήσεως γένος· Μίδου[1] δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος[2] υἱός· κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναις, τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος, ἠνάγκαζεν μετ' αὐτοῦ θερίζειν· εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς, τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν· ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου[3] θεριστικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτωῖ συνετέθη.

Λιφαιμεῖ: αἱμορροεῖ· λείπει τωῖ αἵματι.

Λιχνεύουσα: λίχνως ζητοῦσα.

Λιχνεία:[4] πύκνωσις.

Λίχνος: προαπτόμενος τῶν ὄψων· κατεπιθυμῶν· λιμβός· λαίμαργος.

Λιψύδριον: χωρίον[5] τῆς Ἀττικῆς.

Λοβός: τὸ ἄκρον τοῦ ὠτίου.

Λογγάσω: στραγγεύσομαι·[6] ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν, τὰ[7] λογγάσια.

[1] μήδου, et inc. δου f. 57. c. 2.

[2] νόθου

[3] μήδου

[4] Λιχνια

[5] $\overset{\omega}{\chi}$

[6] Λογγάσα: στραγευσομαι

[7] τὰ om. G. recte.

Λογάδην: ἐπίλεκτος.

Λογίαι: ἐκλογαί· καρποφορίαι.

Λογισμόν: ἡ λογιστικὴ τέχνη· ὡς Ἰσοκράτης Βουσίριδι.[1]

Λογισμός: ὅτε μὲν συνήθως· ὅτε δὲ ἐπὶ ψήφου ἔλεγον.

Λογισταί: οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

Λογισταί· καὶ λογιστήρια: ἀρχὴ τίς παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί· εἰσὶν δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα· οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διωικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις* τριάκοντα· ὅτ' ἂν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες· λογιστήρια δέ ἐστι τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα· ὡς Δείναρχος καὶ Ἀνδοκίδης δηλοῦσιν.

Λογιστής: κριτής· δοκιμαστής· ἐξεταστής.

Λογογράφος: ὁ δίκας ἢ τοὺς δικανικοὺς γράφων.

Λόγον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φροντίζειν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πρώτωι.

Λογοποιός: ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος· Ἰσοκράτης καὶ Ἡρόδοτος.

Λογοποιῶν: πλάττων λόγους ψευδεῖς.

Λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου· Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Κτησιφῶντος.

Λόγου χάριν: φησὶν Ὑπερίδης.

Λογάρια: Φαίδων Σωκρατικὸς[2] Ζωπύρωι.

Λοιβή: σπονδή· θυσία.

Λοιγόν: φθοράν· ὄλεθρον.

[1] βουρσιδι

* Inc. μέραις f. 57. c. 3.

[2] σωκρατικῶς, et hunc artic. cum præcedente confundit.

Λοιδίας : ποταμὸς Μακεδονίας· οὗ Αἰσχίνης μέμνηται.

Λοιδορούμενος : ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν.

Λοιδορησμός : λέγουσιν ἀντὶ * * * *[1]

Λοιμεύεται : φθοροποιεῖ· βλάπτει.

Λοιπὰ ἄττα :[2] λοιπὰ τινά.

Λοίσθω : ἐσχάτωι.

Λοκρῶν ξυνθήματα :[3] παροιμία· τάσσεται ἐπὶ τῶν παρακρουομένων.

*Λολλοῦν : τὰ παιδία τὸν θεόν· οὕτως Ἕρμιππος.

Λοξίας : εἰώθασι τὸν πρὸ τῶν θυρῶν ἱδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω προσαγορεύειν καὶ Ἀγυιᾶ.

Λοξά : σκολιά· καμπύλα· οὐκ ἐξ εὐθείας γινόμενα.

Λοπασιν : κλέπταις.

Λοπάς : σορός.

Λοπάδα : τὴν θεὸν Θεόπομπος.

Λοπίζειν : οὐ λεπίζειν.

Λόπισμα : καὶ λέμμα.

Λοπος : ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομμύου λεπίς· καὶ πᾶν λέπος· φλοιός· δέρμα· λεπτόν· ξηρόν.

Λορδόν : τὸ ὑπόκυρτον· καὶ λορδότατον, τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τωῖ κυρτωῖ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται.

Λορδός : ἀπεξυλώμενος· συγκεκαμμένος τὸ σῶμα.

[1] Versûs spatium, et / in m. [2] ἄττα

[3] Λοκροξυν. * Inc. f. 57. c. 4. Accent. om.

Λοῦσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι· καὶ λούμενος, οὐχὶ λουόμενος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λουσιεύς: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος Λουσία·[1] ἀφ' οὗ οἱ δημόται Λουσιεῖς.

Λουτρά: ἔθος ἐστι κομίζειν ἐπὶ ζεῦγος ταῖς γαμουμέναις καὶ τοῖς γαμοῦσιν· ἔφερον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λεγομένης κρήνης ὕδωρ· νῦν πάντοθεν λουτροφόρους εἰς τοὺς γάμους ἔπεμπον· καὶ λουτροφόρον* ἐπετίθεσαν τοῖς ἀγάμοις[2] ἐπὶ τῶν τάφων.

Λουτρίδες: δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς· ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λούτριον: ἀπόλουμα καὶ ἀπόνιμμα.

Λουτροφόρον: τὸ ἀγγεῖον, οἷον ἡ ὑδρία· καὶ λουτροφόρος, ὁ φέρων ἢ ἡ φέρουσα τὸ λουτρόν.

Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν: ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσιν Ἀθήνησι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄρρενα· καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρουν· ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν καὶ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων· τὰ δὲ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης· πρότερον δὲ Καλλιρόης.[3]

[1] Novus articulus, Λ. * Inc. 58. c. 1.

[2] γάμοις

[3] Addit m. recens, ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη καλλιρόη καλεῖται.

Λοφαδια: κατὰ τοῦ αὐχένος.

Λοφίας: ὁ τράχηλος.

Λοφαῖν: λόφου ἐπιθυμεῖν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λόφος: γῆς ἀνάστημα· ἢ περικεφαλαία.

Λοφοπωλεῖν: ἐπινεύειν· οἱ γὰρ τοὺς λόφους πωλοῦντες, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιτιθέμενοι συνεχῶς ἔνευον, ἵνα παραδείξωσιν ὑγιεῖς τὰς τρίχας καὶ* ἀβρόχους τοῖς ὠνηταῖς.

Λούτριον: τὸ τῶν νενιμμένων ῥυπαρὸν ὕδωρ.

Λόφος: τράχηλος· καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον.

Λοχαγοῖς: στρατηγοῖς· ταξιάρχαις.[1]

Λοχαῖος σῖτος:[2] ὁ βαθύς· ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλημένος.

Λοχεία: ἡ τῶν τετοκυιῶν ἐπιμέλεια· ὡς νοσηλεία, ἡ τῶν καμνόντων.

Λοχεύει: ἐνεδρεύει.

Λοχεύονται: γεννῶσι.

Λόχοι: Λακεδαιμονίων δ', ὡς Ἀριστοφάνης· Θουκυδίδης δὲ ε'· Ἀριστοτέλης ζ'.

Λόχμη:[3] πλαγία σύμφυτος καὶ λοχμώδης.

Λόχος: ἐνέδρα· τάξις.

Λοχῶντες: ἐνεδρεύοντες.

Λυγαίως:[4] σκοτεινῶς.

Λυγίζει: στρέφει· κάμπτει· ἀπὸ τῶν λύγων.

* Inc. f. 58. c. 2.

[1] τάξιαρ$^{\chi}$

[2] Λοχαῖος: σῖτος ὁ

[3] δάσος in m. manus paullo recentior.

[4] Λυγαρως

Λυγιζόμενος: στρεφόμενος· καμπτόμενος· ἀπὸ τῶν λύγων[1] λύγος δὲ φυτὸν ἱμαντῶδες·—δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἐν Γοργία·[2] πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος, ὥστε μὴ παρέχειν δίκην· τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν, λυγίζειν· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται.

Λυγίσμασιν: συγκλάσμασιν.

*Λύγκες: εἶδος θηρίου ὀξυδερκές.

Λυγμός: ὀλολυγμός.

Λύγος: φυτὸν ἱμαντῶδες.

Λυγρόν: χαλεπόν· ὀλέθριον· κακόν· ἰσχυρόν· πενθικόν· ἐλεεινόν.

Λυγῶδες: ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας.

Λυδία λίθος: καὶ βάσανος· ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα· ἡ δὲ μαγνῆτις τὸν σίδηρον προσάγεται, ἣν καὶ Ἡρακλειῶτιν ὀνομάζουσιν.

Λυδιάζων: Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθησαν.

Λυδὸς ἐν μεσημβρία παίζει: ἐπὶ τῶν ἀκολάστων· ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταινόντων.

Λύειν τέλη: λυσιτελεῖν.

Λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας: * * * *[3]

Λύθρος: φόνος· ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συν-

[1] λόγων, sed ύ al. m.
[2] αἰδημοσχοισιλυγησειεγοργια
* Inc. f. 58. c. 3.
[3] Versus spatium.

ἱστάμενος δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχῶρος.

Λυκάβηττος:[1] ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Λύκαμβις ἀρχή: τοῦ πολεμάρχου· ψυχρῶς· ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῶι Λυκάμβει·[2] ἐπὶ δὲ τούτου ἀποστασίου καὶ ἐπικλήρου αἱ δίκαι ὑπήγοντο.

Λύκειον: ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Λύκειον·* ὃ Θεόπομπος μὲν Πεισίστρατον ποιεῖσθαι φησίν· Φιλόχορος δὲ ἐπιστατοῦντος Περικλέους γενέσθαι.

Λυκεῖον: ἐν τούτω τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο.

Λύκιος: ἐκ τῆς Λυκίας· Ἀπόλλων δὲ Λύκειος[3] ἐκτεταμένως.

Λυκιουργίς: εἶδος φιαλῶν ἐπονομασθὲν ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος Λυκίου.[4]

Λυκιουργεῖς:[5] Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Τιμόθεον κέχρηται τῆι λέξει· Δίδυμος δὲ φησὶ τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας τοῦ Μύρωνος υἱοῦ οὕτως εἰρῆσθαι· ἔοικε δὲ ἀγνοεῖν ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γινόμενον· μᾶλλον δὲ ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν· ὡς κλίνη Μηλιουργὴς καὶ τὰ ὅμοια· μήποτε οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότωι ἐν τῆι η', ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, Λυ-

1 Λυκαβιττος
2 Λυκαμβις: ἀ.
* Inc. κειον f. 58. c. 4.
3 λυκείως
4 λύκου
5 -γὶς, ut supra; et mox μηλιουργίς.

κιοεργέας· ἵνα, ὥσπερ παρὰ τῶι Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίαι[1] εἰργασμένα.

Λυκάβας: ἐνιαυτὸς, ἀπὸ τοῦ ταχέως βαίνειν· ἢ λυγαίως βαίνειν· ὅ ἐστι σκοτεινῶς καὶ ἀδήλως.

Λύκος ἀετὸν φεύγει: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφυλάκτων.

Λύκος ἔχανεν: παροιμία· λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδ' ἂν ἁρπάσαι* τί βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβηι ὃ προαιρεῖται, κατακενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασίν· ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριάζουσαις β'.

Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει: παροιμία ἐπὶ τῶν πονούντων ἐπί τι μάτην· καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος πιεῖν· ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ τί, τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ.

Λυκοσπαδες: ἵπποι αἱ Ἐνετιδες.

Λυκόποδας: Ἀριστοφάνης Λυσιστράτηι· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίωι,[2] ὡς γενναίους· ἔλαθον[3] γὰρ τοὺς δορυφόρους τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας, καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπίσημον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου.

Λύκου δεκάς: ἥρως πρὸς τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις τῶν θηρίων μορφὰς ἔχων· πρὸς ὃ οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα συνεστρέφοντο.

Λύκου δεκάς: παροιμιῶδες· ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο

[1] λυκίωι

[2] ψυλιδρίωι

* Inc. πάσαι f. 59. c. 1.

[3] ἔλεγον

παρὰ τοῖς δικαστηρίοις· ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτωῖ τριώβολον* τῆς ἡμέρας.

Λυκοῦργος: εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· οὗ πάππος Λυκοῦργος ἐνομοθέτησεν.

Λυκοφιλίως: ὑπόπτως· ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος.

Λυκόφως: τὸ περὶ τὴν αὐγὴν φῶς.

Λυλω: ἄρωμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίαι, γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων.

Λύλλος:[1] ποιητὴς ἐπὶ μωρίαι κωμωδούμενος.

Λυμαίνεσθαι: καθαίρεσθαι ἢ ἁγνεύειν.

Λυμαίνων: φθείρων· βλάπτων.

Λύματα: καθάρματα· αἱ τῆς γαστρὸς εἰς ἀφεδρῶνας ἐκκρίσεις.

Λύμη: βλάβη· φθορά· ὕβρις.

Λύξ: οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

Λυπηρότεροι σταλαγμοῦ: διὰ τὴν ἐν τωῖ συνεχῶς καταδικάζεσθαι δυσχερείαν λέγεται.

Λυόμενος: ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος καὶ ἀπολύων· οὕτως Πλάτων.

Λυπρόν: λυπηρόν.

Λυσάμενον: λυτρωσάμενον.

Λυσανδρεία: πανήγυρις ἤγετο ἐν Σάμωι.

Λυσανίας: λύων τὰς ἀνίας· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λύσανδρος: ναύαρχος Λακεδαιμονίων.

†Λύσεται: ὠνήσεται.

* Inc. ώβολον f. 59. c. 2. [1] Accent. om.

† Inc. f. 59. c. 3.

Λύσιμα ἐνέχυρα : τὰ λυτρώσιμα.

Λύσῃ : ἀντὶ τοῦ λυσάτω· Νόμων θ'· παραλαβὼν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένον αὐτὸν μὴ λύσῃ, πρὶν ἂν ὁ δοῦλος πείσηι τὸν πληγέντα.

Λύσιοι θεοί : οἱ καθάρσιοι· λυτικοὶ κακῶν.

Λυσίμαχος : οὗ μὲν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν μνημονεύει, Ἀριστείδου ἦν υἱὸς τοῦ δικαίου· οὗ δὲ Λυκοῦργος, μελοποιὸς ἦν εὐτελής.

Λυσιτελὲς καὶ λυσιτελεῖν : ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά· ἥ μέν γε λυσιτέλεια βάρβαρον.

Λυσιτελές : τὸ λῦον εἰς ἃ δαπανώμεθα.

Λύσιοι τελεταί : αἱ Διονύσου· Βοιωτοὶ γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Θρακῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου,[2] κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θραξὶν ἔλυσαν ἀλλήλους· καὶ Διονύσου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ὡς Ἀριστοφάνης δὲ, διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον.

Λυσιτελές : ὠφέλιμον ἢ συμφέρον.

**Λύματα* : ἐνέχυρα· οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα.

Λυσόμενος : λυτρωσόμενος.

Λύτρα : μισθός· ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὲρ ἐλευθερίας· ἐπὶ τὸ λυτρώσασθαι βάρβαρον δουλείας.

Λύχνα : οὐδετέρως Ἡρόδοτος.

Λυχνις :[3] σκληρὸς καὶ διαυγής· Πάριος λίθος.

Λυχνίον : ἡ λυχνία· λυχνία λεκτέον, οὐχὶ λυχνίαν.

[1] τὰ   [2] -είου   * Inc. f. 59. c. 4.

[3] Ita Porsonus sine accentu. *Λυχνες* (sic) G.

Λύχνον ἐν μεσημβρίαι ἅπτεις: ἐπὶ τῶν ἐν καιρωῖ ἀνεπιτηδείωι[1] τί ποιούντων.

Λυχνοῦχος: φανός· λαμπτήρ.

Λυχνοκαυτίαι: οὐχὶ λυχνοκαΐαι.

Λυχνοῦχον:[2] τὸν κεράτινον φανόν, ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτωῖ περιέχεσθαι· φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς· Φιλιππίδης· ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες· καὶ κεραμεοῖ[3] διατετρημένοι, ὥστε διαφαίνειν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Λυχνοκωσα: λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης.

Λύων: καὶ ἐκτείνοντες καὶ συστέλλοντες λέγουσιν ὡς λίαν.

Λωβᾶται: βλάπτει· λυμαίνεται· ὑβρίζει.

Λώβη: βλάβη· ὕβρις.

Λωβητῆρα: ὑβριστήν.

Λώϊον: βέλτιον.

Λωΐστος: βέλτιστος.

*Λώπην: ἱμάτιον· περίβλημα.

Λωποδύτης: ἱματίων κλέπτης.

Λωλω: σῦκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφερὲς παλασίοις.

Λῶπος: ἱμάτιον.

Λωτος: βοτάνη εὐώδης· ἣν ἔνιοι μυρόλωτον καλοῦσιν.

Λωφᾶν: τὸ ἠρεμεῖν· καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι· καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ· οὐ τὸ πεπαῦσθαι καὶ παντελῶς.

Λωφήσομεν: ἀντὶ τοῦ παύσομεν· κυρίως δὲ εἴρηται

[1] ἀνεπιτήδειον [2] Λυχνοχον [3] κεραμέοι

* Inc. f. 60. c. 1.

λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.

Λωφήσαντος : ἀναπαυσαμένου· ἡσυχάσαντος.

Λώφησις : παῦσις· πτῶσις.

Τέλος σὺν Θεῷ τοῦ λ̄ στοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ μ̄.

Μα : ἀντὶ τοῦ οὔ μα· τοῦτο[1] Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι· ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μα τωῖ[2] ναὶ χρῆται· ὡς, Ναί μα τόδε σκῆπτρον· ὅτε ὀμνυσιν· ὅτε δὲ ἀπόμνυσι τίς, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφάσεως· οἷον, Οὔ μα γὰρ Ἀπόλλωνα·[3] καὶ ἐν Ὀδυσσείαι· Οὔ μα Ζῆν[4] Ἀγέλαε· ἡμεῖς δὲ τὸ μα ὡς μέρος λόγου ἀπομνύντες παραλαμβάνομεν, μα[5] τὸν Δία λέγοντες·* ἔστι δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπευκτικόν.

Μάγαδις : ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς.

Μαγγανεύειν : μίσγειν καὶ κυκᾶν καὶ ἀρτύειν.

Μαγγανεία : ἣν ἡμεῖς μαγείαν· μάλιστα δὲ ἡ τῶν ἀγύρτων οὕτω λέγεται.

Μάγαρον : οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται· οὕτως Μένανδρος.

Μάγας :[5] σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῆς κιθάρας νευράς.

[1] Novus articulus, *Μα* : τοῦτο

[2] τὸ ναὶ—ναὶ μα (sic) [3] ἀπόλλων [4] ζῆν

[5] Accent. om. bis. * Inc. γοντες, f. 60. c. 2.

Μάγγανον: παράδοξόν τι· λέγεται δὲ καὶ ἡ γοητεία μαγγανεία.

Μαγγανευτής: ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν.

Μάγιδες:[1] μάζαι· καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαγίστερ: διδάσκαλε.

Μαγίς: μάχαιρα· καὶ μάγειρος, ὁ τὰς μάζας μερίζων.

Μάγνον: Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ· τὸν μέγαν· τὸν απομάσσοντα καὶ καθαίροντα.

Μάγους: τοὺς μαγγανεύοντας· καὶ μαγείαν οἱ τραγικοὶ λέγουσιν.

Μαγύδαρις:[2] φυτὸν σιλφίου μανώτερον καὶ ἧττον δριμύ· ἔνιοι τὸν τοῦ σιλφίου καυλόν.

Μα Δία: οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες·* ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ μα Δία ὥσπερ καὶ τὸ νη Δία ἐπὶ τὸ ναί· ὅθεν καὶ τὸ ναι Δία λέγουσι καὶ νά.[3]

Μαδαγένειον: τὸν μαδαρὰ ἔχοντα γένεια.

Μάζα: ἄρτος· φύραμα.

Μάζαν: τὴν τροφὴν ἐνίοτε ἔλεγον.

Μάζης ὤνιον: ἄρτου πρᾶσις.

Μαζονομία:[4] οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πινες.

Μαζουρωθ: τὰ συστήματα τῶν ἀστέρων, ἃ ἐν τῇ

[1] Accent. om.

[2] Accent. omittit. ρὶς manus recens.

* Inc. f. 60. c. 3.

[3] Sic, quasi nil deesset.

[4] Accent. ab alio, ut puto.

συνηθεία ζωίδια καλοῦνται· Ἑβραϊστὶ δέ τινες λέγεσθαι τὴν λέξιν· σημαίνειν δὲ καὶ τὸν ἀστρῷον κύνα.

Μαθηματικόν: ἀντὶ τοῦ φιλομαθῆ· ἐν Τιμαίωι· τὸν δη θη[1] μαθηματικὸν ἤ τινα ἀλλὴ σφοδραν μελετὴν διάνοιαν κατεργαζόμενον· καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν γυμνασίαι προσομιλοῦντα.

Μάθος: ζήτησις.

Μάθος: λέγουσι τὴν μάθησιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαῖαν: ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλήτομον· ἡ δὲ ὀμφαλήτομος, Ἀττικὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ μαιεύεσθαι λεκτέον, οὐχὶ μαιοῦσθαι.

Μαιευτικῆς: ἰατρικῆς.

Μαιευόμενοι: ζητοῦντες· ἐρευνῶντες.

*Μαίμακον: τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον· τραγικὴ ἡ λέξις.

Μαιμακτηρίων: καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι εʹ· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γάρ, ὅ ἐστιν ὁρμήσαντες, ἐτρύγησαν ἄμπελον καὶ οἶνον ἐποίησαν.

Μαιμάσσει: σφύζει· προθυμεῖ· κυματοῦται· πηδᾷ· καχλάζει· κλονεῖται.

Μαιμακτηρίων: ὁ εʹ μὴν παρὰ Ἀθήνησιν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου· μαιμάκτης δέ ἐστιν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικός· ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος, ἐν τούτωι τῶι μηνὶ ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μαιμόωσα: ἐνθουσιῶσα.

[1] Sic, cum corruptelæ nota / in marg.
* Inc. f. 60. c. 4. Accentus ab alio.

Μαινάδας : μαινομένας· ζητούσας βακχεύειν· παραφόρους.

Μαινάς : βάκχη.

Μαινόμενον : μανιοποιόν.

Μαινόμενος οἶνος : μανιοποιός.

Μαινόλης : μανικός.

Μαίνω : ἐνθουσιωδῶς κινοῦμαι.

Μαιωθήσονται : λοχευθήσονται· γεννηθήσονται· θεραπευθήσονται.

Μάκαιραν : μακαρίαν.

Μακαρίτας : τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος.

Μακκοᾶν : παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ φρονεῖν.[1]

* Μακαρίτας : τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως· ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονται τινός· Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν· οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.

Μακάρων νῆσος : ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίαι Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἁρμένδας.[2]

Μάκελλα : δίκελλα.

Μακρὰ γραμμή : ἡ καταδικάζουσα· ὁ δ' ἀπολύων, βραχεῖαν ἐσημειοῦτο.

Μακρὰν οὐσίαν : λέγουσι τὴν πολλὴν Ἀττικοί.

[1] κοᾶι γὰρ καὶ κοννεῖν τὸ φ. primo : κοννεῖν in κοεῖν τὸ νοεῖν vertit manus antiqua.

* Inc. f. 61. c. 1. [2] Sine spiritu.

Μακρὰν τίμησιν : τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ωἷ ἔγραφον μακρὰν γραμμὴν, ὅτε τινα καταλαμβάνοιεν ἐν τωῖ τιμήματι· βραχεῖαν δὲ, ὅτ' ἂν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν.

Μακράν : εἰς τόπον καὶ ἐν τόπωι· μακρόθεν δὲ τὸ ἐκ τόπου· λέγουσι δὲ καὶ τὸ μακρὰν ἐκ τόπου πολλάκις.

Μακραίωνας : μακροβίους.

Μακρὰ χαίρειν : οἰμώζειν· στενάζειν.

Μακρὸν ποιῶ : ἀντὶ τοῦ μηκύνω· οὕτω Φιλιππίδης.

Μακροκεφάλους : ἔθνος ἐστιν οὕτω* καλούμενον· Παλαίφατος δέ φησιν ἐν ζ' τῶν Τρωϊκῶν ἐν τηῖ Λιβύηι ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς μακροκεφάλους.

Μακροπόνηρος : (ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν.)[1]

Μάκτρα : λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον· ἐν ωἷ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μάκτραν καὶ καρδοπόν :[2] διχῶς λέγουσιν.

Μάλα εἰκότως : πάνυ δικαίως.

Μαλακίζεται : ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι· τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν.

Μαλακία : νόσος.

Μαλακόν : ἁπαλόν· ἢ καὶ ὁ ἀσελγής.

Μαλακὸς καὶ μαλθακός: ἑκατέρως· Θουκυδίδης δὲ ἄνευ τοῦ θ· καὶ μαλακίζεσθαι, οὐχὶ μαλθακίζεσθαι.

* Inc. f. 61. c. 2.

[1] ὁ εἰς &c. a recenti manu.

[2] καρδωπὸν

Μαλαν : ἀντὶ τοῦ οὐ καλά.[1]

Μαλάχιον :[2] κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαλάχη : οὐ μολόχη· παρ' οὐδενὶ γὰρ κεῖται· εἴρηται δὲ διὰ τὴν μαλακότητα.

Μαλερόν : μαραντικόν.

Μαλερόν : λαμπρόν· σπουδαῖον· ἰσχυρόν· ὀξύ· ἀσθενές· ξηρόν· δριμύ· τὸ δὲ μαλερὸν πῦρ, τὸ ὀξὺ ἢ μαραντικόν· καὶ σφοδρόν· καὶ μαλερὰς φρένας· τὰς ἀσθενεῖς καὶ ξηράς.

* Μάλευρον : τὸ ἄλευρον· Ἀχαιός.

Μαλθακόν : εὔλυτον· [μαλθακόν.]

Μαλθακόν : ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μαλθάξαι : ἀγαθῦναι· καταπραΰναι.

Μάλθη : ὁ μεμαγμένος κηρός.

Μαλκιην : ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητος εἶναι.

Μαλκίειν :[3] τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους.

Μαλκίομεν :[4] Δημοσθένης θ΄ Φιλιππικῶν φησίν.

Μάλιστα : ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς[5] ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει.

Μᾶλλον μᾶλλον :[6] οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ και συνδέσμου· οὕτω Μένανδρος.

Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ[7] καὶ μᾶλλον· Ἄλεξις

[1] Nescio an Porsonus, οὐκαλά junctim. Lege Μάλλά : οὐκ ἀλλά, et vide Ind. ad Porsoni Aristoph. v. μάλα..

[2] Accent. om. * Inc. f. 61. c. 3.

[3] Μαλκιεν [4] Accent. om. [5] ἀκριβοῦς

[6] Μᾶλλον semel. [7] δεῖ

Ἀτθίδι· Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ· Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον· Ἀναξίλας Ὥραις· Ἄλεξις Πεζονίκῃ.

Μᾶλλον Φρύξ : ἡ παροιμία· ἐνθένδε οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου τίς τῶν σοφῶν εὐδαιμονέστατος, οἱ μὲν ἀπεκρίνοντο, τὰ ἄγρια ζῶα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει· οἱ δὲ πελαργοὶ δίχα νόμου τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσιν· Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας· παρεστὼς δὲ ὁ λογοποιὸς Φρὺξ τὸ γένος, τοσοῦτον,* εἶπεν, ὑπερέχεις[1] * * * *

Μαμμάκυθος : μωρὸς καὶ τηθαλλαδοῦς.[2]

Μαμμᾶν :[2] Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Καλλίας.

Μάμμην : τὴν μητέρα καλοῦσι καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν.

Μαμμίαν : Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν.

Μαμωνᾶς : χρυσός· γήϊνος πλοῦτος.

Μανά : ἀραιά· καὶ μανότης· ἀραιότης· οὕτω Πλάτων.

Μαναα : θυσία· σπονδή.

Μανδαλωτόν : εἶδος φιλήματος· ὡς γιγγλιμωτὸν καὶ δραπετον καὶ ἕτερα.

Μανδαλωτόν : μήποτε κλειστόν· μάνδαλος γὰρ ὁ θύραν κλείων.

Μάνδρα : ἵππων σηκοί.[3]

* Inc. σοῦτον f. 61. c. 4.

[1] Puncta, quasi nil deesset.

[2] Accent. om. bis.

[3] ἱππωσηκοι m. pr.

Μανδραγόρας : ὑπνωτικὸς καρπός.

Μανδύας : εἶδος ἱματίου, ὅπερ καλεῖται λωρίκιον.

Μανδύη : τήβεννα.[1]

Μάνην :[2] τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν·[2] Ἀριστοφάνης.

Μάνης : ποτηρίου εἶδος.

Μάνης : βόλος[3] φαῦλος· καὶ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν.

Μανόν : ἀραιόν· ἢ χαῦνον· ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ· καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί· καὶ ἡ μάννα* ἀπὸ τοῦ τετρίφθαι ὠνόμασται.

Μανθάνειν : καὶ τὸ παραλαμβάνειν τί μάθημα καὶ τὸ συνιέναι.

Μανοῦμαι : ἀντὶ τοῦ μανήσομαι λέγουσιν.

Μάραγνα : μάστιξ.

Μάραγνα : μάστιγος γένος· οἷον ταυρεία[4] τίς.

Μαράθω καὶ λεύκη : ταῦτα φυτὰ μυστικά ἐστι· καὶ ἡ μὲν μάραθος ἀγωγός ἐστιν ὄφεων· καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ γῆρας ἀποδύονται· ἡ δὲ λεύκη ὅτι Ἡρακλῆς ἀνελθὼν ἐστέψατο τούτωι.

Μαραθών :[5] δῆμος Αἰαντίδος.

Μαραθώνιον ποίημα : Αἰσχύλος· εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τωῖ Μαραθῶνι σὺν τωῖ ἀδελφωῖ Κυναιγείρωι.

Μαντινέων διοικισμός :[6] εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διωίκησαν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι· καὶ ἐκλήθη τοῦτο Μαντινέων διοικισμός.

[1] τηβερνα
[2] Bis accent. om.
[3] Μανης βωλος : φ.
* Inc. να f. 62. c. 1.
[4] ταυρία
[5] Accent. om.
[6] Μαντιναίων ter, διωκισμὸς bis.

Μαντινοσύνων : μαντειῶν.[1]

Μαργίτης : Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρωι Μαργίτην ἔθετο· ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτως.

Μαργίτης : ἐπὶ μωρίαι κωμωδούμενος· ὃν φασὶν ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι· νύμφην δὲ ἀγόμενον[2] μὴ ἅψασθαι αὐτῆς·* ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τηῖ μητρὶ αὐτὸν διαβάλληι· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρὸς εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη.

Μαργαίνει : μαίνεται.

Μάργος : μαινόμενος.

Μαργῶσαν χέρα :[3] μαινομένην χεῖρα.

Μαρμαίρει : λάμπει· καταυγάζει.

Μαρμαρέην : λαμπράν.

Μαρμαρυγή : ἄστραψις· λαμπηδών.

Μαρεινη :[4] ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτὰς Σοφοκλῆς.

Μαρίλη : ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων· καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη.

Μαριανδυνὸν θρηνητήν :[5] οὕτως Αἰσχύλος.

Μάρσιππος : σάκκος· θυλάκιον· σακέλλιον.

Μάσθλης : δέρμα· καὶ ὑπόδημά τι Ἰακώτερον.

Μαρμάριον : τῆς Εὐβοίας ὅρμος· καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος· οὕτω Μένανδρος.

[1] Bis accent. om.
[2] ἀγομένων
* Inc. f. 62. c. 2.
[3] χεῖρα
[4] Μαρινη (ε statim)
[5] Μαριανδυνον : θ.

Μαρτύρωνται: ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ μαρτυρίαι ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται· Πολιτείας β'· τὸν Ὅμηρον μαρτύρωνται.

Μάρτυς: ὁ μάρτυρ· καὶ τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα· Μένανδρος.

Μαρώνεια: τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· οὗ Δημοσθένης ἐν τῆι πρὸς Πανταίνετον παραγραφῆι μνημονεύει· ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Θράκηι· ἣν φησὶν εἶναι τὴν ὑφ' Ὁμήρου Ἴσμαρον καλουμένην.

Μασσαλία: Ἰσοκράτης φησὶν ἐν Ἀρχιδάμωι, ὡς Φωκαεῖς, φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπωίκησαν· μαρτυρεῖ δὲ τωῖ λόγωι καὶ Ἀριστοτέλης.

Μάσμα: μάστευμα· ζήτημα· οὕτω Κρατῖνος.

Μάσσει: φυρᾶ· ζυμοῖ.

Μασταρύζει:[1] τρέμει· ἀγωνιᾶ.

Μάστακα: μάσημα· τροφήν.

Μάστακας: τὰς ἀκρίδας· Σοφοκλῆς.

Μαστιγίας: δοῦλος ὁ δι' ἁμάρτημα μαστιζόμενος.

Μαστηρύζειν: τὸ κακῶς μασᾶσθαι· Κυρηναῖοι.

Μαστῆρες: οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες· οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων· τῶν ἀειφυγίαι φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς τῶν ὀρῶν ζητούντων τὰ θηρία.

Μαστίξω: ἀντὶ τοῦ κνίσω.

Μαστιγώσιμος: μαστίγων ἄξιος.

* Inc. f. 62. c. 3. [1] Μασταβύζει

***Μαστροπός**: μαβλιστής· πορνοβοσκός.

Μαστρυλεῖον:[1] τόπος ἔνθα οἱ μαστροποὶ διέτριβον.

Μάστηρα: ἐν η′ Φιλιππικῶν Δημοσθένης· τῶν μὲν ἐν Θράκηι κακῶν· τί[2] γὰρ ἄλλο τις εἴποι Δρόγγιλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειρα· μήποτε δὲ γραπτέον ἀντὶ τοῦ Μάστειραν, Βάστειραν, ἢ Πίστειραν, ἢ Ἐπιμαστόν· ταύτας δὲ τὰς πόλεις εὑρίσκομεν παρὰ Ἀναξιμένει ἐν ζ′ τῶν περὶ Φίλιππον· τὴν δὲ Μάστειραν οὐδαμοῦ.

Μάττεσθαι: μαλακεύεσθαι.

Ματτύης: σκευασία τίς περιφορημάτων χρήσιμος εἰς ποτόν· καὶ κῶμον πλείω· Φιλήμων.[3]

Ματρυλεῖον:[4] τόπος ἐν ὧι γρᾶες μαστροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μαστρυας εὐφήμως.

Μασχάλην αἴρεις: ἀντὶ τοῦ[5] καθωμισθήσηι· οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μασχάλας καταμωκώμενοι· καὶ οἱ μνηστῆρες Χεῖρας ἀνίσχοντες γέλω ἔκθανον.

Μασχαλίσματα: Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτραι κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ τοῦ μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια† τούτου καὶ ὁρμάσαντες ἐξεκρήμνασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες· καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὰ τοῖς μηροῖς

* Inc. f. 62. c. 4.

[1] λ bis.

[2] τίς

[3] φιλήβων

[4] λ bis.

[5] τοῦ om.

† Inc. f. 63. c. 1.

ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις.

Μαστῆρες :[1] ἀρχή τις ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τωῖ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου· ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνηι μαστροί.

Ματαΐσαι : μαται[2]

Μάτην : ματαίως.

Μάτην : ἄλλως· Ἴωνες.

Ματηρεύειν : μαστεύειν· ζητεῖν.

Ματιολοιχός : ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τωῖ τόνωι μικρόν.

Μὰ τὼ θεώ : γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν κόρην καὶ τὴν Δήμητραν·[3] ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι.

Μαυρόν : τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενές.

Μαυρός : μωρός.

Μαχασαι : κρατήσειν λέγουσι.

Μαχαιρίδες : αἱ κουρικαὶ μαχαῖραι· οὕτως Εὔπολις.

Μαχλάδας : πόρνας.

Μαχλός : ἀσελγής· ἄσωτος.

Μαχλοσύνη : κατωφερία· γυναικομανία.

Μαχλῶντες : πορνεύοντες.

Μαύσωλος : ἄρχων Καρῶν· φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος* μηδενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος χρημάτων ἕνεκα.

Μαχάτας : ὄνομα κύριον.

[1] Μαστειρες

[2] sic.

[3] δημήτραν

* Inc. f. 63. c. 2.

Μάψ: ματαίως.[1]

Μαψίδιον: μάταιον· δαψιλές· χαλεπόν· πολύ· δεινόν· ἑκούσιον.

Μεγάβυζος: στρατηγὸς βασιλέως, ἀναπεμφθεὶς εἰς Αἴγυπτον, ὑφ᾽ οὗ ἐνικήθησαν Ἀθηναῖοι.

Μεγάθυμος: μεγαλόψυχος.

Μεγάλην θεόν: Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις· ἴσως Τελβαιναιν· Θραίκιος[2] γάρ.

Μεγαίρων: φθονῶν.

Μεγάλλιον μύρον:[3] ἀπὸ τοῦ εὑρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει[4] δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ Μεγαλλίου.

Μεγαλήτωρ: μεγαλόψυχος.

Μεγαλόνοια: ἡ περιφάνεια· μεγαλοφυΐα.

Μεγαλοπρεπής: μεγαλοφανής.

Μεγαλόφρων: μεγαλόψυχος.

Μεγαλώνυμον: μεγαλόδοξον· περίφημον· ὀνομαστόν.

Μεγάμυκος: μεγαλομύκητος· ἢ ὄνος.

Μεγάνορος πλούτου: ἰσχυροῦ· δυνατοῦ· ἀνδρίαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύναται ὁ χρυσός· νεῦρα γὰρ πολέμου λέγεται εἶναι.

Μεγαρέων δάκρυα: ἐπεὶ πλεῖστα* ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόρδα φύεται,[5] εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων.

[1] μάταιος [2] θραικιος an θρωικιος n. l.

[3] Μεγαλοῖον: μ. et μεγάλου—μεγαλοίου. [4] λέγεται

* Inc. στα f. 63. c. 3.

[5] σ κόρδα φυτεύεται (σ statim) et in marg. ab eodem, ut videtur, Γ᾽ φύεται. (i.e. γὰρ, errore pro Γ^ρ i. e. γράφεται.)

Μεγαρίζοντες: λιμώσσοντες· ἢ μεγάλα λέγοντες.

Μεγαρικαὶ Σφίγγες: αἱ πόρναι οὕτως εἴρηνται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγκται οἱ μαλακοὶ ὠνομάσθησαν· ἢ καὶ ἀπὸ Μαίας οὕτως λεγομένης ἐν Μεγάροις.

Μέγαρον: ὑπερῷον· οἴκημα.

Μέδεσθαι: φροντίζειν.

Μέδιμνον: μέτρον χοινίκων μη'.

Μέδων: βασιλεύων.

Μεθαρμοζόμενος: μετερχόμενος.

Μεθεῖναι: ἀφεῖναι· ἀμελῆσαι.

Μεθήκειν καὶ μετιέναι καὶ μετελθεῖν: τὸ ἐπί τινα ἐλθεῖν.

Μεθῆκεν καὶ ἐμέθηκεν: λέγουσιν ἑκατέρως· μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τό γ' οὖν ἐμέθηκεν Ἰακὸν καὶ παλαιόν.

Μεθείς: ἐῶν· ἀφιών.[1]

Μεθείω: ἀφῶ· ἐάσω.

Μέθεξις: μετοχή· κοινωνία.

Μεθέσθαι: καταλιπεῖν.

Μεθημοσύνη: ἀμέλεια· ῥαθυμία.

Μεθήμων: ἀμελής.

Μεθέορτοι ἡμέραι: ἅς τινες ἐπίβδας· αἱ[2] ταῖς ἑορταῖς ἐπαγόμεναι· καὶ ἄνθρωπος μεθέορτος, ὁ κατόπιν ἑορτῆς ἥκων.

Μεθήσειν: ἀμελήσειν.

*Μεθίει: ἀμελεῖ· ἀφεῖ.

Μεθιεμένους: ἐῶντας· προδίδοντας.

[1] ἀφίων

[2] αἱς τινες επι * δασαι (*unius lit. spatium.)

* Inc. f. 63. c. 4.

Μεθίετο: προΐετο· ἠφίετο.

Μεθοδείας: τέχνας ἢ δόλους.

Μεθοδεύει: μετέρχεται· τεχνάζεται· ἀπαταῖ.

Μεθώνη: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκηι, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· τέσσαρας δὲ εἶναι φησὶ Μεθώνας Δημήτριος ὁ Μάγνης.

Μεθόριον: τὸ μεταξὺ τῶν ὅρων.[1]

Μεθορμιζόμενος: μετερχόμενος.

Μέθυ: οἶνος.

Μεθόδιον: τὸ μετὰ τὴν ὁδόν.

Μεθώδιον: τὸ μετὰ τὴν ᾠδήν.

Μεθύμνιον: τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή.

Μειαγωγῆσαι: θῦσαι· μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν τὸ θυόμενον, ἐπεὶ δ' ἂν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν.

Μειλίγμασιν: ἀπαιτήμασιν.

Μειλικτηρίοις: προσηνέσιν· ἡδέσιν· πραέσιν.

Μειλίξασθαι: πραΰναι.

Μειλίχιος: πρᾶος· χρηστός.

Μεῖον καὶ μειαγωγός: Ἰσαῖος ἐν τωῖ πρὸς Στρατοκλέα φησί· παρέστη μεῖον· θῦμα δέ ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους· ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα μεῖον προσηγορεύθη.

*Μειαγωγός: ὁ εἰσάγων· Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν· οἱ φράτορες, ἵνα μείζονος μερίδος,[2] ἐπεφώ-

[1] ὠρῶν

* Inc. f. 64. c. 1.

[2] ∧ Porsonus, inserturus scil. vocem. μείζονας vel μείζους, νέμωνται μερίδας Harpocration et Suidas.

νουν ἑστῶτες· ἱστάνειν δεῖ·[1] μεῖον γάρ ἐστιν· μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς Φράτορσι τὸ μεῖον.

Μηρεύεται : σωρεύεται· εἰλεῖται· καὶ μηρευόμενον· καὶ μήρευμα· καὶ μηρεύω, τὸ εἰλῶ καὶ σωρεύω.[2]

Μεισητία : πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπληστία.

Μελανίππιον : Μελανίππου[3] τοῦ Θησέως ἡρῶόν ἐστιν.

Μελανωπος : οὗτος κηδεστὴς ἦν Διοφάντου τοῦ ῥήτορος.

Μεῖον : ἔλαττον· μικρότερον.

Μεῖον : τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς Φράτορας θυόμενον ἱερεῖον· οὐ μεῖζον ἀποδεδειγμένου[4] τινὸς σταθμοῦ· ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ Φράτορες, εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο παρέχων.

Μειονεκτεῖν : τὸ ἧττον φέρειν· ἐλαττοῦν.

Μειονεκτούμενοι : ἐλαττούμενοι.

Μειρακιεύεσθαι : * * * * *[5]

Μέλαθρα : οἶκον.

Μελαίνη : βαθεῖα.

Μελάνυδρος : βαθεῖα· κυρίως δὲ καθαρὰ ὕδατος.

Μελεαγρίδες : ὄρνεα ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει· λέγουσι δὲ οἱ μὲν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβάλλειν εἰς τὰς Μελεαγρίδας ὄρνιθας·* οἱ δὲ

[1] κτανεῖν δεῖος

[2] Hæc in summa pagina, a manu antiqua. Præfixum λ′

[3] μέλαν ἵππον

[4] -νου

[5] Semiversûs spatium.

* Inc. f. 64. c. 2.

τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνηι παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως.

Μελάγχρως καὶ μελάγχρης: ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η̄· Κρατῖνος.

Μελαναίων: τοῦ πλοίου τὸ πεπιττωμένον· τὸ ἔναλον· Ἀριστοφάνης.

Μελαμπύγους: ἀνδρείους.

Μέλασμα: τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς· Ἀπολλόδωρος.

Μελεδήματα: μεριμνήματα.

Μελεδωνοί: ἐπίτροποι· φροντισταί· προεστηκότες.

Μελαμπύγου τύχης: μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι Λίμνης υἱοί· ἀκολασταινόντων αὐτῶν πολλά, ἡ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον· ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα, ἀναφόρων ἐδεήθησαν· εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς, ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον· καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν.

Μέλεος: ἄθλιος· μάταιος· ταλαίπωρος· δυστυχής.

Μέλημα: φρόντισμα.

Μελίαι: βέλη.

Μελινεως: ἀμπέλου εἶδος.

* Μελίνη: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖ· ὄσπριόν ἐστιν· ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· Σοφοκλῆς μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον· μελίνη· Ξενοφῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναβάσει καὶ μέλινον καὶ

* Inc. f. 64. c. 3.

μελίνους εἶπεν· ἔνιοι δὲ εἶδος τι κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην,[1] ὅπέρ τινας καλεῖν ἔλυμον· Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμωι περὶ φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει· κέγχρον ἢ μελίνην ἢ ἔλυμον.

Μελίνη : εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς.

Μελιτέα κάπρον :[2] Ἀριστοφάνης ἐν Γήραι λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασύς ἐστιν· καὶ γὰρ ἄρκτον[3] αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνα εἶχεν ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς.

Μελιτέων οἶκος : ἐν τῶ δήμωι παμμεγέθης ἦν οἶκος· εἰς ὃν οἱ τραγωδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων.

Μελίτη : δῆμος Κεκροπίδος.

Μελίτη : Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Κόνωνος· δῆμος δέ ἐστι τῆς Κεκροπίδος· ὀνομασθεὶς ἀπὸ Μελίτης, κατὰ μὲν Ἡσίοδον, θυγατρὸς Μύρμηκος· κατὰ δὲ Μουσαῖον, Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μελίπνους : ἡδύπνους.

Μελιτίδης : εἷς καὶ οὗτος τῶν* εὐηθῶν· ὡς ὁ Μαργίτης· ὃς οὐκ ᾔδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Κόροιβος καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.

Μελιττοπτηχεῖν :[4] τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται.

Μελιτοῦττα :[5] μάζα διὰ μέλιτος.

Μελλήδρυον : ἡ τῆς δρυὸς μήτρα.

[1] Bis λ

[2] Μελιτέας : κ.

[3] ἄριστον

* Inc. f. 64. c. 4.

[4] Μελιτοποιχειν — προσάπτωνται.

[5] Μελιττουτα

Μελίφρων: ἡδύς· γλυκαίνων τὰς φρένας.

Μέλω: ἐν ἐπιμελείαι εἰμί.

Μέλλει: ἔοικεν.

Μελλήσας: ὑπερθέμενος· βραδύνας· καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας.

Μέλλησις: ὑπέρθεσις.

Μελληταί: ὑπερθετικοί.

Μελλήσω: σπουδάσω· φροντίσω.

Μελλόντων: ἐπιμελείσθωσαν.

Μέλπηθρα: παίγνια· σπαράγματα.

Μέλποντες: ἀΐδοντες· ἀνυμνοῦντες.

Μεμάχηται: οὐχὶ μεμάχεσται[1] καὶ μεμαχημένος, ὁ μεμαχεσμένος.

Μεμελημένος: πεπονημένος.

Μέμηλεν: μέλει.[2]

Μεμηλώς: ἐπιμελούμενος.

Μέμηνεν: μαίνεται.

Μεμισθαρνηκώς:[3] ὁ μισθοῖ καμών.

Μεμοιραμένων: λαχόντων· κληρωσαμένων.

Μεμοίραται: μετέχει· εἴληφεν.

Μέμονα: προθυμοῦμαι.

*Μέμορται: μεμοίραται.

Μεμύηται: πεπείραται.

Μεμυκότα: κρύψαντα· καμμύσαντα· ἢ κεκολλημένα.

Μέμφειραν: τὴν μέμψιν· Τηλεκλείδης.

Μεμφθῇ: τὸ μέμψηται· Θουκυδίδης.

[1] μάχεσθαι [2] μέλλει [3] -ικως

* Inc. f. 65. c. 1.

Μεμφωλή: ἀντὶ τοῦ μέμψις.

Μέμφιδος: Ἀττικοὶ τὰ πολλά· Ἴωνες δὲ καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ̄ Μέμφιος· μήτιος·[1] σύρτιος· Αἰσχύλος Πέρσαις· Ὅ, τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων Μέγας Ἀρσάκης.

Μεμψιβολεῖν: μέμφεσθαι.

Μεμψίμοιρος: φιλεγκλήμων.

Μέμψιν καὶ μομφήν: ἄμφω λέγουσιν.

Μεμωκημένος: καταπεφρονημένος.

Μέν γε: ἢ ἀντὶ τοῦ μέντοι λέγουσιν· ἢ ἀντὶ τοῦ μέν.

Μένδη: ἡ ἐν Πελλήνῃ πόλις· καὶ Μενδαῖος ἄνθρωπος· καὶ οἶνος ὁ ἐκ ταύτης· Μένδης δὲ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ νόμος· καὶ ὁ ἐντεῦθεν Μενδήσιος.

Μενέλαος: Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μενθηριῶ: μεριμνήσω· διατάξω.

Μένος: δύναμις· ὀργή.

Μενοῦνγε: ἐκ συνδέσμων τριῶν· τὸ ἀληθές.

Μέντοι: τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Μέντοι: τὸ δὲ μέντον βάρβαρον· ᾧ καὶ Χρύσιππος χρῆται.

Μερὶς οὐ πνίξ: τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων· καὶ* ἐπὶ τούτωι ἐκείνων πνιγομένων ὅτι αὐτοῖς[2] βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμός· καὶ ἕκαστος ἑκάστωι τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει· μερίς, οὐ πνίξ.

[1] Prima facie videtur esse νήστιος. Totus articulus inter columnas a m. antiqua.

* Inc. f. 65. c. 2.

[2] αὐτοῖς P. et G. primo, sed statim mut.

Μεριδαρχίας: μεριτίας· κατὰ δεκαρχίας.

Μερμερῶ:[1] φροντίζω ἢ χολῶ.

Μέρμερα: μερίμνης ἄξια· χαλεπά.

Μέρμηρα: ἡ εἰς ὕπνον καταφορά.

Μερμηρίζω: μεριμνῶ.

Μέροπες: οἱ ἄνθρωποι· παρὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἤτοι τὴν φωνήν.

Μεσάγκυλος: μεσοπόλιος[2] ὠμογέρων.

Μεσάπιον:[3] ὄρος Εὐβοίας· ἀπὸ Μεσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν.

Μεσαύλιον: κυρίως μὲν ἡ μέση θύρα· καλεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ μεσαύλιον.

Μεσαύχενες: οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες.

Μέσσαβον: τὸ μέσον.

Μεσεγγύημα: ἀργύριον παρακείμενον ἐφ' ὁμολογίαι τῶν δόντων ἐπὶ τωῖ διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό.

Μεσέγγυος: μεσίτης· ἐγγυητής· μέσος δύο μερῶν.

Μεσεγγύονται: ἐγγυηταὶ γίνονται· ἐγγυητὰς ποιοῦνται·* ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τωῖ κατὰ τῶν σοφιστῶν.

Μεσεγγύς: μεταξύ.

Μεσεύειν: μέσην.

Μεσοκοποι αὐλοί: ὑποδεέστεροι τῶν τελείων καὶ ὄντες μέσοι.

Μεσοκρινεῖς: οἱ ἀντὶ στηριγμάτων ἐν τοῖς ἀργυρείοις[4] ὑποκείμενοι· ὥστε μὴ καταπίπτειν ἐπὶ τοὺς ἐργα-

[1] Om. accent. [2] μέσος πολιός

[3] π bis. * Inc. f. 65. c. 3.

[4] ἀργυρίοις

ζομένους τὰ μέταλλα·[1] ἐκαλοῦντο δὲ μεσοκρινεῖς, ὅτι μέσοι ὄντες τῶν ἔργων, διέκρινον τοὺς ὅρους τῶν μισθουμένων.

Μεσομέρδην : ἐκ τῶν μέσων· ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην μεμενηκότα τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων.

Μέσον : δικαστήριον Ἀθήνησι.

Μεσοπορῶν : μέσην ὁδεύων.

Μεστοῦται : πληροῦται.

Μετα : ὁ τοῦ Ἀρχιβίου πέντε δηλοῦν· εν· Ταῦτα δὲ[2] καὶ μετὰ πᾶσιν· επι· Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ου—μετόπισθε[3] νεὼς κυανοπρώροιο· υπο· χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς[4] ἀνέμοιο· εις·—μετὰ ἔθνος ἑταίρων· συν· Σὺν δ' αὖ ἐγὼ[5] μετὰ τοῖσιν· προς· Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε[6] μετ' ἀμφιπόλους βασιλεία.

Μεταβαλων : στραφείς.

Μετάβολοι : πραγματευταί· μεταπράται.

*Μεταγειτνιῶν : μὴν Ἀθήνησι δεύτερος· ὠνομάσθαι δέ φασιν ἀπὸ τῆς μεταβάσεως τῆς εἰς τὸ ἄστυ· ταύτης τωῒ μηνὶ τούτωι γενομένης ὑπὸ Θησέως.

Μεταγειτνιών : δεύτερος μὴν παρὰ Ἀθηναίοις· ἐν δὲ τούτωι Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίω θύουσιν.

Μεταδόρπια : ἐπίδειπνα.

Μεταγενής : μεταγενέστερος.

[1] μέταλα

[2] π(τ)εν ἐδήλουν· ἔνθα δὲ G. ἐν, ἐπὶ, &c. Porsonus; codex ut hic, nisi quod ὑπο, non υπο.

[3] εσται μεθην μετα χαλκον ου μετοπιθεν

[4] πνοῆς

[5] ἑταίρων συν δ ανέγνοι

[6] -ψεν μεταμφιπόλων

* Inc. f. 65. c. 4.

Μεταίχμιον: μεταξὺ δύο Φαλαγγιῶν τοῦ πολέμου.

Μετακόσμιον: τοῦ κόσμου κρείττονα.

Μετακέρας: τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ψυχρόν· Φιλύλλιος.

Μέταλλα:[1] τὰ ἀργυρεῖα·[2] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μεταλλᾶν· ἐζητεῖτο γὰρ ἡ ἀργυρῖτις ἄμμος.

Μεταλαγχάνειν: μετέχειν ἢ ἀφυστερεῖν· ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν:[3] παρὰ Κρατίνωι παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα Φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρωδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο· ἀκαταστατούσης γάρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο τὸν Λέσβιον ᾠδὸν[4] μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης[5] Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα[6] μεταπεμψάμενοι* ἤκουον αὐτῶν ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ κατεστάλησαν.[7]

Μεταλλεῖς:[8] οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι.

Μεταλήξαντι: παυσαμένωι.

Μεταλλεύει: μεταφέρει.

Μεταμαθεῖν: μεταγνῶναι.

Μεταμείβων: μεταλλάσσων.

Μεταναστεύου: φεῦγε· μετοίκει.

Μετανάστης: μέτοικος· φυγάς.

Μετάπεμπτος: προκληθείς.

Μεταποιοῦμαι: Φροντίζω· προνοοῦμαι.

Μεταπεττεύειν: τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταβαίνειν·

[1] Μέταλα et μεταλᾶν [2] ἀργύρια [3] ὁδόν

[4] τῶν λεσβιων ὁδῶν [5] δὲ ξ. [6] -ται

* Inc. ψαμενοι f. 66. c. 1. [7] συνεστ. Porsonus.

[8] Μεταλεῖς, μέταλα, et Μέταλευει

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεττευόντων· οἵτινες πολλάκις μεταβάλλονται ἐν τῇ παιδιᾷ.

Μεταποιεῖσθαι: ἀντιποιεῖσθαι· Πολιτικῷ Πλάτων· ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης· ἀντιποιουμένους· Θουκυδίδης ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει· καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι· σημαίνει ἀντιποιούμενοι.

Μεταπύργιον: ἐν μέσῳ οἰκοδομημάτων ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον¹ ἐλέγετο· οὕτω καὶ Θουκυδίδης καὶ Λυσίας.

Μετάρσιος: μετέωρος· ὑψηλός.

Μετασοβῶν: ἀποδιώκων.

Μετασπώμενος: ἐπακολουθήσας·* μεταδιώξας.

Μεταστῆσαι: καὶ τὸ αἰτῆσαι καὶ τὸ χρήσασθαι.

Μεταστοιχειοῦσα: μετασχηματίζουσα.

Μετασχεῖν: ἐπιλαβεῖν.

Μετατάξασθαι: ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν.²

Μεταφρένων: μεταξὺ τῶν δύο ὤμων.

Μεταφῦναι: μεταπλασθῆναι.

Μεταχειρίζειν: ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι· Θουκυδίδης.

Μεταχρωννύντες: μετασχηματίζοντες.

Μετειλήχει: μετέσχεν.

Μέτειμι: μετέρχομαι.

Μετελεύσομαι: ἐπελεύσομαι.

Μετεκβολή: μεταβολή· καὶ ἐξάλλαξις· Κρατῖνος.

Μετελθών: ἐπελθών.

¹ Μετ. ut novus articulus.

* Inc. θήσας f. 66. c. 2.

² ἀντιμετ.

Μετ' ἐμέ: πρὸς ἐμέ.

Μετεμόσχευσεν: μετεφύτευσεν.

Μετοίκιον: μέτοικος μὲν ἐστὶ ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέραι καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν ὡς ξένος· ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα· ὅπερ ὠνόμασται μετοίκιον· Ἰσαῖος δὲ ἐν τῶ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον· ἡ δὲ γυνὴ ἕξ· καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει· μὴ τελοῦντος δὲ αὐτὴ ἐτέλει· καὶ οἱ δοῦλοι δὲ* ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον· Μένανδρος φησὶ πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολον τούτους τελεῖν· ἴσως τωῖ τελώνηι· οἱ μέντοι τὸ μετοίκιον μὴ τιθέντες μέτοικοι, ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πωλητὰς,[1] καὶ εἰ ἑάλοντο, ἐπιπράσκοντο· ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους· ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ· ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μετοιωνίσασθαι:[2] ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.

Μετοίκων λειτουργίαι: αἱ σκαφηφορίαι· εἰσὶ δὲ μέτοικοι ξένοι· οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδόντες[3] τὸ μετοικιον δραχμῶν δώδεκα.

Μετεωρολέσχαι: περὶ οὐρανοῦ φλυαροῦντες.

Μετεωροπολῶν: τὰ οὐράνια σκοπῶν.

* Inc. f. 66. c. 3.

[1] πολίτας

[2] -νήσασθαι

[3] διδοῦντες

Μετῆ : ἐξῆ.

Μετῆλθε τὴν ἄλοχον : ἀντὶ τοῦ προσωμίλησεν αὐτῆι.[1]

Μετ' ἴχνια : κατὰ ἴχνη πορεύεσθαι.

Μετοιχήσονται : μεταπορεύσονται· μετέλθωσιν.

*Μετοίχεσθαι : μετελθεῖν· μεταβαίνειν.

Μετοκλάζειν : μετακαθίζειν.

Μετόν : ἐξόν.

Μετόπισθεν : ἐν ὑστέρωι· μετὰ ταῦτα.

Μετουσία : κοινωνία.

Μετοχετεύειν : μετακομίζειν.

Μετρεῖσθαι : δανείζεσθαι.

Μετρήσαντες : διελθόντες.

Μετρῆσαι : ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος.

Μετώχετο : ἐπορεύετο.

Μετρίως ὠργασμένος :[2] ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος ἢ δεδευμένος.

Μετρίως : τὸ συμμέτρως· Θουκυδίδης.

Μετριάζει : ταπεινοφρονεῖ.

Μέτριοι : εὐγνώμονες.

Μετριοπαθεῖν : ἐκ μέρους τὰ πάθη καταδέχεσθαι· συγγινώσκειν.

Μέτριος : ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν· ἢ τὸ ἦθος ἐπιεικής.

Μέτρον : ἐν Τιμαίωι τὸ ὅσον μέτρον ὅσοις τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως.

Μετρονόμοι : ἄρχοντες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμόν, ὧν

[1] αὐτήν

[2] Μετρίως : ὠργασμένως, tum -μένως bis.

* Inc. f. 66. c. 4.

πέντε μὲν ἐν ἄστει· πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ· καὶ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ᾖ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων.

Μετρονόμοι : ἀρχή τις Ἀθήνησιν* ἡ[1] τῶν μετρονόμων· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν δεκαπέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ· ἐννέα δὲ εἰς ἄστυ· εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ᾖ[1] τὰ μέτρα τῶν πωλούντων.

Μέτρωι ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρίᾳ δὲ μάζαν ἔδοντες : οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ· ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο[2] ὑπὸ Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

Μέχρι αἰδοῦς : ἀντὶ τοῦ μέχρι αἰδοίων.

Μέταυλος : ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή· οὗ ὄρνιθες ἦσαν.

Μήδεα : βουλεύματα.

Μηδικὴ πόα : ἡ τρίφυλλος λεγομένη.

Μηδοσύνη : βουλή.

Μηκάδες : ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες· ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

Μηκύβερνα : πόλις ἐστὶν ἐν Θραίκῃ σταδίους εἴκοσι ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μήκων : ἄμμος μεταλλική.

Μηλαφῆσαι : ψηλαφῆσαι.

Μῆλα : πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται.

* Inc. θήνησιν f. 67. c. 1. [1] οἱ [2] λ bis.

Μηλοβοτέα : γῆν εὐτραφῆ·* ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων.[1]

Μηλόβιος : εἷς τῶν λ' τῶν παρὰ Ἀθηναίοις τυραννησάντων· Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Αὐτοκλέους μέμνηται.

Μηλοβοτήρ : ὁ τῶν προβάτων ποιμήν· καὶ μηλονόμος.

Μηλόβοτος : ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις· ἤτοι τοῖς κτήνεσιν, εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν.

Μηλολόνθη :[2] χρυσοκάνθαρος.

Μηλολόνθαι :[3] τὰ χρυσίζοντα πτηνά.

Μηλοσφαγίαις : θυσίαις προβάτων.

Μήλωθρα : τὰ βεβαμμένα ἔρια· καὶ τὸ βάψαι, μηλῶσαι· ἀπὸ τῆς εἰς τὴν βαφὴν τῶν ἐρίων καθέσεως.

Μήλω βαλεῖν : τὸ πτοῆσαι τινὰ καὶ εἰς ἔρωτα ὑποβαλεῖν.

Μηλῶσαι : τὸ καθεῖναι τί εἰς βάθος· καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῆσαι τωῖ δακτύλωι· Ἀριστοφάνης· Τὴν φάρυγα μηλῶν,[4] δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

Μήν : τὸν μηνίσκον.

Μηναγύρτης : ἀπὸ μηνὸς συνάγων.

Μήνη : σελήνη.

* Inc. f. 67. c. 2.

1 προβάτοις

2 Μηλολ*όνθη (* primo ι, ut videtur.)

3 Μηλολομαι (μαι ex ejusd. em.)

4 τὴν φάρυγγα μηλῶσαι

Μήνιγξ: ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου.

Μῆνις: ὀργὴ ἔμμονος.

Μηνίς: ὑμένας· πέταλα· περιτραχήλια κόσμια.

*Μηνίσκους: τοὺς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθεμένους, ἵνα τὰ ὄρνεα μὴ προσίζηται.

Μηνίω: ὀργίζομαι.

Μηνοειδής: σεληνοειδής.

Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς· οὕτω Θουκυδίδης.[1]

Μηνύεσθαι: μηνυτρίζεσθαι.

Μηνύτην: τὴν γυναῖκα· Κρατῖνος.

Μηονία: ἡ Λυδία ὑπὸ Ἰώνων.

Μὴ οὖσα δίκη: οἱ ἐπὶ διαιτητοῦ ἐρήμην λαχόντες· καὶ λέγοντες ἀδίκως καταδεδιῃτῆσθαι· ἀντελάγχανον τῷ ἑλόντι αὐτήν·[2] οὐ μόνον δὲ οἱ φεύγοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ διώκοντες· ἐντὸς δὲ ἡμερῶν δέκα ἐξῆν[3] λαχεῖν τὴν μὴ οὖσαν δίκην· μετὰ δὲ ταύτας οὐκέτι.

Μὴ παιδὶ μάχαιραν: ἐπὶ τῶν εἰκῇ ἐγχειριζόντων· καὶ Εὔπολις Δήμοις· Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

Μήρυνθος: σπάρτος ἤτοι σχοινίον· δεσμός· βρόχος.

Μήρυμα: σπείραμα· κάταγμα· νῆμα.

Μηρυομένη: ἕλκουσα· ἐκτεινομένη.

Μήστωρ: βουλευτικός· ἔμπειρος.

Μήτι: μηδαμῶς.

* Inc. f. 67. c. 3.

1 Sic G. Θαγενίδης Suidas. Θουγενίδης e Piersoni ad Mœrin p. 334. emendatione Porsonus ad Hec. 1166. Vide et ad Arist. Thesm. 877.

2 αὐτόν

3 δεκαὲξ ἦν

Μήτι γε : πόσω γε μᾶλλον.

Μητιοχεῖον :[1] δικαστήριον.

Μητίοχος : ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ* τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων.

Μῆτις : βουλή· γνώμη· σύνεσις.

Μητίσομαι : βουλεύσομαι· ἐρήσομαι.

Μητραγύρτης : ἐλθών τίς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί φασίν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτόν· ἐμβάλλοντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν· λοιμοῦ δὲ γενομένου, ἔλαβον χρησμὸν[2] ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον· καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον· ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην· καὶ περιφράττοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν· ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου· ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακίῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον.

Μητραλοίας : ὁ τὴν μητέρα τύπτων.

Μητρίδα : τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης.

Μητροπάτωρ : κατὰ μητέρα πάππος.

Μητρυῖον :[3] Θεόπομπος· τὸν πατρυῖον.[4]

Μητρῷον : τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν· ἐν ᾧ ἦν γράμματα δημόσια καὶ οἱ νόμοι.

Μητρῷον : Λυκοῦργος ἐν τῷ† κατὰ Ἀριστογεί-

[1] Μητιοχειν : (sic) δ. μητ. una serie.

* Inc. f. 67. c. 4.

[2] χρόνον

[3] Accent. om.

[4] πατρῷιον

† Inc. f. 68. c. 1.

τονος· τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαι ἐν τῷ μητρώωι.

Μὴ φέρειν: ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν· καὶ μισθοφορεῖν οἱ λαμβάνοντες.

Μηχανη: βουλή.

Μηχανικόν: Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν.

Μηχανορράφος:[1] ἐπινοητής· κακῶν κατασκευαστής.

Μιαίνεσθαι· καὶ ἐκμιαίνεσθαι: τὸ ὀνειρώττειν· Σοφοκλῆς.

Μιαιφόνος: φονεύς.

Μία λόχμη: παροιμία· οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Μίαν μάχαιραν: τὴν ψαλίδα Ἀριστοφάνης.

Μία χελιδών: παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποῖει· βούλεται δέ τι εἰπεῖν· μία ἡμέρα καὶ εἰ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν· καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν· μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος ἐν Ἠθικοῖς.

Μιαρὰ ἡμέρα: ἐν τοῖς Χουσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, ἐν ὡι δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι,* ῥάμνωι ἕωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττηι τὰς θύρας ἔχριον.

Μίασμα: βαφή.

Μιάστωρ: ὅτ' ἄν τις αὐτὸν μὴ καθαρὸν εἰδὼς παρέρχηται· ἵνα μὴ δεῖ μεμιγμένος.[2]

[1] -οραφος

[2] Quatuor voces om. P.

* Inc. f. 68. c. 2.

Μιάστορα : λυμεῶνα· φονέα.

Μιγάδες : τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα.

Μίγδα καὶ μίγδην : μεμιγμένως.

Μίδας : βόλου εἶδος· καὶ θηρίδιόν τι λεπτὸν, ἐν τοῖς ὀσπρίοις γινόμενον.

Μίθρου : Μίθραν νομίζουσιν εἶναι οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον· καὶ τούτωι θύουσιν πολλὰς θυσίας.

Μίκαιον : μικρότατον.

Μικρολόγος : σκνιπός· φειδωλός.

Μικροῦ δεῖν : παρὰ μικρόν.

Μικροῦ δέω : παρὰ μικρὸν λείπω.

Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ : τίμιον·[1] λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν· Εὔπολις Μαρίκα· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν ἐστι[2] τοῦ ὀβολοῦ.

Μιλισσόμενος :[3] παρακαλῶν· πραΰνων.

Μίλιχον :[4] πρᾶον· χρηστόν.

Μιλον : ἄνθος τί.

Μιλτωρυχία : τόπος ἐν ωἷ μίλτος ὀρύσσεται· οὕτως Ἀμειψίας.

Μιμαίκυλος : ὁ τῆς κρανίας* καρπός· οἱ δὲ τῆς κομάρου.

Μίμαρκυς : ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα.

Μίνθα : τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον· εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ[5] τὴν Αἴδου παλλακήν· ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν

[1] Dist. ὀβολοῦ τίμιον : λ. [2] ἐπὶ

[3] Μιλησόμενος [4] Μιλιχον (ει statim)

* Inc. f. 68. c. 3. [5] φησι

[1]Ἦλιν' ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἴυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τωῖ περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτηῖ μῦθον, διὰ τὸ καρπῶδες εὑρεθὲν τῶ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Μίνθη: καλαμίνθη· ἡδύοσμος· βοτάνη εὐώδης.

Μινθωθῆναι: τὸ μολυνθῆναι· καὶ μινθοῦν, τὸ ὀσφραίνειν ἀσχημόνως.

Μινύθει: ἐλαττοῦται.

Μινυνθάδιον: ὀλιγοχρόνιον.

Μινύρεται: κλαίει· θρηνεῖ· εὐφώνως λέγει.

Μινυρίζω: θρηνῶ· ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω· παρὰ τὸ μείω· Πλάτων ἐν γ' Πολιτείας· μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς.

Μίξοφρυν: σύνοφρυν.

Μίσασθαι: τὸ μιτώσασθαι· Πλάτων.

Μισγαγκείαν: τόπος ποικίλος,* εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα.

Μισθάρνης: μισθὸν ἀντικαταλλάττων.

Μισθάριον: τὸν μισθόν· Εὔπολις.

Μισθαρνία: ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

Μισθαρχίδης: ἐν τηῖ ἀρχηῖ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες.

Μισθοφόρος: ἐπὶ μισθωῖ ἐργαζόμενος.

Μισθός: τὸ ἔπαθλον.

Μισθώσασθαι: τὸ ἐπὶ τόκωι δανείσασθαι.

Μισητή: τὴν καταφερῆ μισητὴν ἔλεγον· τὸ γὰρ

[1] Αἴδου P. tum ἦλιν G. * Inc. κίλος f. 68. c. 4.

μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐστι τοῦ μιαινεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται, μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐστιν· οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· Παρὰ σφυρον παχεῖα[1] μισητὴ γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνος που τοῦτο ἔφη· Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι[2] χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τὴν τροφὴν[3] τίθεται ἡ λέξις.

Μισητία : ἡ πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπληστία.

Μίτρα : διάδημα ἢ ζώνη.

* Μιχθῆναι ἢ μιγῆναι : ἀπαντῆσαι· συμμίξαι· ὁμιλῆσαι.

Μνᾶ : ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν.

Μναρόν : μαλακόν· ἡδύ· ῥάδιον· οὕτως Κρατῖνος.

Μνᾶται : μνηστεύεται.

Μνεῖαν : τὴν μνήμην· Σοφοκλῆς.

Μνεῖειν : κατεσθίειν.

Μνῆμα μὲν ὁ τάφος· μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θουκυδίδης.

Μνημήϊα : μνημόσυνα.

Μνημοσύνη : μνήμη.

Μνησικακεῖν : τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι τῶν κακῶν.

Μνηστή :[4] ἡ κατὰ μνηστείαν γαμηθεῖσα· ἢ ἡ ἐκ παρθενίας μένουσα μνηστῆς· ὅ ἐστιν ἀπείρανδρος.

Μνία : τὰ τῆς θαλάσσης ἐξανθήματα, ἢ βρύα.

[1] παχεῖαν
[2] ὀλισβωσι
[3] τροπὴν
* Inc. f. 69. c. 1.
[4] Μνητή. tum μνηστης sine acc.

Μνίει : ἐσθίει.

Μνῶ : μνήσκω.

Μνώμενος : μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο· ἐμνηστεύσατο·[1] *Εὔπολις*.

Μνωμένη : μνηστευομένη.

Μογερῶν : μοχθηρῶν.

Μογήσας : καμών· κακοπαθήσας.

Μογόστοκος :[2] περὶ τοὺς τόκους κακοπαθοῦσα· ἔνιοι δὲ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπιφέρουσα.

* *Μόγω* : κακοπαθεία.

Μόθος : μάχη· πόλεμος· τάραχος· φόνος· σπάσις· θόρυβος.

Μόθων : ὄρχημα φορτικὸν[3] καὶ κορδακῶδες· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος.

Μοιμυᾶν καὶ μοιμύλλειν : τὸ τὰ χείλη διαστρέφειν.

Μοῖρα : μερίς· καὶ τὸ καθῆκον· καὶ ἡ εἱμαρμένη.[4]

Μοῖρα : σύνταγμά ἐστι Λακωνικόν· καὶ ὄνομα λόχου· ἦν δὲ ἀνδρῶν, οἱ μὲν φασὶ, φ΄· οἱ δὲ, ͵α΄.

Μοιρηγενες : ἀγαθῇ μοίρα γεγεννημένε.

Μοισᾶν : πληθυντικῶς τὰς Μούσας.

Μοιχάγρια : τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα.[5]

Μοιχίδιον : τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον· οὕτως Ὑπερίδης.

[1] Μνώμενος : ἐμνηστεύσατο· καὶ μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο·

[2] Μόγος : τόκος

[3] φορικον

[5] τὸ λ. μ. ἀποτεινόμενα

* Inc. f. 69. c. 2.

[4] εἱμ. G. et mox v. Μόρσιμον.

Μολεῖν : ἐλθεῖν.

Μολοῦσα : παραγενομένη· πορευθεῖσα.

Μολπή : ᾠδή.

Μόλπης : μετὰ τοὺς λ' δέκα ἄνδρες ἦρχον ἐν τωῖ Πειραιεῖ· ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπης.

Μολύβδαινα : μολυβδίδα.

Μολών : ἐλθών· ἐληλυθώς.

Μομβρώ : ἡ μορμώ·[1] καὶ τὸ φόβητρον.

Μοναυλίαν : τὸν δίχα γάμου βίον.

* Μονίπποις : τοῖς ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζομένοις δρόμον.

Μονιός : ἄγριος ὗς.

Μονοείμονα : μονοχίτωνα.

Μονόζωνοι : ἔφοδοι· βάρβαροι· ἢ ἀπελάται· μάχιμοι.

Μονόλοπα : μονόφυλλα· μονόδερμα.

Μονοπείρας : τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ μόνον λῃστάς· οὕτω Μένανδρος.

Μυχόπεδον : γῆς βάθος· Αἴδης· καὶ μυχόνους, ὁ κρυψίνους· καὶ μυχορήμων, ὁ βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων.

Μονωιδεῖν : θρηνεῖν.

Μονονουχί : σχεδόν· ἐγγύς.

Μονοστόλωι : μίαν στολὴν ἔχοντι.

Μονότροπος : μόνος τραφείς· ἄγαμος·[2] ἀγύναιος.

Μονουχία : ὁ μόνος βίος· χωρὶς γάμου.

Μονωιδία : ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ μονωιδεῖν, τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τηῖ τραγωιδίαι θρῆνοι εἰσί.

[1] Μομβρω : ἡ μορμῶ

[2] ἀγαθός

* Inc. f. 69. c. 3.

Μονῳδία : λέγεται ὅτ' ἂν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός.

Μορίαι ἐλαῖαι : ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια· ἦσαν δὲ πρῶται ιβ' τὸν ἀριθμόν· αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν· ἤτοι ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἁλιρροθίου ὀνομασθεῖσαι οὕτως· ἢ ὅτι ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες.

Μορμολύκεια : τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα.

* Μοιροδοκῆσαι : ἀντὶ τοῦ μέρους μεταλαβεῖν· Ἀντιφῶν ἐν τηῖ πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίαι.

Μορμολύττεται : φοβεῖ.

Μορμορύζει : ἐκφοβεῖ· παρὰ τὴν μορμώ.

Μορμορύζει : καταράττει[1] ἠχεῖ· ὡς ἐπὶ ὑδάτων.

Μορμυρίων : ποταμὸς ῥεύματα ἔχων.

Μορμώ : ὃν ἡμεῖς μορμόφοβος.

Μόρον : τὸ συκάμινον· Αἰσχύλος.

Μόρος : ὀδύνη· πόνος·[2] θάνατος.

Μόρσιμον : εἱμαρμένον· μεμοιραμένον.

Μορυχαία :[3] οἰκία τίς ἀπὸ Μορύχου· ἐν ηῖ καὶ Ἄρτεμις.

Μορφή : εἶδος· ἰδέα· πρόσοψις.

Μορφνόν : εἶδος ἀετοῦ.

* Inc. f. 69. c. 4.

[1] καταταράττει ms. (κ÷ταράττει)

[2] ος evanida

[3] Μορυχεῖα statim mut. in -εία (non αία)

Μόρφωσιν : σχηματισμόν· εἰκόνα.

Μόσσυνες : ἐπάλξεις· πύργοι.

Μοσχεύηται : τρέφηται· κυρίως γὰρ μοσχεία, ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία.

Μοσχεύματα : ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων.

Μοσχεύων : μεταφυτεύων.

Μοσχεῖα : ἁπαλὰ φυτά.

Μόσχον : ἁπαλόν.

Μοτοῖ : τιτρώσκει· ταράσσει.

Μοτοφαγία :[1] θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἐπιτελουμένη.

Μοτώσει : ἰάσεται δι' ὀθονίων.

Μουνυχία : τόπος τοῦ Πειραιῶς· ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς· ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Πανταλέους.

Μουνυχία καὶ Ζειά : λιμένες ἕτεροι Πειραιῶς.

Μουνυχία : Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τόπος παραθαλάσσιος ἐν τηῖ Ἀττικηῖ· Ἑλλάνικος δὲ ἐν β' Ἀτθίδος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Πανταλέους.

Μουνυχιών : ὁ δέκατος μὴν παρὰ Ἀθηναίοις· ἐν δὲ τούτωι Ἀρτέμιδι ἔθυον Μουνυχίαι.

Μουνυχιών : καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι δέκατος· ὠνομάσθη* δὲ ἀπὸ τῆς ἐν Μουνυχίαι Ἀρτέμιδος· ἥρωος τινὸς καθιερώσαντος αὐτήν· ἐπὶ τωῖ τοῦ Πειραιῶς ἀκρωτηρίωι ἐν τωῖ μηνὶ τούτωι· δεῖ εἰδέναι ὅτι μετροῦσιν Ἀθηναῖοι τοὺς μῆνας τοῦτον τὸν τρόπον·

[1] Μονοφαγία, sed ν statim mut. in τ.

* Inc. μασθη f. 70. c. 1.

νουμηνία· εἶτα δευτέρα ἱσταμένου· καὶ τρίτη καὶ τετάρτη· καὶ οὕτως μέχρι τῆς ἐννάτης· εἶτα δεκάτη· ἑνδεκάτη· δωδεκάτη· καὶ λοιπὸν τετάρτη ἐπὶ δέκα· ἕως εἰκάδος· ἔπειτα εἰκάς· καὶ εἰκὰς δευτέρα· καὶ λοιπὸν καθ' ὑφαίρεσιν ἐνάτη φθίνοντος· ὀγδόη φθίνοντος· ἑβδόμη φθίνοντος· ἕως δευτέρας[1] φθίνοντος· ἥτις ἔστι παρ' ἡμῖν εἰκὰς ἐνάτη· τὴν δὲ τριακάδα ἕνην[2] καὶ νέαν ἐκάλουν· ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει παρῳχημένον, ὅπερ ἕνον ἐστίν·[3] τὸ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ νέον ἐστίν.

Μουσαῖος: *Λυσίας* πρὸς τὴν *Μιξιδήμου* γραφήν· εἰ[4] γνήσιος· καὶ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι· ὧν οὗτος τὸν μὲν *Μουσαῖον* καλεῖ, τὸν δὲ *Ἡσίοδον*· ὅτι ὁ μὲν ὁ κρινόμενος ἐπετήδευε τοὺς οἰκέτας τοῦτο καλεῖν, δῆλον· περὶ δὲ *Μουσαίου*, οἱ μὲν ἐκ *Θράκης* εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἶναι· οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ *Ἐλευσῖνος*.

Μουσικά: τερπνὰ τὰ δι' αὐλῶν καὶ κινύρας καὶ τὰ ὅμοια.

Μουσικήν: καὶ τὴν μαντείαν οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν ποιητικήν· λέγεται* δὲ καὶ τὸ εὐπαίδευτον καὶ ἐπιδέξιον μουσικόν· καὶ τὸ ἐμμελές.

Μοχθεῖ: κακοπαθεῖ.

Μοχθηρός: ἐπίπονος ἢ πονηρός· ἢ κακός· καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται· οὕτω[5] *Δείναρχος*·

[1] δευτέρα [2] ἐν ᾗι m. pr. ni fallor.

[3] ὅπερ ''νεστιν [4] εἰ om.

* λέγει Porsonus. Inc. δὲ f. 70. c. 2.

[5] οὐ

Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν ῥητόρων τωῒ μὲν μοχθηρωῒ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξεν· καὶ φησὶν οὗτος ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις· καγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὅντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καταγέλως.[1]

Μυᾶτε: σκαρδαμύττετε.[2]

Μύαγρος: ὁ μυοθήρας.

Μύγης: γέροντος ἀδυναμία.

Μύγματα: καταξέσματα.

Μυδαλέον: δρΰϊνον· παρὰ Ἀρχιλόχωι διάβροχον· λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον αἷμα· τὸ ἐννότερον· ῥυπαρόν.

Μυδαλέον: βεβρεγμένον.

Μυδαλέας: διαβρόχους.

Μυδιᾶν: νοτιᾶν· δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι.

Μύδρος: σίδηρος πεπυρωμένος.

Μυδῶντες: βρεχθέντες·[3] διυγραμμένοι· σαπέντες.

Μυελόεντα: τροφὴν ἔχοντα.

Μύζει: θηλάζει· λείχει.

Μύζοντες: ἐκπιέζοντες.

*Μύησις: μαθησία· κατήχησις· ἐπιστήμη.

Μυθήσας: εἰπών.

Μῦθος: λόγος ψευδὴς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν.

[1] κατάγελως [2] Μυιᾶται: σκαρδαμύττεται

[3] βρεχόντες (sic) * Inc. f. 70. c. 3.

Μῦθος ἐσώθη: ἐπίρρημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις.

Μυῖα χαλκῆ: καὶ μυΐνδα· παιδιᾶς εἶδος, ἣν οἱ παίζοντες ἀποτετακότες τὰς χεῖρας ἐπιμύουσιν, ἕως ἂν ἐπιλάβωνται τινός.

Μῦα: καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι· καὶ δισυλλάβως παρὰ τῶν Ἀττικῶν.

Μύκης: τὸ παρὰ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου διεγειρόμενον.

Μυκηθμός: ἡ τῶν βοῶν φωνή.

Μυκόνιον: τὸν γλίσχρον· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι· ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον.[1]

Μυκτῆρας: τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς τρήματα.

Μυκτηρίζει: ἐξουθενεῖ.

Μυκωμένους: βοῶντας.

Μυκώνιος γείτων: αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείαι· παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν.

Μυλαβρίδες: σίλφαι αἱ μαλακαί· ἔλλευκοι· ἢ τρωξαλλίδες[2] καὶ ἀετρίδες· Πλάτων Λάκωσι.

*Μύλακες: μυλώδεις λίθοι.

Μύλη: τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται:

Μυλάς: ἡ πορνή.

Μύλος ἀκούει: ἐπὶ τῶν ἀκουόντων μὲν, μὴ προσποιουμένων δὲ ἀκούειν.

Μύλωθρον: ὅπου ἄλφιτα ἀλεῖται.

[1] μύκονα [2] τριξαλίδες * Inc. f. 70. c. 4.

Μύλωθρος: ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος ἑαυτωῖ.

Μύξαν: αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Μυούμενος: τελούμενος· μυσταγωγούμενος.

[1]Μύραιναι: δῆμος Πανδιονίδος.

Μύραινα: καταφερής· ἀπὸ τοῦ ζώου· Ὦ πρόδοτι καὶ παραγωγὲ[2] καὶ μύραινα σύ.

Μύρρινος:[3] ὁ στέφανος τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων· μυρρίναις γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες.

Μυρρινῶν: ἀρχῆς ἐπιθυμῶν· μυρρίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο.

Μυρία: πολλά· ἀναρίθμητα.

Μυρίοι ἐν Μεγαλοπόλει: Δημοσθένης ἐν τωῖ κατ' Αἰσχίνου· συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων· οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί.

Μυρίων: συνέδριον ἦν μυρίων ἐν Μεγάληι πόλει τῆς Ἀρκαδίας.

Μυρμηκίας: τοὺς εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντας ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶτταν φασί.

Μύρμηκος ἀτραπός: ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης·* ἀντιφωνεῖ ἤ τι τοιοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα· ἔστιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκιβωνιδῶν ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου.

Μυρομένη: ὀδυρομένη· θρηνοῦσα.

[1] Puncta ∵ tum πανδίονος [2] ὦι προδοτικαὶ παραγωγαὶ
[3] Μυρινος. * Inc. ἀντιφωνη η τι (sic) f. 71. c. 1.

Μυροκλῆς: Σαλαμίνιος τὸ γένος· τῶν παρὰ Ἀθηναίοις[1] οὐ καλῶς πολιτευσαμένων.

Μύρτα: ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης.

Μύρτης: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καταλέγων τοὺς προδεδωκότας ἑκάστην πόλιν φησὶν Ἀργείους Μύρτης·[2] Τελέδαμνος· Μνασέας·[3] Θεόπομπος δὲ Πασέα καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει τῶν Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας· ἰδεῖν οὖν εἰ γραφικὰ ἔστιν ἁμαρτήματα.

Μύρτον: τὸ σχῆμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου· οὗ τὸ μεταξὺ κλειτορίς· ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι,[4] κλειτορίζεσθαι· τὸ δὲ χεῖλος ὑποδορίς· τὸ δὲ σύμπτωμα μυρτοχείλη.

Μυρών: οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον* ὥστε μήτε ἁλμυρὸν εἶναι, μήτε μωρὸν ἐς τὸ πᾶν.

Μύσαι: τὸ μετὰ ἀνάγκης τί ὑπομεῖναι.

Μύσαντος: καμμύσαντος.

Μυσικάρφης: ὄνομα Μυσικάρφους· οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν· Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ᾽ ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγλῶτταν·[5] οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικάρφει, ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν· Κρατῖνος Ὥραις.

Μυρτόνιον: Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· φρούριον ἦν ἐν Θράκηι.

[1] -ους
[2] In *Μύρτης* inc. novus artic.
[3] In *μνασέας* et *πασέα* *ε* in lit. Primo scil. *αι*.
[4] ἔπεσθαι (sic)
* Inc. f. 71. c. 2.
[5] Sic.

Μυσικέλενδρον: τὸ τοῦ μυὸς ἀποπάτημα· μυόχοδον.

Μύσκλαι: οἱ λείψωμοι.

Μὺς λευκός: οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, μάλιστα οἱ λευκοί· οὗτοι δὲ εἰσὶ θήλεις· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται.

Μύσος: μίασμα.

Μῦς πίσσης γεύει:[1] ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων· καὶ ὅσα Μῦς ἐν Πίσσῃ· ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου πύκτου κακῶς Ὀλυμπιᾶσιν ἀπαλλάξαντος.

Μυόχοδον: οὐδενὸς ἄξιον·* Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·— ὁ μυόχοδος γέρων Λεληθέναι σφόδρ'[2] οἰόμενος.

Μυσταγωγεῖ: μυστήρια ἐπιτελεῖ· εἰς μυστήρια ἄγει· ἢ ἐκδιδάσκει.

Μυσταγωγός: ἱερεύς.

Μυστήρια: τελεταί.

Μύστης: ὁ τὰ μυστήρια ἐπιστάμενος ἢ διδάσκων.

Μύστακα: τὸ χεῖλος.

Μυστιπόλος: ὁ περὶ τὰ μυστήρια ἀναστρεφόμενος.

Μυστηρίων ἐπιμελητής: ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυστηρίων· ὃς ἦν χειροτονούμενος ἄρχων.

Μυστίλην: ψωμόν· κοῖλον ἄρτον, ὃν[3] ἐποίουν, ἵνα ζωμὸν ἐν αὐτῷ ῥοφῶσι.

Μύστις: ὃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῶα· ἐφοῦ τὸν θόλον ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡσίοδος ἔχει· κεῖται δ' εὖ πως ταμα δία

[1] πισσηγεύει

[2] σφόδρα

* Inc. f. 71. c. 3.

[3] οὗ

δέ τις μύστιχος ὁ στόμαχος τείνει ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων φησί.

Μυσῶν λείαν: παροιμία τίς ἐστι, λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων[1] ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τὴν Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν.

Μυττωτόν: ὑπότριμμα* τὶ διὰ σκορόδου.

Μυττωτεύσωμεν: συγκύψωμεν·[2] ἀπὸ τοῦ διὰ σκορόδων τρίμματος.

Μυσῶν λεία: ἐπὶ τῶν καταφρονητῶν καὶ εὐκαταφρονήτων.

Μυχάλμη: βυθὸς θαλάσσης.

Μυχέστατον: ἐσώτατον.

Μυωξία: ὑβριστικὸς λόγος· σημαίνει δὲ τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς.

Μυωπιζόμενος: μυωπάζων· παρακαμμύων· ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων.

Μυωτος: χιτῶνος εἶδος.

Μύωψ: μυατίς[3] ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς.

Μῶκος: χλευαστής· μωρός· σκώπτης· καὶ μωκωμένης, χλευαζομένης.

Μῶλυ: ἀντιπάθιον· ἢ βοτάνη ἀλεξιφάρμακος, ἤτοι πήγανον ἄγριον.

Μωλύτερον: ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἦχον οὐκ ἔχον.

Μώλωψ: ἔναιμον ἄλγος.

[1] καταδρόμον τῶν primo, sed statim em.

* Inc. f. 71. c. 4.

[2] Sic. [3] G. potius μυα τίς i. e. μῦά τις.

Μωμᾶται : ψέγει.

Μωμητά : ψεκτά.

Μῶν ἆρα :[1] σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν·[2] τὸ γὰρ μῶσθαι, ζητεῖν.

Μῶν ἐστί : ἆρα ἔστιν.

Μώνυχα : ἁπλῆν καὶ μὴ διεστῶσαν.

Μωρός : ἔνιοι τὴν πρόσκαιρον εὐήθειαν προπερισπωμένως· τὴν δὲ κακίαν ὀξυτόνως· οἱ δὲ ἁπλῶς προπερισπῶσι· σύγκειται δὲ κατὰ στέρησιν* τῆς ὥρας.

Μωρότερος Μωρύχου : παροιμία· Πολέμων λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις οὕτως· μωρότερός εἰμι Μωρύχου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται· Μόρυχος[3] δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Διόνυσος κατεπείθετο, διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ τρύγῃ γλεύκει τὲ καὶ σύκοις· μορύξαι δὲ τὸ μολῦναι· Ὅμηρος γ' οὖν τὸ μεμολυμμένος μεμορυχμένος φησίν· εὐήθειαν τούτου καταγνωσθῆναι, παρ' ὅσον ἔξω τοῦ νεὼ[4] ἐν ὑπαίθρωι αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυται παρὰ τῇ εἰσόδωι· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθές τί διαπραττομένων.

Μωρῶν : Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· συντάγματα τινὰ Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται· φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ὡς εἰσὶ μοῖραι ἑπτὰ ὠνομασμέναι· καὶ διηίρηνται εἰς τὰς μοίρας Λακεδαιμόνιοι πάντες· Ξενοφῶν δὲ φησὶν ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ· ἑκάστη

[1] *ἀρα* sine accentu.

[2] ητ semel.

* Inc. σιν f. 72. c. 1.

[3] μώρυχος—μωρύξαι

[4] νεὼς

δὲ τῶν πολιτικῶν μωρῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα· λοχαγοὺς τέσσαρας· πεντηκοστύας ὀκτώ· ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.

Μῶ: τὸ μυ[1] στοιχεῖον· Δημόκριτος.

Τέλος τοῦ μ στοιχείου.

*Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τοῦ ν στοιχείου.

Νάβλα: εἶδος ὀργάνου.

Νάει: στάζει· ῥέει.

Ναΐδες:[2] πηγαί: ἢ νύμφαι παρὰ τοῖς νάμασι διατρίβουσαι.

Ναΐς: ἑταίρα τίς, ἧς μέμνηται Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης.

Ναὶ μὰ Δία: Ἀττικὴν ἔχει συνήθειαν· ἶσον δέ ἐστι τοῦτο, ναὶ μὰ τὸν Δία.

Ναικιστήρεις:[3] καὶ παρὰ Φερεκράτηι καὶ Ἑρμίππωι· τουναντίον δὲ σημαίνει τῶ[4] ἀληθεύειν.

Ναὶ μήν: ναὶ οὕτως.

Ναίουσιν: οἰκοῦσιν.

Ναὶ τάν: οὕτως[5] ὤμνυον.

Ναιχί: τούτωι χρῶνται συνεχῶς.

[1] μῦ Porson.

[2] Ναείδες

[4] τὸ in τῶ statim mut.

* Inc. f. 72. c. 2.

[3] Accent. om.

[5] Ναὶ τ' ἄν: οὔ ὤ.

Νακην : προβάτου[1] δοράν.

Νάκος : ἔντριχον δέρμα· ἤτοι δορὰ προβάτου.

Νακοτίλται : οἱ τῶν προβάτων κουρεῖς.

Νᾶμα : ὕδωρ· ποτόν.

Ναματιαῖα : τὰ ἀπὸ ναμάτων ὕδατα, καὶ πηγῆς, οὐκ ἀπὸ ὑετοῦ.

Ναμεργία : ἀλήθεια.

Ναρᾶς τε Δίρκης : ῥευστικῆς· Αἰσχύλος.

Νανός : ἐπὶ τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλείδηι καὶ Ἀριστοτέλει· καὶ ὁ Θεόφραστος· ὡς νάννον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νάννοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσιν.

Νάννος : κονδὸς μὴ αὔξων.

Ναναρισταί : γένος τί ἄσωτον.

*Ναξίανθος : ἡ ἀκοή.

Νασμούς : τὰς ἀποροιάς.[2]

Ναός : ἀπὸ τοῦ νάειν.

Ναρᾶς τε Δίρκης :[3] ῥευστικῆς· Αἰσχύλος.

Ναννίον :[4] Ἀπολλόδωρος ἐν τωῖ περὶ τῶν ἑταιρῶν·[5] αἶγα λέγεσθαι φησὶ ταύτην τὴν ἑταίραν· διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν· χαίρουσι γὰρ αἱ αἶγες τωῖ θαλλωῖ· ἔστιν δὲ αὐτῆς[6] μνήμη καὶ ἐν τηῖ κωμωδίαι· Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τωῖ περὶ τῶν ἑταιρῶν[5] τὴν Ναννίον φησὶ προσκήνιον[7] ἐπονομάζεσθαι διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν εὐμορφοτέραν[8] εἶναι.

1 πρόβατον
* Inc. f. 72. c. 3.
2 Sic P. ἀπορίας G.
3 Ναρᾶσθαι : δ.
4 Νανίον
5 ἑταίρων bis.
6 αὐτοῖς
7 Bis σ
8 -ωτεραν

Ναξία λίθος: ἡ Κρητικὴ ἀκόνη· Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης.

Νάπη: ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος.

Νάπυ: σίνηπι.

Νάρκη: μυρμηκίασις.

Ναστόν: πυκνόν· μεστόν· πλήρη· μὴ ἔχον ὑπόκουφον τί.

Ναστός: πλακοῦντος εἶδος· καὶ ναστοφαγεῖν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν ζυμίτην ἄρτον· ὡς ἐπίπαν καὶ μέγα.

Ναύαρχος: ὁ τῶν νηῶν ἄρχων.

Ναυβάτης: ἐπιβάτης ἢ ναύτης.

Ναύειν: ἱκετεύειν· ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν· ἢ παρὰ τὴν ἑστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι.

Ναύκληρος: ὁ τῆς νεὼς κύριος·* καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτηῖ, ἐπὶ τῶ τὰ ναύλα λαμβάνειν.[1]

Ναύκληρος: Ὑπερίδης οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια κέχρηται τωῖ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τωῖ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας.

Ναυκληρεῖν: καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν· Ἄλεξις.

Ναυκραρία: Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Τιμοκράτους· μήτε δὲ βέλτιον φέρεται ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς ναυκρατητικά· ἵνα ᾖ ἀπὸ ναυκρατητικοῦ πλοίου ἢ ναυκρατητῶν ἐμπλεόντων· ἡ γὰρ Ναυκρατὶς τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου· ἐὰν δὲ ηῖ Ναυκρατητικὰ, ἢ ἀντ' αὐτῶν ἀρχόντων· ναυκράρους

* Inc. f. 72. c. 4.

[1] Bis ν.

γὰρ τὸ παλαιὸν τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον· ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν ε΄ ἱστοριῶν.

Ναυκράροι:[1] τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν δήμαρχοι· καὶ οἱ ἐκμισθοῦντες τὰ δημόσια.

Ναυκραρία: τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν ναυκραρία καὶ ναύκραρος·[2] ναυκραρία μὲν ὁποῖον τι ἡ συμμορία καὶ ὁ δῆμος· ναύκραρος δὲ ὁποῖον τί ὁ δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος· ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησί· καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ ἄν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῇ· καὶ τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ ναυκραρίαν· ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένους δῆμοι εἰσίν· καὶ* δήμαρχοι ἐκλήθησαν· ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Πολιτείας, ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν[3] ὁ Σόλων· φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες καθάπερ πρότερον καὶ φυλοβασιλεῖς τέσσαρες· ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημέναι, τριττύες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάστην· ὁ Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλὰς ποιήσαντος, ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διαταγῆναι· αὐτοὺς δὲ ἐκάλουν ναυκράρια· ὥσπερ νῦν εἰς τὰ ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦσι συμμορίας.

Ναυκρατίαν: Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.

Ναυλοχεῖν: ναῦς λοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν· Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· καὶ ναυλόχιον, ὁ τοιοῦτος τόπος, ῷ[4] λιμένες ἔνεισιν.

[1] Νναύκρ.
[2] ς evanidum.
* Inc. f. 73. c. 1.
[3] πολιτείαν
[4] ᾆ

Ναυλόχιον ἐν[1] τῶι μέσωι: Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ναυλοχεῖ: ἐν τῆι νηῒ κατατέτακται.

Ναύλοχον: εὔδιον ἐν ὧι αἱ ναῦς λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται.

Ναύμαχα: μακρὰ δόρατα, ὥστε ἀπὸ τῶν νεῶν μάχεσθαι.

Ναυμαχησείοντες: πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχοντες.

Ναύποδες: οἱ νησιῶται.

Ναυσικύδου: καὶ σὺν τῶι σ̄· *καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια διττῶς· Ἀριστοφάνης.

Ναῦς: Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ νεὺς ἢ νηύς· καὶ τὰς πλαγίους Ἴωνες νεὼς ἢ νηός· νηΐ· νηῖτην δὲ πληθυντικήν.[2]

Ναυσίουσα: ναυσιῶσα· οὕτως λέγει καὶ πλέουσα.

Ναυσίπορος: ὑπὸ νηῶν περώμενος.[3]

Ναύσταθμον: τὸν λιμένα.

Ναυστολοῦν: ναύστολον.

Ναυστολίαν: πλοῦν.

Ναυτικὴ συγγραφή: τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὃ ποιεῖται τίς ἐπὶ ὑποθήκηι.

Ναυτίδας: γυναῖκας ὡς ναύτας.

Ναυτιλλόμενος: πλέων.

Ναυτοδίκαι: Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες.

Ναυτοδίκαι: ἀρχὴ τίς ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι·

[1] Ναυλόχιον: ἐν

[2] Puncta, quasi nihil deesset.

* Inc. f. 73. c. 2.

[3] περόμενος

Κρατερὸς γ'οὖν φησίν· ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φρατίζῃ, διώκειν δεῖ τωῖ βουλομένωι Ἀθηναίωι οἷς δίκαι εἰσίν· λαγχάνειν δὲ τηῖ ἕνηι καὶ νέαι πρὸς τοὺς ναυτοδίκας.

Ναυτοδίκαι : ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντες τινὲς ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς.

Ναυστολία : ὁ πλοῦς.

Ναυττιᾶν : ἐν τοῖς δυσὶ ταυ λέγουσιν.

* Ναύφρακτον : καὶ ναύφαρκτον τὴν Ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσιν.

Ναύφαρκτον βλέπειν : φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαρθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος· Πρὸς τῶν θεῶν[1] ἄνθρωπε ναύφαρκτον βλέπεις.

Νεαλής : ἐκτείνεται τὸ ᾱ· Ἀριστοφάνης Λημνίαις· Ἕως νεᾶλης[2] ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμήν· Μένανδρος.

Νεαλής : κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς· λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς.

Νεᾶν : οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν,[3] φυτεύειν.

Νεάζομεν : μειρακιευόμεθα·[4] καὶ ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἥκομεν.

Νέακας : τοὺς νέους· Κτησιφῶν Πανδώρα.

Νεανίας : τολμηρούς.

* Inc. f. 73. c. 3.

[1] τὸν θεὸν

[2] Sic.

[3] Νεᾶν : φ. ut nov. artic.

[4] μειρακευόμεθα

Νεανιεύεται : νέου ἔργα ποιεῖ.

Νεανισκεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις· Ποσείδιππος[1] Δημόταις· Εὔπολις Σφιγξὶν ἰδίως ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις· Γυναῖκ'[2] ἔχοντα μάλα καλὴν τὲ κἀγαθήν· Αὐτὴ νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου.

Νεανιεύματα : κομάσματα· καινὰ τολμήματα.

Νέα νουμηνία : ἡ πρώτη* ἡμέρα[3] τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἥτις ἔστι νουμηνία Ἑκατομβαιῶνος μηνός.

Νεαροί : νέοι· νήπιοι.

Νέασαι : μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριασμένην γῆν· ἐπαροτριάσαι.

Νεάτη : ἐσχάτη.

Νεάτην : οὐχὶ νήτην λέγουσιν· καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον· Κρατῖνος Νόμοις.

Νεβλάρετοι : περαίνει· ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Νεβρίζειν : ἢ νεβροῦ δέρμα φορεῖν, ἢ διασπᾶν νεβρούς· κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους.

Νεβρίζων : Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου[4] ἢ καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος· νεβρίζειν ἐπὶ τοῦ[5] νεβροὺς διασπᾶν κατά τινα ἄρρητον λόγον.

Νεβρίς : ἐλάφου δέρμα.

Νεβρός : ἐλάφου γέννημα· οἱονεὶ ἐπὶ τὴν βορὰν ἐξιὸν καὶ νεμόμενον.

[1] ποσίδιππος
[2] γυναῖκες — μᾶλα — καὶ ἀγαθὴν αὐτῆι
* Inc. f. 73. c. 4.
[3] νουμηνία casu Porsonus.
[4] ἐνειμένου
[5] νεβρίσειν ἐπὶ τ (sic)

Νέεσθαι : πορεύεσθαι.

Νεηκές : νεωστὶ ἠκονημένον.

Νεήλατα : τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα καὶ μέλιτι δεδευμένα· οἷς καὶ ἀσταφίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεφυρῶντο· ἐκάλουν δὲ τινὲς αὐτὰ καὶ ἀμβροσίαν· κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν[1] οἱ Ἀττικοὶ τὸ νεήλατα, μὴ προστιθέντες τὸ ἄλφιτα.[2]

* Νεήλατα : Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· κατ' ἔλλειψιν ἀντὶ τοῦ νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα·[3] ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀσταφίδας δὲ καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐπεμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον· ἐκάλουν δὲ αὐτὰ, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νεήλυδες : νεωστὶ ἐληλυθότες.

Νεῖα : τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ξύλα.

Νεικας : τιμὰς ὁμοίως Ἀττικοί.

Νεικεῖ : ψέγει· φιλονεικεῖ.

Νεῖκος : διαφορὰ μετ' ἐπιπλήξεως· οἱ δὲ μάχην· φιλονεικίαν· λοιδορίαν· Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει· λέγων κατάμεμψιν·[4] καί· Νεῖκος Ὀδυσσῆος· καὶ μάχη·—ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη·—Ἠλείοισι[5] καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη.

Νεῖν : κολυμβᾶν· καὶ τὸ νήθειν.

Νεκάδες : νεκροί.

Νεκταρεον : ἡδύ· καλόν· εὐῶδες· ἐπὶ τοῦ· Νεκταρέου

[1] προσφέρουσιν

[2] ἄλφα

* Inc. f. 74. c. 1.

[3] ἀληλισμένα

[4] καταμέμψιν, i. e. κατὰ μ.

[5] ἠλ.

ξανοῦ· καὶ νέκταρ, θεῶν πόμα· καὶ οἶνος οὕτως, ὡς Ἀναξανδρίδης· καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός.

Νεκταρέου : θείου.

Νεκνιζομένου : καινουργουμένου.

Νέκταρ : θεῖον πόμα.

Νεκυομάντις : ὁ ἐπερωτῶν τὸν νεκρόν.

Νέκυς : νεκρός.

Νεμέας χαράδρα : τόπος τις οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσωι.

* Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης.

Νεμεσσᾶ :[1] μέμφεται.

Νεμεσσᾶν : φθονεῖν ἢ μηνίειν.[2]

Νεμεσητόν : μεμπτόν.

Νεμεσία : ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γενομένη πανήγυρις· ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται.

Νεμεσία : Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Σπουδίου· μήποτε ἑορτὴ τίς ἦν Νεμέσεως· καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νέμεσθαι : ὡς τὸ πολὺ, τὸ λαμβάνειν πρόσοδον παρὰ Θουκυδίδη.

Νεμεσίζει : μέμφεται· καὶ νεμεσίζομαι·[3] φθονῶ.

Νέμεσις : μέμψις· δίκη· ὕβρις· φθόνος· τύχη.

Νεμήσασθαι : διαμερίσασθαι.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν : οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρωι νεμηθέντας ὑποκρινομένους τὰ δράματα· ὧν ὁ νικήσας εἰς τουπιὸν ἄκριτος παραλαμβάνεται·[4] ἔστιν οὖν οἷον διαιρέσεις.

* Inc. f. 74. c.2.   [1] Νεμεσπᾶ

[2] μινιεῖν   [3] -σομαι   [4] Bis ν

Νέμοιτο : καρποῖτο.

Νεμόμενα : μεριζόμενα· καὶ νομὴ, διαίρεσις καὶ μερισμός.

Νέμοντα : διοικοῦντα.[1]

Νέμω : νομήσω.

Νενησμένην : σεσωρευμένην.

Νένηται : πεπλήρωται ἢ σεσώρευται.

* Νένωμαι :[2] διανενόημαι.

Νενώμεθα :[2] διανενοήμεθα.

Νένοφεν : νενέφωται.[3]

Νενώπηται : καταπέπληκται καὶ κατεστύγνακεν.

Νεοαρδέα : νεωστὶ πεποτισμένην.

Νεογαμής : ὁ νεωστὶ γήμας.

Νεογιλόν :[4] νεογέννητον.

Νεόδμητον : νεοδάμαστον.

Νεοεργές : προσφάτως εἰργασμένον.

Νεοθνής :[5] ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοθαλής : νεωστὶ ἀνελθών.

Νεοκαταστάτοις ἀνθρώποις : φησὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ νεωστὶ κατῳκισμένοις.[6]

Νεοθηλής : νεωστὶ βλαστήσασα.

Νεόκμητον : νεωστὶ κατεσκευασμένον.

Νεοκράς : νεόκρατος· καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἁλικράς.

Νεόκρατος : κρατὴρ διττός· ὁ μὲν ἐν σπονδαῖς, ὁ δὲ ἐν περιδείπνοις.

[1] διαιροῦντα Porsonus.
[2] Νένομαι et Νενόμεθα
[3] νενήφοται
[4] Bis λ
[5] Νεοεθνής
[6] κατοικ.

* Inc. f. 74. c. 3.

Νεόκρατος : νεωστὶ κεκραμένος.

Νεωκορήσει :[1] ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει· κορεῖν γὰρ λέγουσι τὸ καλλύνειν· τὸ σαροῦν· καὶ ἐκκαλλύνειν· τό, τε ἐκκορηθείης, ἀντὶ τοῦ ἐκκαλλυνθείης.

Νεολαία :[2] νέος λαός· καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος.

Νεολαίαν : τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Νεολώφητος : νεωστὶ λελωφηκυῖα.

*Νεολέως :[3] ἔφηβος.

Νεόνανον : τὸ παραχρῆμα γεγονός· παίζειν τι δε ἔχειν· ὡς τοὺς μετοίκους νέου προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

Νεοπεφθῆ : ἀρτιμαθῆ.

Νεοσπαδῆ : νεωστὶ τὰ σπάργανα περικείμενον.

Νεορρύτοις : νεωστὶ ῥέουσι.

Νέορτος : ἔφηβος.

Νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς : ἀμαθὴς ἔστι καὶ προπετής.

Νεοπέπειρος : ὁ ἀρτὶ πεπανθείς.

Νεουργόν : νεωστὶ εἰργασμένον.

Νεοτελής : νεωστὶ τετελειωμένος.

Νεοτευχές : νεωστὶ κατεσκευασμένον.

Νεοττός : ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος·[4] καὶ τὸ πυρρόν· Μένανδρος Ἀνδρία· Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, φιλ-

[1] σῃ vel σηι statim mut. in σει

[2] Νεολέα—Νεολέαν—νεολέας

* Inc. f. 74. c. 4.

[3] Νεολέος

[4] λέκηθος

τάτη, Τὸ[1] νεοττόν· Κλέαρχος ἐν τωῖ περὶ οἴνων συγγράμματι φησίν· ωῖ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν· ἐν τούτω γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τωῖ καλουμένωι νεοττωῖ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τοῦτο φήσαντες· καὶ ἔστι τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος· ὅτι δὲ τὸ ὠχρὸν νεοττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τωῖ περὶ χρησμῶν· ὄναρ γάρ τινα φασὶν θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι[2] ὠὰ, προσαναθέσθαι[3] ὀνειροκρίτηι· τὸν δὲ εἰπεῖν, ὀρύττων* θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· εὑρόντα δὲ σταμνίον, ἐν ωῖ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τί τοῦ ἀργυρίου τωῖ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος κέχρηται τηῖ λέξει· Ὠῶν[4] δ' ἐν αὐτηῖ διέτρεχεν νεόττια.

Νεόφθιτον:[5] νεωστὶ τελευτῆσαν· νεωστὶ φθαρέν.

Νεοχμόν:[6] νέον.

Νεύματα: βουλήματα.

Νέφος: πλῆθος.

Νεφώσεως: συννεφείας.

Νεωκόρος: ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων.[7]

Νεολαία:[8] νέων συναγωγή.

[1] τὸν

[2] Bis μ

[3] πρὸς ἀ.

* Inc. f. 75. c. 1.

[4] ὠὸν—νεοττία

[5] Νεόφθητον

[6] ν finalis ab alio, sed et in antiquæ manus vestigiis, ut puto. Νεωχμόν nunc factum, primo Νεο.

[7] καὶ φιλοκαλῶν addit idem interpolator.

[8] Νεολέα idem interpolator, pro Νεολία.

Νεών : *Δημοσθένης ἐν τῶι ὑπὲρ Κτησιφῶντος περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας φησίν.*

Νεῶνας : *τοὺς νεῶν*[1] *οἴκους Ἴωνες.*

Νεώρια καὶ νεώσοικοι : *μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται· ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργός τε καὶ Ἀνδοκίδης.*

Νεωρεῖν : *νεωφυλακεῖν.*

Νέωρον : *νέον.*

Νεώς : *Ἀττικῶς ὁ ναός.*

Νεώσατε : *ἀροτριάσατε.*[2]

Νεώσοικοι : *οἰκήματα παρὰ τῆι θαλάττηι οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν* * *ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν.*

Νέωσι :[3] *Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου· πόλις ἐστὶν ἐν Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν η' Νέωνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δὲ ἐν ς' Ἀτθίδος Νεῶνας.*

Νέωτα : *τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἤτοι εἰς τὸ μέλλον.*[4]

Νεωτερίζει : *καινὰ πράττει.*

Νεωτερικόν : *νεανικόν· λέγουσι δὲ τὸν ἀνδρικόν.*

Νεωτεροποιός : *Ἀντάρτης τύραννος ἐπιθέτης.*

Νῆα : *ναῦν· πλοῖον.*

Νηγάτεον : *λεπτόν· καινόν· ἁπαλόν· λευκόν· εὐυφές.*

Νηδι :[5] *καὶ νηδία ἑκατέρως.*

[1] *νέων*

[2] ι ab interpolatore, sed ita m. pr. ut puto.

* Inc. f. 75. c. 2.

[3] *Νεώσει*

[4] Addidit iste, *ἢ τὴν αὔριον ἡμέραν.*

[5] An m. pr. accentum supra ι, non liquet.

Νηδὺς ἐλαιάεσσα :[1] ἐπὶ Κύκλωπος· Σικελή· ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς.

Νηδύς : γαστήρ· μήτρα.

Νῆες : τὰ πλοῖα.

Νήεον ὕλην : ἐσώρευον ὕλην· καὶ νηήσας, σωρεύσας.

Νηΐδα : ἄπειρον· ἀμαθῆ· ἀσθενῆ.

Νηΐς : οὐκ εἰδώς· ἄπειρος· τὴν δὲ Νηΐδα νύμφην παρὰ τὰ νάματα ἔνιοι· καὶ τὸν Νεῖλον· καὶ ἐν Σάμωι δὲ θηρία γενέσθαι, ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν· ἐκαλοῦντο δὲ νηία ωσεῦται αν.

Νήθειν : οὐ μόνον νεῖν τὴν κρόκην φασίν.

Νηκερδής : ἀνωφελής· ἀσύνετος.*

Νηκούστησεν : παρήκουσε.

Νηκτά : ἔνυδρα· κολυμβητά.

Νηλεῶς : ἀπανθρώπως· σκληρῶς.

Νημερτές : ἀληθές.

Νεῖν : νήθειν κρόκην.

Νηνεμία : ἀνέμων ἀπουσία.

Νήνεμος : ἄνεμον οὐκ ἔχων.

Νηνίποδες : ἀνυπόδητοι.

Νηπενθές : ἀπενθές.

Νηποινί : ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς.

Νηπύτιος : ἀνόητος· ἄφρων.

Νηρίται : κόγχης τί γένος.

Νηρίθμους : ἀναριθμήτους· ἀπείρους.

Νήσουσιν : σωρεύσουσιν.

Νησαίη λίθος : οἱ μὲν τὸ σαρδόνιον ἀπὸ τῆς νή-

[1] Νηδύς : ἐλαῖα ἔσσα—ἐλεηρᾶς

* Inc. σύνετος f. 75. c. 3.

σου· οἱ δὲ σμάραγδον· ἐν Κύπρωι γὰρ μεταλλεύεται.

Νισαίας : ἵππους.

Νισαῖον : πεδίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νῆστιν : τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν· Ἀριστοφάνης.

Νῆστις : ὁ ἄσιτος· καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον.

Νῆστις : ἔντερον ἐν ωἷ περιελίττουσιν οἱ μάγειροι τὰς χορδάς.

Νήστης : Σικελικὴ θεός· Ἄλεξις.

Νήστειραν : στερουμένην τροφῆς.

Νησύδριον : νησίον μικρόν.

Νήτην : μάτην.

Νητικήν : ἄνευ τοῦ σ̄· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην.

Νὴ τὸν καὶ ναὶ μὰ τόν :[1] κατομοτικὰ ταῦτα· ἀπομοτικὰ δὲ, οὐ μὰ τὸν Δία· ὥστε ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποίησον.

*Νηφάλια θύματα : δίχα σπονδῆς.

Νηφάλιοι θυσίαι : ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται· ἀλλὰ ὕδωρ καὶ[2] μελίκρατον.

Νηφάλια ξύλα : τὰ μὴ ἀμπέλινα· μήτε σύκινα μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

Νήχεται : κολυμβᾶ.

Νίβα : χιόνα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν Θράκηι.

[1] Νητον : καὶ ναὶ ματόν :—οὔ μα τὸν

* Inc. f. 75. c. 4.

[2] καὶ om.

Νιγλαρεύων : τερετίζων· καὶ ὁ νίγλαρος· κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα· Εὔπολις Δήμοις· Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα.

Νιγλάρους : τερετισμούς.

Νίγλαροι : τερετίσματα· καὶ περίεργα κρούσματα.

Νιδες : αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παιδίων· Σικελοί.

Νίζει : ῥύπτει· πλύνει· νίπτει· κλύζει· ἀποσμήχει.

Νικαίην : νίκην.

Νίκαστρον : νικητήριον.

Νικαια : Αἰσχίνης ἐν τωῖ περὶ τῆς παραπρεσβείας· ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττίδιος.

Νικάνωρ : τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες· ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου· ἕτερος δὲ Παρμενίωνος· ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος· οὗ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τωῖ κατὰ Δημοσθένους.

Νίκη Ἀθηνᾶ : Λυκοῦργος ἐν τωῖ περὶ τῆς ἱερείας· ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον· ἔχον ἐν μὲν τηῖ δεξιαῖ ροὰν,* ἐν δὲ τηῖ εὐωνύμωι κράτος, ἐτιμᾶτο παρὰ Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος[1] ὁ περιηγητὴς ἐν α′ περὶ ἀκροπόλεως.

Νιοβιδῶν : ἐπὶ τῶν ἀρσένων καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν.

Νιφάδες : σταγόνες.

Νίφαργον : νιφάδι[2] λελευκασμένον.

Νείφει : χιονίζει.

Νιφετός : ἡ κατὰ λεπτὸν[3] καταφερομένη χιών· τέσσαρες εἰσὶν πήξεις[4] τῆς ἐν τωῖ ἀέρι ὑδατώδους

* Inc. f. 76. c. 1. [1] ἠλ.

[2] νιφαδια [3] κατάλεπτος [4] εἰσίν πηξις·

[πήξεως] ὑγρότητος· ὑπὲρ γῆν μὲν ἄνω, ἐπ' ἔλαττον μὲν χιών· ἐπὶ πλέον δὲ χάλαζα· ἐπὶ γῆς δὲ κάτω, ἐπ' ἔλαττον μὲν πάχνη, ἐπὶ πλέον δὲ κρύσταλλος· ὁ δὲ νιφετὸς πῆξις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τὴν ἀλλοίαν χρείαν ἡ ποιότης[1] αὕτη.

Νιφόεσσα σελήνη :[2] λευκή.

Νίψαι : μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται· καὶ ἔνιψεν· καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ.

Νοητά : τὰ μὴ αἰσθητά· τὰ ἀόρατα.

Νοθεῖα :[3] τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτως καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν· οὕτω Λυσίας καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης* ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Νοβακκίζειν : τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν· σεισμὸς Νιόβη.

Νοθεύει : ἀπατᾷ· ἀπαλλοτριοῖ.

Νόθος : ὁ μὴ δύο ἀστῶν.

Νομάδες : βοσκόμεναι ἀγέλαι.

Νομαδόστοιχοι : ἀπὸ τῶν νόμων[4] κατὰ στοιχὸν ὀρχούμενοι.

Νομάδων : ἀγρίων· βαρβάρων.

Νομαί : μερισμοί.

Νομεύς : βοσκός· ποιμήν.

Νομῆς : ἐγκοίλια πλοίου.

Νομιζόμενα : νόμιμα· ἢ ὑπολαμβανόμενα.

[1] πιότης [2] Νιφόεσσα : σ. [3] Νόθια

* Inc. f. 76. c. 2. [4] ὤμων

Νομίζουσιν : ἀντὶ τοῦ νομίσματι χρῶνται.

Νομικόν : τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων· Ἄλεξις Γαλατεία.[1]

Νόμιον :[2] δίκαιον.

Νομοθέται : καὶ οἱ εἰσηγούμενοι, καὶ ἐκκλησία τίς Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο, ἢ τοὺς εἰσφερομένους ἐδοκίμαζον νόμους.

Νομοΐστορες : νομομαθεῖς.

Νομόν : νομήν· βοσκήν.

Νόμος : θεσμός· συνήθεια.

Νομοφύλακες : ἀρχὴ τίς παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ἐκαλεῖτο· διαφέρουσα τῶν θεσμοθετῶν· οἵτινες τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι.

Νοσακερως : τρυφερωδῶς· μαλακῶς· νοσωδῶς.

Νόμος :[3] ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος* τῆς μελωδίας· ἁρμονίαν ἔχων ταύτην καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος· τετράδιος ὀξύς· Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει· καὶ Ῥωμαῖοι παραστρέψαντες νοῦμμον λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ τὰ διανενεμημένα[4] μέρη τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτωι, καὶ τὸ δίκαιον ἔγγραφον.

Νοσηλεία :[5] ἡ τῶν νοσούντων ἐπιμέλεια· καὶ νοσηλεύεσθαι, τὸ νοσοκομῆσαι.

Νοσηλεύεσθαι : νοσεῖν οὐκ ἐπαχθῶς.

Νοσηλεύω : νοσοῦντα θεραπεύω.

1 νόμον (ω statim) et γαλατία

2 Νόμι ον (unius lit. sp.)

3 Νόος

* Inc. f. 76. c. 3.

4 νε semel.

5 Νοσηλέα

Νορύη : ὄσπριόν τι· Θεόφραστος δὲ συνώνυμα[1] φησὶ τρῦχνον·[2] νορύη· τιθύμαλλον.

Νορτή : τιθύμαλλον.

Νόσον ἔχειν : ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν· Εὐριπίδης[3] Ἀντιόπη.

Νοστήσας : ἐπανελθών.

Νόστος : ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος· ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως.

Νόστον : ὁδόν· νευχάσας·[4] νεανιευσάμενος.

Νοσφιζόμεθα : χωριζόμεθα.

Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροις : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένη.

Νοσφιζόμενον : ὑφαιρούμενον· ἰδιοποιούμενον.

Νότιον : χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως.

Νότιος : ὑγρός.[5]

* Νότοθεν : ἐκ μεσημβρίας.

Νουβυστικόν : νοῦ βεβυσμένον καὶ γέμον.

Νουβυστικῶς : νουνεχῶς.

Νουθετίαν : καὶ νουθετησμὸν[6] λέγουσι.

Νύκας : ἀνοίξας.

Νυκτερίδος αἶνος : αἰνιγματωδῶς δηλοῖ περὶ νυκτερίδος ὅπερ ἔκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα.

Νυκτερινοὶ κύνες : οἱ λύκοι.

[1] συνωνυμία τρυχον [3] Bis π

[4] Νοστονοδον : ν. Recte in ed. Lips. disjunctim Νευχάσας.

[5] Ante ὑγρός vocis spatium : atque ita sæpe in hac parte codicis, non ut lacunæ indicium, sed mero scribæ arbitrio.

* Inc. f. 76. c. 4. [6] -τισμὸν

Νυκτίβιος : ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέραι διάγων.

Νυκτιλόχοι : οἱ λησταί.

Νυκτῶν μέσον : διὰ μέσης νυκτός.

Νυμφαῖον : νυμφῶν ἱερόν.

Νυμφαγωγόν : τὸν παράνυμφον.

Νύμφαι : οἱ πτερωτοὶ[1] μύρμηκες, καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες.

Νυμφεύτρια : ἡ παράνυμφος.

Νυμφεύτρια : ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τηῖ νύμφηι· καὶ ἡ νεόγαμος δὲ καὶ ἡ γαμετή· καὶ πρεσβυτέρα Πηνελόπη· καὶ ἡ Ἑλένη παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ· καὶ ἡ θεὰ ἡ ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Νύμφαιον : ὄρος Ἀρκαδίας.

Νυμφαῖον : ἐν τωῖ Πόντωι ἐστὶν τὸ Νυμφαῖον· καὶ φησὶ Κρατερὸς ἐν θʹ τῶν ψηφισμάτων, ὅτι Ἀθηναίοις ἐτέλει τάλαντον.

Νύμφαι : σκώληκες· οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυτταρίοις, ὅτ' ἂν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται· οἱ δ' ἁπλῶς τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας Σάμιοι·* καὶ τὸ ἀναμέσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσιν· καὶ τῶν ῥόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκυῖαι, νύμφαι· καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι, νύμφαι· καὶ αἱ Μοῦσαι δὲ ὑπὸ Λυδῶν, νύμφαι· ὅτι δὲ πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω, δῆλον· περὶ δὲ τῶν θεῶν Διονύσου[2] πᾶσα ἱστορία συνῆκται ἐν τριάκοντα τρισὶ βίβλοις.

[1] Νυμφαῖοι : π. * Inc. f. 77. c. 1.

[2] Διονυσ (sic) Porsonus.

Νυμφικὰ λουτρά: τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα.

Νύμφη: πηγή· καὶ ἡ νεόγαμος γυνή.

Νυμφίος: κτητικῶς· ὡς Τύριος, Φρύγιος, Λύδιος.

Νυμφόβας: ὁ Σειληνὸς τῶν νυμφῶν ἀνήρ.

Νυμφόληπτοι: αἱ νύμφαι κατημμέναι.

Νυμφοστόλος: νυμφαγωγός.

Νῦν: τὸν παρόντα χρόνον δηλοῖ.

Νῦν δή: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν· Νόμοις η΄·[1] νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν· νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα· καὶ Εὐριπίδης[2] ἐν Ἱππολύτωι· Νῦν δὴ μὲν ὄρος[3] βᾶσ' ἐπὶ θήρας Πόθον ἐστέλλου· νῦν δὲ ψαμάθοις (Ἐπ') ἀκυμάντοις· καὶ ἐν Μελεάγρωι· Ὁρᾶς σὺ* νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχην; Μάγνης δὲ ἐν Πυτακίδηι· Εἰπέ μοι, νῦν δὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι· νῦν δὲ φῆς· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἴρηκεν· τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου· τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὡς φαμὲν ἡμεῖς νῦν δή.

Νυνί μ' ἔπεισας: μᾶλλον νῦν λέγω.

Νύξ: εὐφρόνη·[4] καὶ ἡ σκοτία.

Νυός: καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ· χρῶνται δὲ τωῖ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί.

[1] Post ῆ novus artic. incipit.

[2] Bis π

[3] ὅροις — θύρας ποθεν — ψαμάθοισιν ἀ.

* Inc. f. 77. c. 2.

[4] εὐφροσύνη (puncta statim.)

Νυρίζει : ξύει νύσσει.

Νύρων : νύττων.

Νύσσα : καμπτήρ· τέρμα· βαθμίς.

Νύχιος : νυκτερινός.

Νύχος : νύξ.

Νωδός : ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας.

Νωγαλεύματα : τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα· τὰ ἐπιδορπίσματα.

Νώδυνον : ἀνώδυνον.

Νωθείας : βραδυτῆτος.

Νωθής : βραδύς· δυσκίνητος· ἄλογος.

Νωθρός : ἀσθενής.

Νῶ : ἡμεῖς.

Νωειν : οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.

Νώμενος : ὁ νηθόμενος.

***Νωνακρεύς : πύκτης· παγκρατιαστής.**

Νῶντας : ῥέοντας.

Νῶντος : σωρεύοντος.

Νῶτα θαλάσσης : ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Νώνυμος : ἀνώνυμος· ἄδοξος.

Νωτίσαι : ἐπάρασθαι.[1]

Νωταλεύματα : *Ἀραρὼς*[2] *Καμπυλίωνι*· *Τὰ κομψὰ δῆτα ταῦτα νωταλεύματα· Κόγχαι τὲ καὶ σωλῆνες αἵ τε καμπύλαι Καρῖδες*· *Ἀντιφάνης Βουσίριδι*·[3] *Βότρυς· ῥόας· φοίνικας· ἕτερα νωταλαῖν.*

Νωτόπληγα : μαστιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς

* Inc. f. 77. c. 3.

[1] Bis acc. om.

[2] ἀραῶς—δὴ

[3] βουσήριδι

λαμβάνοντα· Φερεκράτης Κραπατάλοις·[1] Καὶ νωτόπληγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

Νωτοφόρος: ὁ ἐπὶ νώτου βαστάζων.

Νῶτον: οὐδετέρως λέγουσι τὸ νῶτον· καὶ πληθυντικῶς τὰ νῶτα.

Νωχελῆ: βραδεῖα.

Νωχελής: βραδύς· ὁμαλός· ἄχρηστος.

Νωχελῶϊ: οὐ δυναμένωι κινεῖσθαι· φεύγοντα.

* Ἀρχὴ σὺν Θεῶϊ τοῦ Ξ.

Ξάνθιον: ἐπικοπτόν.

Ξάνθοισιν: ὀρνέοις.

Ξανθίζεσθαι: κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας.

Ξανθήν: πυρροειδῆ.

Ξανήσει: κοπιάσει.

Ξανιον: κτένιον ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδεματίοις· κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῆς.

Ξανῶ: κοπιάσω· Σοφοκλῆς Ποιμεσίν· Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησίν· Ἡδὺ ξανῆσαι[2] καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Ξαίνω: νήθω· σωρεύω.

Ξανᾶν: πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τῶν χειρῶν· διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν.

Ξεῖνοι: οἱ ἀπὸ ξένης φίλοι.

[1] Bis τ * Inc. f. 77. c. 4.

[2] Suprasc. a recentiore m. κοπιᾶσαι

Ξεναγός: ὁ τῶν ξένων ἡγεμών.

Ξεναγῶν: ξενοδοχῶν.

Ξενηλατεῖν: Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξήλαυνον τοὺς ξένους.

Ξενίαν: καταγώγιον· κατάλυμα.

Ξενίζειν: ξένηι χρῆσθαι φωνῆι ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέξασθαι.

Ξενίζειν: οἱ μὲν ξένηι διαλέκτωι χρῆσθαι· οἱ δὲ ἐν τῆι ξένη διατρίβειν.

Ξενικὸν ἐμπόριον: ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται· ὥσπερ ἀστικὸν, ὅπου οἱ ἀστοί.

*Ξενικὸν ἐν Κορίνθωι: Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· καὶ Ἀριστοφάνης· συνεστήσατο δ' αὐτὸ πρῶτον Κόνων· παρέλαβεν δὲ αὐτὸ Ἰφικράτης, ὕστερον· καὶ Χαβρίας· ὧι χρησάμενος τὴν Λακεδαιμονίων μοῖραν κατέκοψεν, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους καὶ Καλλικλέους.

Ξένιος: ὁ τῆς ξενίας ἔφορος.

Ξενιτευομένους: ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας· Ἀριστοφάνης Εὐθυδίκωι[1] Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξειρης: φυτὸν ἀρωματικόν· Ἀριστοφάνης.

Ξενοκοπεῖν: ἐπὶ τοῦ πληγὰς ἔλαβον· οὕτω Μεταγένης.

Ξενολόγος: ξένους συλλέγων στρατιώτας.

Ξένος: καὶ ὁ καταγόμενος καὶ ὁ ὑποδεχόμενος.

Ξενίζειν: τὸ ξενικῶς διαλέγεσθαι.

* Inc. f. 78. c. 1. [1] εὐδίκωι

Ξενίσεις: ξενοδοκίας· Θουκυδίδης.

Ξεστόν: ὠμαλισμένον.

Ξηραλοιφία καὶ ξηραλοιφεῖν:[1] τὸ ἄνευ τοῦ λούεσθαι ἀλείφεσθαι.

Ξηραλοιφεῖν: Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου· ξηραλοιφεῖν ἔλεγον τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι· μήποτε δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἐλέγετο.

*Ξηρὸν καὶ αὖον ἑκατέρως.

Ξηρὸς ἱδρώς: ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος.

Ξεναπάτας: ἰδίως ἐπὶ τῶν * * * *[2] ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν· Εὐριπίδης[3] Σθενεβοίαι· Τίς ἄνδρα τιμᾶ ξεναπάτην.

Ξιφισμός: σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης· καὶ ξιφίζειν, τὸ χειροτονεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα.

Ξιφήρης: ξίφος ἔχων.

Ξιφηφόρος: ξιφήρης.

Ξόανον: ἄγαλμα· εἴδωλον· ζώδιον· ἀνδριάς.

Ξουθόν: λεπτόν· ἁπαλόν· ἐλαφρόν· χλωρόν· ὑγρόν· ξανθόν· καλόν· πυκνόν· ὀξύ· ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον· εὐειδές· διαυγές.

Ξοῦθος: ὄνομα κύριον.

Ξύει: γράφει· ὡς παρ' Ὁμήρωι· ἔνθεν καὶ τὰ ξύσματα γράμματα.

[1] ξηραλοκιεῖν
[2] Nulla lacuna.
* Inc. f. 78. c. 2.
[3] Bis π

Ξυήλην : ἣν ξυάλην λέγομεν· Ξενοφῶν Κύρου Ἀναβάσει· εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς[1] μέχρι τοῦ ἤτρου· ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα· εἶχον δὲ καὶ κράνη, καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον[2] ξυήλη Λακωνική· ἣν Ἀττικοὶ* κνῆστιν, Λάκωνες ξυήλην λέγουσι μόνον·—ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνῆστι χαλκείῃ· οἱ μὲν οὖν[3] Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν·—καπικνῆν καπεσθίειν· οἱ δὲ Λάκωνες τοὔνομα ξυήλην· ὡς καὶ Ξενοφῶν φησὶν ἐν δ' τῆς Ἀναβάσεως, ὅτι Δρακόντιος ἔφυγεν ἐκ Σπάρτης, παῖς ἔτι ὢν, ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνῆν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν· ὡς καὶ Σώφρονα τίς τὸν ξύοντα ἀντιξύει· καὶ πάλιν· ὁ χοραγὸς ξύεται.

Ξύλων ἐρεψίμων : στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρέψιμα εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυλοῦχος : σύνδενδρος καὶ ξυλώδης τόπος· δρυμός· ὕλη· χέρσος· ἀγρός· τόπος· οἱ δὲ κοίτην θηρίου.

Ξύλον πρῶτον :[4] τὸ βάραθρον.

Ξύλοχον : ὑλώδη τόπον.

Ξύμβαθι : σύμβαθι· ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινὸς ἔστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν.

Ξυμβῇ ἡ πεῖρα : ἀντὶ τοῦ ἐπιτευχθῇ[5] παρὰ Θουκυδίδῃ.

Ξύμβολον :[6] ἀρρενικῶς λέγουσι τὸ ξύμβολον.

[1] λίνους [2] Nescio an ἴσον primo ; sed ὅ eod. temp.
* Inc. f. 78. c. 3. [3] κνήστει χαλκῇ· ἢ ὁ μὲν οὖν
[4] Ξύλον : π. [5] Ξυμβῇ : ἡ—ἐπετεύχθη
[6] Ξύμβοιον

Ξυμβόλους:[1] οὕτω τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον·* ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι.[2]

Ξυμφέρειν: συμφωνεῖν.

Ξυναυλία: αὔλησις τίς σύμφωνος, ὑπὸ δύο περαινομένη, αὐλωδία.

Ξύν: Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σὺν καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες.

Ξυνδύο: καὶ ξυντρία λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Ξυμβάλλεται: καὶ συμβάλλεται.

Ξυναίρεται: συνάπτεται.

Ξυνάορον: γαμετήν.

Ξυνήϊα: κοινὰ χρήματα.

Ξύνες: λέγουσι καὶ σύνες.

Ξυννένοφε:[3] ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελα ἐστίν· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρωι· Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾶ μάλ' εὖ· καὶ ἐν Νήσοις· Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει· ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα.

Ξύνθημα: καὶ σύνθημα.

Ξυνηρέτης: σύμφωνος· ὡς ὁ ἐναντίος, ἀντηρέτης.[4]

Ξυμφορά: συντυχία.

Ξύνηβον: συμπότης.[5]

Ξυνοδόκος: ξενοδόχος.

Ξυνωρίς: συζυγία· ἢ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγμένον.

[1] Ξυμβούλους — * Inc. f. 78. c. 4.

[2] δήμητρηι (sic) ex em. ejusd. pro δήμητρι.

[3] Ξυνένοφε — [4] ἀντιρέτης

[5] Sic.

Ξυρηκής :[1] ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν.

Ξυπεταίωνες : δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς Ξυπεταιή·[2] ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταιών.

Ξυρίδες : καμπάγια· ζυγάβδια·* ἢ ἄλλο ὑπόδημα διάφορον.

Ξυροῦ ἀκμῆς : τοῦ ὀξυτάτου· κατὰ λεπτότητα τῶν σιδηρίων.

Ξυσταρχεῖς :[3] τοῦ γυμνασίου ἄρχεις.

Ξυστίδα : λεπτὸν ὕφασμα· περιβόλαιον.

Ξυστίς : γυναικεῖον τί ἔνδυμά ἐστι πεποικιλμένον· ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τὲ τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίαι· ἔστι μέντοι καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις· ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.[4]

Ξυστίς :[5] χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος· οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα· οἱ δὲ τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα.

Ξυστόν : δορύλλιον· ἀκόντιον· καὶ τὸ τέλειον δόρυ· καὶ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται.

Ξυνωμοσάμην : συνήγαγον καὶ φίλους ἐποίησα.

Ξυνῶνα : τὸν κοινωνόν· Σοφοκλῆς.

Ξυναλλαγῆναι : τὸ συμβῆναι· Θουκυδίδης.

Ξυνσάσσεται :[6] συσκευάζεται.

1 Ξυρηκη—κουρίων

2 Novus artic.

* Inc. βδια f. 79. c. 1.

3 Accent. om.

4 ἐν φυλαῖς (φ in litura ab eodem)

5 Ξύστις. Priore loco accent. om.

6 Ξυνξάσσεται

Ξυρεῖσθαι: οὐδὲ ξυρᾶσθαι λέγουσιν.

Ξυρόν: ἐκτεταμένως τὰ πολλὰ λέγουσιν.

Ξυστίδες: εἶδος ὑποδημάτων· ἢ κόσμος γυναικεῖος·* ἢ σκεῦος ἱματίων τί.

Ξύστης: περισκελὲς ἔνδυμα.

Ξυστόν: κοντόν· ἀκόντιον.

Ξυστός: τόπος ἀνειμένος ἀθλητῶν.

Ξύστραν: καὶ στλεγγίδα λέγουσι.

Ξυστας: ἀμπελοτόμον δρέπανον· καὶ γῆ ἀμπελοφόρος.

Ἀρχὴ τοῦ ο στοιχείου.

Ὄα: ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές.

Ὀαὶ τῶν ἱματίων: Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·—ὅτε τὰς ὄας[1] ἴσας ἐποιήσατο· οἱ γὰρ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἰὸς δέρμα προσέρραπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο.

Ὀαρισμοί: διάλογοι.

Ὄας: μηλωτάς· οἶς[2] γὰρ πρόβατον.

Ὄας: τὰς τῶν ἱματίων.

Ὀβελίας ἄρτος: ὁ ἐπὶ ὀβελῶν ὀπτώμενος· λέγονται δὲ καὶ ὀβελιαφόροι, οἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις τοὺς ὀβελίας ἄρτους αἴροντες· ἐτάσσετο δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροίκων.

Ὀβελός: ὀβελίσκος.

* Inc. ος f. 79. c. 2.

[1] Ὀαὶ et ὄας ut hic.

[2] Ὄας μηλωτάς: οἶς (vel οἷς)

Ὀβελίας ἄρτος: περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως ὀπτώμενος· γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης.

Ὀβολὸν ἐκβαλεῖν: τὸ ἐλάχιστον καὶ τὸ μηδὲν σημειωθῆναι.

Ὀβολός: ὁ τόκος· εἶδος νομίσματος·* ὀβολὸς δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἕξ ἐστι χαλκῶν· ὁ δὲ χαλκοῦς[1] λεπτῶν ἑπτά· τὸ δὲ τάλαντον τοῦ ἀργυρίου λιτρῶν τῶν νῦν τεσσάρων καὶ νομισμάτων ὀκτὼ καὶ ἕξ· ἡ δὲ μνᾶ ἑξηκοστόν ἐστι τοῦ ταλάντου· τὸ δὲ τάλαντον τοῦ χρυσίου ἑξαπλάσιόν ἐστιν.

Ὀβολοστατοῖ: ἀντὶ τοῦ δανείζοι· Λυσίας· οὐδ' ἂν οἱ πολλοὶ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττονται· ἔλεγον δὲ ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς, ὡς Ὑπερίδης καὶ ἡ κωμῳδία.

Ὀβολοῦ χίμαιρα[2] ἐν Ἅδου.

Ὀβολὸς ἡλιαστικός: ὃς τοῖς δικάζουσιν ἐδίδοτο.

Ὀβολοστάτης: δανειστὴς ἐπ' ἐνεχύροις· στήσασθαι γὰρ τὸ δανείσασθαι.

Ὀβολοστατῆσαι: τὸ λαβεῖν τόκους.

Ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία· Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.[3]

Ὄβριμος: ἰσχυρός.

Ὄγε: ὁ δή.

Ὀγκίαν: τὸν σταθμόν· Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος.

Ὄγκοι: αἱ ἀκίδες.

* Inc. f. 79. c. 3.

[1] χαλκὸς

[2] Ὀβολου: χ.

[3] δικτυουλικοις primo, ut videtur.

Ὀγκύλλεσθαι :[1] ὑψαυχενεῖν· καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι· σεμνύνεσθαι.

Ὠγκυλωμένος :[2] ὑπερήφανος.

* Ὄγμος : ἡ κατὰ στοῖχον[3] ἔφοδος τῶν θεριστῶν· καὶ ὄγμοι σταχύων.

Ὄγχναι : ἀχράδες ἢ ἄπιοι.

Ὀδάξ : τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδεδηχότος.

Ὀδαξησμός : κνησμός· καὶ ὀδόντων τρισμός.

Ὁδαγός : διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός.

Ὁδαῖος Ἑρμῆς : ὁ ἐνόδιος.

Ὀδακτάζειν : δάκνειν.

Ὅδ' ἐγώ : αὐτὸς ἐγώ.

Ὀδῆσαι : τὸ ὠνήσασθαι· Εὐριπίδης[4] Ἀλόπη καὶ Κύκλωπι.

Ὁδιός : Ἑρμοῦ ἐπίθετον.

Ὁ Διὸς Κόρινθος : παροιμία ἐπὶ τῶν πάλαι μὲν εὐπραγησάντων, ὕστερον δ' οὐ καλῶς ἀπαλλαξάντων.

Ὁδοιπόριον : τὴν ἐπὶ τωῖ συμπλεῦσαι εὐωχίαν.

Ὀδμή : ἀποφορά· ὀσμή.

Ὁδοιδοκος :[5] ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς· πανοῦργος· κλώψ.

Ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς : λεγόμενον· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.

Ὁδός : Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστοκράτους· ἢ ἐν

[1] Semel λ

[2] ωγκ statim factum ex ογκ.

* Inc. f. 79. c. 4.

[3] στιχον G. στοιχὸν P.

[4] Bis π.

[5] Ὁδοιδοκώς

ὁδῷ καθελών· ἀντὶ τοῦ ἐν λόχωι καὶ ἐνέδρα· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικόν· Ἠ ὁδὸν ἐλθέμεναι· εἰ δὲ ψιλωθῇ ἡ προτέρα συλλαβὴ, σημαίνει τὸν βαθμόν.

*Ὀδοντισμός: εἶδος αὐλήσεως.

Ὁδοποιοί: οἱ ὁδῶν ἐπιμεληταί.

Ὀδός:[1] ἀρσενικῶς καὶ οὐδὸς, ὁ τῆς θύρας· οὗ χρὴ ὁδος ὁδεύειν οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἀττικῶν, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίστασθαι· παρ' Ὁμήρω δέ ἐστιν.

Ὅδουρις: πρῶτος.

Ὁδουρεῖς: προπορεύῃι.

Ὁδουρούς: τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας.

Ὀδυνήφατος: ἡ τὰς ὀδύνας ἀφανίζουσα.

Ὀδυσσέα: ἡ ἐσχάτη μακρά· καὶ τὰ ὅμοια.

Ὄδωδεν: ὄζει.

Ὁδωρεῖν: ὁδοφυλακεῖν.

Ὄζαι: τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων.

Ὄζειν: οὐ μόνον ὀδωδέναι λέγουσιν.

Ὄζος: κλάδος.

Ὅθι: ὅπου.

Ὀθνεῖος: ἀλλογενής· ξένος· ἀλλότριος· Ἰσαῖος καὶ Πλάτων.

Ὀθόναις: λεπτοῖς ὑφάσμασι· καὶ πᾶν τὸ ἰσχνὸν, κἂν μὴ λινοῦν ᾖ.

Οἰστούχου:[2] φαρέτρας.

Οἰστόν:[3] δισυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ βέλος.

* Inc. f. 80. c. 1.

[1] Ὀδός

[2] Ὀϊστόχου

[3] Ὀϊστόν (sic)

Οἴδια :[1] προβάτια.

Οἶ : ὅπου.

Οἶ : περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶι· ὀξυτόνως δὲ τὸ οὗτοι· συμποσίωι· οἶ[2] μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα·[3] καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· Πολιτεία· πλὴν οὗ.[4]

Οἴητας :[5] τοὺς κωμήτας· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδα.

Οἴηθεν : δῆμος Πανδιονίδος ἡ Οἴη· καὶ τὸ[6] Οἴηθεν τοπικὸν ἐπίρρημα·[7] Φιλόχορος δὲ τὴν Οἴην φησὶν Κεφάλου μὲν θυγατέρα εἶναι, Χαροποῦ δὲ γυναῖκα.

Οἶαι :[8] διφθέραι· μηλωταί.

Οἴακες : πηδάλια· αὐχένες.

Οἰακίζει : κυβερνᾷ.

Οἰακιστής : κυβερνήτης.

Οἰακοστρόφος : κυβερνήτης.

Οἰακοστροφῶν : κυβερνῶν.

Οἰγνύει : ἀνοίγει.

Οἰδαίνων : φλεγμαίνων· ψύχων.

Οἰδαίνει : οἰδεῖν[9] ποιεῖ.

Οἰδεῖ : φλεγμαίνει· πεφύσηται.

1 Ὀΐδια 2 συμπόσιον· οἱ

3 Columnam in ἀ finiverat, ut e versuum numero liquet, et sequentem (f. 80. c. 2.) exorsus erat τήσαντα, deinde in priori novum versum inchoavit, παι (sic). Volebat scilicet ἀπαιτήσαντα supplere, non lacunam indicare.

4 οὗ 5 Οἴητας.

6 Post τὸ videtur ἡ delevisse.

7 Semel ρ 8 Ὄϊαι 9 ἡδὺν

Οἴδημα : ὄγκωμα· φλεγμονή· ἀπόστημα· ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως λέγεται.

Οἰδήματα : ἐπάρματα ἢ φυσήματα.

Οἴδησις : φλεγμονή· φύσημα.

Οἶδμα : κῦμα ἢ πέλαγος.

Οἴεσθαι : ὑπονοεῖν.

Ὀΐεσσι : προβάτοις.

Οἰζύς :[1] πόνος· ταλαιπωρία.

Οἰηθείς : ὑπολαβών.

Οἴησις : ἔπαρμα· ὑπόνοια.

Οἴκαδε : εἰς τὰ οἰκεῖα.

Οἰκέα : τὸν οἰκογενῆ οἰκέτην οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι·* οἰκέτας καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν πάντας.

Οἰκάριον : τὸ οἰκίδιον.

Οἰκεῖαν : τὰ τοιαῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκεῖαν· ὅτι οὐ κυρίως κέχρηται τωῖ ὀνόματι· οἰκείους γὰρ ἐκτίθενται ἐν τωῖ περὶ συγγενῶν τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσηγμένους ἔξωθεν· ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει, οὐχ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων· ὁ γὰρ τὴν ἐπιγαμίαν λαμβάνων ἔστι συγγενής· οἰκεῖος δὲ ὁ συγγενής.

Οἰκεῖλαι : ἐκβληθῆναι.

Οἰκεῖος : ἴδιος.

Οἰκεύς : οἰκέτης.

[1] Οιζύς. Utrum igitur Οἰζ. an Ὀϊζ. voluerit, n. l.

* Inc. f. 80. c. 3.

Οἰκίδιον : τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν, ὡς καὶ χρυσίδιον καὶ τὰ ὅμοια.

Οἰκίσκος : περδικοτροφεῖον·[1] Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.

Οἰκογενές ; τὸ οἰκόθρεπτον ἀνδράποδον.

Οἰκέως : * * * *

Οἴκημα :[2] ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον· Δείναρχος· ἀντὶ δὲ τοῦ πορνεῖον· Αἰσχίνης.

Οἰκίσκωι : ἀντὶ τοῦ μικρῶ τινὶ οἴκωι· Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ Κτησιφῶντος· ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον[3] οἰκίσκον.

Οἴκοθι : ἐπὶ τῆς οἰκίας.

Οἴκοι : ἐν τωῖ οἴκωι.

Οἴκοι γενοίμην : ἐπὶ τῶν ἐκφυγεῖν τὰ δεινὰ εὐχομένων.

Οἰκόπεδον : ἔρημον κατάπτωμα οἴκου.

Οἰκόσιτος : ὁ τὰ οἴκοθεν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ἐσθίων, οὐχὶ τὰ τῶν πέλας.

Οἰκυπορεῖα : τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη.

Οἰκότριψ : οἰκέτης.

Οἰκοτρύβλιον : τὸ οἰκογενὲς παιδάριον.

Οἰκουρός : οἰκονομικὸς ἢ οἰκοφύλαξ· οὐρὸς γὰρ ὁ φύλαξ.

Οἰκουρὸν ὄφιν : τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα· καὶ Ἡρόδοτος· Φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο.

Οἰκούρια :[4] ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρουσιν αἱ μητέρες τοῖς οἴκοις τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ παίγνια.

[1] παιδικ.
[2] Οἰκέως : οἴκημα ἀ. sine lacuna.
[3] ὀρνίθων τροφεῖον. Inc. ον f. 80. c. 4.
[4] Οἰκουρία

Οἰκουρουμένης: τῆς ἀσφαλῶς τηρουμένης καὶ ὑποικουρουμένης ὑγρότητος· ἤτοι τῆς ἐνδομυχούσης καὶ ἔνδον κατεσπαρμένης.

Οἰκονόμους: τοὺς κατὰ τὸν οἶκον νεμομένους.

Οἰκότριβες: οἱ ἐκ δούλων δοῦλοι, οἳ καὶ οἰκογενεῖς λέγονται· ἐνομίζοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἀτιμότεροι τῶν ὠνητῶν· ὅτι οἱ μὲν ἐκ δούλων,* οἱ δὲ ἐξ ἐλευθέρων ἐγένοντο· καὶ οἱ μὲν ἀεὶ δοῦλοι, οἱ δὲ ὕστερον.

Οἴκτιστον: ἐλεεινόν.

Οἴμησεν: ὥρμησεν· καὶ οἴματα, ὁρμήματα.

Οἶμος: ὁδός· ἢ στίχος· ἢ ῥάβδος κύκλου· ἔνθεν καὶ παροιμία κέκληται, τὸ παροδικὸν διήγημα.

Οἰμωγή: στεναγμός.

Οἰμώζει: στενάζει.

Οἰμώκτιαν: ἀντὶ τοῦ οἰμώξειαν.

Οἴναρα: τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Οἰνάνθη: ἡ τῆς ἀμπέλου ἔκφυσις, καὶ φυτὸν ὀρεινὸν εὔοδμον.

Οἰνήρυσις: κοτύλη· οἰνοχόη.

Οἰναῖοι[1] τὴν χαράδραν: ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείαι παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ· τῶν γὰρ Οἰναίων παροχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιρραγὲν ὕδωρ πολὺ κατέκλυσε πάντα.

Οἰνηΐς:[2] μία τῶν δέκα φυλῶν παρὰ Ἀθηναίοις.

Οἰνόη· καὶ Οἰνέως: δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος[3] πρὸς Ἐλευσῖνα·[4] ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνα· ἀφ' ἑκατέρου δὲ τῶν δήμων ὁ δημότης[5] Οἰνεῶς.

* Inc. f. 81. c. 1. οἱ δὲ bis ms.

1 Οἰνέοι vel Οἱ νέοι et οἰνέων (vel οἰν.) 2 Οἰνίης

3 -ϱντιδος 4 -νας 5 ὁ δῆμος τῆς

Οἰνιαστήρια : σπονδὴ τῶι Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι· Εὔπολις Δήμοις.

Οἰνοβαρές : μέθυσε.

* Οἰνηβόλος : καινὸς καὶ ἀντικείμενος τ εξει.[1]

Οἰνίζει : μονάζει.

Οἱ νομοφύλακες τίνες : ἔδοξε τισὶ τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις· ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως· οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφανωμένοι ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἀνέβαινον· οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίοις λευκοῖς ἐχρῶντο· καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐπὶ θρόνων ἐκάθηντο· κατάντικρυ τῶν ἐννέα ἀρχόντων· καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμουν· ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ἠνάγκαζον δὲ καὶ τὰς ἀρχὰς χρῆσθαι τοῖς νόμοις· καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων, κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δόξειεν ἢ ἀσύμφορον τῇ πόλει.

Οἰνοποτάζων : οἰνοποτῶν· εὐωχούμενος ἐν συμποσίωι.

Οἰνόπται : εὐτελὴς ἀρχὴ Ἀθήνησιν, παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισίν.

Οἰνόπται : ἐπιμεληταὶ τοῦ[2] τοὺς φράτορας ἡδὺν οἶνον ἔχειν· Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· εὐτελὴς ἀρχή τίς Ἀθήνησιν.

Οἶνος ἄνευ παιδευτῶν : δύο παροιμίαι· ἡ μέν, οἶνος καὶ ἀλήθεια·† ἡ δέ, οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς· λαμ-

* Inc. f. 81. c. 2. [1] Sic. [2] τῶν

† Inc. θεια f. 81. c. 3.

βάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἁπλοϊζομένων καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων.

Οἰνόσπονδα: αἱ γινόμεναι θυσίαι μετ' οἴνου σπονδῆς.

Οἰνοῦττα: μάζα οἴνωι δεδευμένη· μελιτοῦττα[1] δὲ ἡ μέλιτι.

Οἰνοχοεῖ: κιρνᾷ.

Οἰνοχόος: πιγκέρνης.

Οἰνιώνης: οἷον οἶνον συνωνούμενος.

Οἰνωπός: οἰνώδης· διαυγής· ἢ μέλανος.[2]

Οἴξας: ἀνοίξας.

Οἰόθεν οἶος:[3] ἐκ μόνου μόνος· θέλει δὲ εἰπεῖν μόνος πρὸς μόνον.

Οἶοι: μόνοι· ἢ δυνατοί.

Οἰόμενος: νομίζων.

Οἷον: τὸ θαυμαστικόν.

Οἶον:[4] δῆμοι εἰσὶν ἐν τῆι Ἀττικῆι διττοί, οὐδετέρως λεγόμενοι· καλεῖσθαι δὲ φασὶν αὐτοὺς οὕτως, διὰ τὸ μηδαμῶς οἰκητὸν τόπον ἔχειν, ἀλλὰ μεμονῶσθαι· τὸ γὰρ μόνον οἶον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι· ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμικὸν Οἶον τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δεκελικὸν Οἶον τῆς Ἱπποθοωντίδος[5] φυλῆς· οἱ δὲ δημόται ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἴου· ἄλλοι δὲ ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἴηθεν, ὡς προείρηται.

Οἷόν τε: δυνατόν· ἀρκούντως ἔχειν· κατὰ δυνατόν.

* Οἶος: μόνος· ἢ ὁποῖος.

[1] μελίττουτα
[2] μελανός
[3] εἷς (sic)
[4] In spiritu variat.
[5] -οντιδος
* Inc. f. 81. c. 4.

Οἶος εἶ καὶ οἷός τε εἶ: τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε σημαίνει τὸ βούλει καὶ προηίρησαι·[1] τὸ δὲ σὺν τῶι τε τὸ δύνασθαι· ἀμφοτέροις δὲ Λυσίας ἐχρήσατο.

Οἰός: προβάτου.

Οἷος: ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος· καὶ οἷός τε, ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος· καὶ οἷος ἦν, ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος ἦν· τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσπούδαζεν· Λυσίας· ἐβιάζετό τε γὰρ καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν·[2] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν· τοιοῦτος οἷος ἦν ὁ πατήρ.

Οἷον: τὸ ἀνταποδοτικὸν τοῦ τοιοῦτον· καὶ τὸ ἐπὶ παραδειγμάτων παραλαμβανόμενον· καὶ τὸ ἐπὶ θαυμασμοῦ· ὡς τὸ, οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου· Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Μειδίου· οὐδὲν οὕτως καλὸν, οἷον τὸ ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Οἶς:[3] αἲξ ἢ πρόβατον.

Οἴσει: κομίσει.

Οἴσεται: λήψεται.

Οἶσθα: ἀντὶ τοῦ οἶδας· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ σ· μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ μέτρον, ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι σύμφωνα.

Οἰσθείς: εἰκασθείς· ὑπολαβών.

Οἰσόμενος: κομίσων.

Οἰστά: φορητά.

Οἰσπώτη: οἰῶν[4] ῥύπος· οἴσυπος·* Ἀριστοφάνης Λυσιστράτηι· Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλίνη.

Ὀϊστεύσας: τοξεύσας· σαγιτεύσας.

[1] προείρησαι [2] θῆραν [3] Οἲς an Οἶς n. l.

οἶον ρ. οἴσοπος * Inc. f. 82. c. 1.

Οἰστός :[1] βέλος· σαγίτα.

Οἰστρᾶ : συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται.

Οἰστρεῖ : ἐρεθίζει· ἐκμαίνει.[2]

Οἰστρηλατούμενοι : πυρούμενοι· ἐκμαινόμενοι.

Οἰστροπλῆγα : τηῖ μανία πεπληγότα.

Οἶστρος : ἐρεθισμός· ἔκκαυσις· πύρωσις ἐμμανής.

Οἰσύμη : πόλις τῆς Θράκης.

Οἰσύπη : ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων.

Οἰσυπηρός : ῥυπαρός.

Οἴσω : κομίσω ἐνέγκω.

Οἴφι : χοίνιξ.

Οἴχεται : πορεύεται.

Οἰχήσομαι : πορεύσομαι.

Οἰχόμενος : πορευόμενος.

Οἰωνόβρωτος : ὀρνεόβρωτος.

Οἰωνοί : σαρκοφάγα ὄρνεα· ἢ σύμβολα.

Ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει : ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων.

Ὁ κάτωθεν νόμος : Δημοσθένης ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστοκράτους· ἢ τὴν ἡλιαίαν λέγει διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα* τῆς[3] ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης· ἢ ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχομένων νόμων, κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γάρ φησι βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τωῖ Ἀπολλοδώρωι· ἢ ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευ-

[1] Sic. [2] -νοι * Inc. μα f. 82. c. 2. [3] τοῖς

τήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὡς φησὶν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῶι.

[Ὅτι[1] διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῶι κατὰ Νεαίρας, λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῆι ποικίληι στοαῖ· οὐδεὶς γὰρ τοῦτο εἴρηκεν.]

[Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς· Δημοσθένης δὲ ἐν τῶι περὶ Συμμοριῶν φησὶν οὕτως· ἡμῖν δὲ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν τὰ ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται· ἤτοι οὖν γραφικὸν ἐστὶν ἁμάρτημα, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει ἵνα δοκῆ πλεῖον τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον.]

Ὀκέλλει : προσορμεῖ· ἐκρίπτεται· εἴρηται ἐπὶ τῶν νηῶν.

*Ὀκιμβάζειν : καὶ σκιμβάζειν, τὸ στραγγεύεσθαι.[2]

Ὀκλαδίας δίφρος : ὃν οἱ ἀκόλουθοι τοῖς πλουσίοις εἰς ἀγορὰν ἠκολούθουν φέροντες.

Ὀκλάζει : χωλεύει· εἰς τὸ γόνυ κάμπτεται· διστάζει· ἀποκάμνει· λαγγάζει.

Ὀκλάξ : οὕτως καὶ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς.

Ὀκνεῖν : τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ὀκνεῖ : εὐλαβῶς ἔχει.

Ὀκνῶν : ἀναδυόμενος.

Ὀκρίβαντας : ἐμβάδας.[3]

Ὀκρίβας : σχῆμα ἡνιόχου.

[1] Hic et proximus articulus cum præcedenti cohærent: sed ante ὅτι διαμαρτάνει hujusmodi signum |· posuit manus antiqua, et simile in marg.

* Inc. f. 82. c. 3. [2] σρατεύεσθαι [3] ἐμβάντας

Ὀκρίβας : σκηνή[1] ἰδίως πάντων τῶν λεγόντων τὰ πλαστικὰ πήγματα· ἐφ' οἷς διατυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερείσματα τῶν ξυλίνων θεάτρων· βέλτιον φαίνεται τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγωδοί.

Ὀκρίβας : τὸ λογεῖον, ἐφ' ὧι οἱ τραγωδοὶ ἠγωνίζοντο· καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Συμποσίωι κέχρηται τῶι ὀνόματι.

Ὀκόρνους :[2] τοὺς πάρνοπας· Αἰσχύλος Φιλοκτήτηι· οἱ δὲ Ἴωνες ἀττελέβους.

Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν : ἰδὼν γὰρ αὐτὴν γαληνίζουσαν ἔφη· εἰ μὴ ἤιδειν σε.

*Ὀκριάζων : τραχυνόμενος· Σοφοκλῆς.

Ὀκτώπηχυς καὶ ὀκτώπους : Φιλήμων.

Ὀκτώπαν ποταμὸν[3] Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις.

Ὀκτώπας : ἤτοι ὁ σκορπίος.

Ὀκτώπους : ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν.

Ὀκτώπουν : Κρατῖνος Θράτταις· Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις·[4] ἀντὶ τοῦ σκορπίον· παροιμία γάρ· σκορπίον ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησίν·— ἐκ ποδῶν δ' ἄνω Ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα, Κέντημα γλώσσης σκορπίου βέλος λέγω.

[1] σχῆμα Porsonus, e superiore scilicet; et τὰ omittit. Legendum fere, ἰδίως· πάντων λεγόντων τὰ πλ. Hæc et proxima glossa spectant ad Platonem, Sympos. p. 194. D. HSt.

[2] Accent. om.

[3] Dist. ποταμόν :

* Inc. f. 82. c. 4.

[4] -ρης.

Ὄλας: οὐχὶ ἅλας λεκτέον.

Ὀλαγμεύειν: ὅλας βάλλειν.

Ὀλβιοδαίμων: εὐδαίμων· εὐτυχέστατος.

Ὄλβιος: πλούσιος· εὐδαίμων· μακάριος.

Ὀλβοδότης: πλουτοδότης.

Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται: ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ ὀλέθρου ὑμῶν πέρας· οἷον δεδέσθαι τῷ ὀλέθρῳ.

Ὄλεθρον: τὸ μόριον[1] τὸ γυναικεῖον.

Ὀλέκει: φονεύει.

Ὀλέκρανον:[2] ἀγκών· οἷον τῆς ὠλένης κάρα ἢ[3] κράνιον.

Ὀλέκρανον:[2] τὸ ὀστοῦν τοῦ ἀγκῶνος.

*Ὀλέκρανα:[2] τοὺς ἀγκῶνας καὶ τοὺς πήχεις τῶν ποδῶν λέγουσι.

Ὀλέσκει: ὀλοθρεύει.

Ὀλετῆρα: φονέα.

Ὀλίγα ἄττα: ὀλίγα τινά.

Ὀλιγαρχούμενοι: ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι· τρεῖς δὲ εἰσὶ πολιτεῖαι· βασιλεία· ὀλιγαρχία· δημοκρατία.

Ὄλιγγοι: γένος ἀκρίδων.

Ὀλιγίστου: παρὰ μικρόν.

Ὀλίγωρος: σὺν τῷ γ.

Ὀλιγογνώμων: ὀλίγωρος.

[1] μοίριον vel μώριον primo. [2] Ὠλ. ter.

[3] κρανίον sine κάρα ἢ ms. Tum prius ν statim punctis damnatum, ν, et lineola - cum accentu, (i.e. ά) suprasc. inter κ et ρ. Existimasse videtur Porsonus, scribam, quum deleta voluisset νίον, puncta reliqua omisisse. Potius videtur voluisse κρανίον, i. e. κάρανον, ut e Photio Suidas.

* Inc. f. 83. c. 1.

Ὄλιγγος: ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων.

Ὀλιγοδεής: ὀλίγα χρήζων.

Ὀλιγοδρανής: ὀλίγα ἰσχύων.

Ὀλίγου δεῖν: σχεδόν· παρὰ μικρόν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν.

Ὀλισθηρός: εὐόλισθος· εὐχερῶς μεταγινώσκων.

Ὀλιγωρήσετε:[1] ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε[1] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγην· ὡς ἐν τῳῖ, Ἦ[2] ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς· ὥρα δὲ ἡ φροντίς.

Ὄλιζον: ἔλασσον.

Ὄλισβοι: δερμάτινα αἰδοῖα.

Ὁλκάδες: πλοῖα.

Ὅλκειον: χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων.

Ὁλκῇ: δυνάμει· ἢ βάρει ἢ σταθμῷ.

* Ὁλκήν: ἐπαγωγήν· τροπήν.

Ὁλκοί: σχοινία εἰς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδεια.

Ὁλκὸς ἄνθρωπος: ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ἄνθρωπος.

Ὅλκοις: ἄγειν καὶ ἐφέλκεσθαι δυνάμενον.

Ὁλκόν: ἰσχυρὸν τόνον· ἢ ἑλκυστικόν· ἢ ὅρμον· ἢ ὁδόν.

Ὁλκός: ὁδός· ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος· ἢ οὐρά· ἢ ὁλκὸς κυρίως τὸ τῶν δρακόντων σύρμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τροπίδος ἔκταμα· δρακοντοειδὲς γάρ, διὰ πάσης τῆς νεὼς διῆκον.

Ὁλκούς: ἐφελκομένας.

[1] -ται bis [2] τῶι ἡ G. Ἠ Pors. * Inc. f. 83. c. 2.

Ὁλκούς : ναυστάθμους.

Ὅλμοι καὶ ὑφόλμια : ἐπὶ αὐλῶν· Εὔπολις Φίλοις· Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὅλμους *[1] οἴμοι τῶν κακῶν.

Ὁλοκαρπούμενον : ὅλον προσφερόμενον.

Ὁλόκληρος : οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὁλόκληροι εἰσίν· Μένανδρος Θετταλῇ· Ὁλόκληρος οὗτος σοὶ ξένε.

Ὁλοκαυτισμός : ὁλοκαρπία.

Ὅλος : θόλος.

Ὁλοσχερῶς : ὁλοτελῶς.

Ὁλοσχοίνων : Αἰσχίνης ἐν τωῖ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Θεόφραστος δὲ τρία εἴδη σχοίνου φησίν· ὧν ὁ τρίτος μεγέθει καὶ εὐσαρκία διαφέρων,† ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ὁλοσπάδες : ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι· Σοφοκλῆς.

Ὁλόσφυρον : τὸ ὁλοσφύρατον.

Ὄλολυν : Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον.

Ὀλολύττουσιν : οὐχὶ ὀλολύζουσι· Μένανδρος.

Ὀλόλους : τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι· Θεόπομπος Τισαμενωῖ καὶ ἄλλοι.

Ὁλόσχοινος : ἡ σχοῖνος· καὶ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὀλοίτροχος : στρογγύλος λίθος· ἢ ὁ ἐπ' ὀλέθρωι τρέχων.

[1] Nulla lacuna. † Inc. f. 83. c. 2.

Ὀλούφειν: τίλλειν ἢ κατασπᾶν· οἷον ὁλοσφίζειν.

Ὁλοφυκτίς: φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώττης.

Ὁλοφυκτίς: οἷον ἐπινυκτὶς ἢ δοθίην·[1] ὅτ' ἂν δὲ ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦτο γένηται, λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ὅσα[2] ποθεῖς τίς σοι μερίδα ἐπέδωκεν· δοκεῖ δὲ ταῦτα ἐπιγίνεσθαι[3] τηῖ γλώττηι καὶ ὅταν ὑπὲρ ἀπόντος καλοῦ ἢ καλῆς διαλέγηται.

Ὀλοφύρεται: ἀποδύρεται· κλαίει.

Ὁλόφωνος:[4] ὁ ἀλεκτρυών· οὕτως Κρατῖνος.

Ὀλοφυρμός: θρῆνος.

Ὀλύμπια: τὰ ἐν Πίσηι Ὀλύμπια·* Ἀθήνησι· καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλυμπίειον[5] πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπίειον·[6] Ἀριστοφάνης.

Ὄλυμπος: οὐρανός· θεοῦ οἰκητήριον· καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίαι.

Ὄλυρα: ζειαί· εἶδος σπέρματος.

Ὀλώλαμεν: ἀπολώλαμεν.

Ὅλω ποδί: ὅληι δυνάμει.

Ὅμαδος: θόρυβος· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὅμαιμος καὶ ὁμαίμων: ἀδελφὸς ἢ συγγενὴς καὶ ὁμονήδυος.

Ὁμαιχμία: ὁμομαχία· συμμαχία· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

Ὁμαλές: ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὁμαλὸν ἐπὶ τόπου· Θουκυδίδης· καὶ προελθόντες εἰς τὸ ὁμαλόν· καὶ

[1] ἡ δοθίην primo; ί in εί mut. m. antiq.

[2] ὅ ex em. Primo ω ut puto.

[3] Bis ν

[4] Nescio an Ὀλ.

* Inc. λύμπια f. 83. c. 4.

[5] ὀλύμπιον

[6] -πιεῖον

πάλιν· ἐν τωῖ ὁμαλωῖ τὴν μάχην ποιεῖσθαι.

Ὁμαμαιτα: τὰ οὐρήματα· Αἰσχύλος.

Ὄμμα ῥαπτόν: ἐπὶ τῶν παλευτριῶν περιστερῶν.

Ὁμαρτῶν: ἀκολουθῶν.

Ὅμαυλον: ὁμόκοιτον.

Ὀμβρήσαντος:[1] πηγάσαντος.

Ὁμέθνιον: ὁμόφυλον.

Ὁμείρειν: ὁμοῦ ἡρμόσθαι.

Ὁμείρονται: ἐπιθυμοῦσι.

Ὁμέστιον: ὁμόοικον· ὁμωρόφιον.[2]

Ὁμηρεῦντας:[3] Αἰσχίνης ἐν τωῖ κατὰ Κτησιφῶντος ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμόνιων Ἀλεξάνδρωι·* ἦσαν δὲ ν΄· ὅμηροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι· ὁμηρῶσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν· Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ᾽ ἀκολουθίαι τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρίδαι: γένος ἐν Χίωι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὠνομασμένον· οἱ δὲ φασὶν[4] ἁμαρτάνειν τοὺς οὕτω νομίζοντας· ὀνομάζεσθαι γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων· ἐπεὶ αἱ γυναῖκες ποτὲ τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι· καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο· ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρίδας λέγουσιν.

Ὁμηρίταις: ὁμοψήφοις· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐρέσσειν· ὁμογνώμοσιν.

[1] μ statim suprasc.
[2] ὁμορρόφιον
[3] Accent. om.
[4] φησὶν
* Inc. f. 84. c. 1.

Ὁμήρους: τὰ ἐνέχυρα· παρὰ τὸ ὁμηρεῦσαι, ὅ ἐστι συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν διαφόρων.

Ὁμευνέτου: συγκοίτου· ἀνδρός.

Ὁμήγυριν: ἄθροισμα· πλῆθος.

Ὁμηρεύειν: συμφωνεῖν.

Ὁμηρίδαι: οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὅμηρον: ἐνέχυρον τὸ εἰς εἰρήνην* διδόμενον.

Ὁμιλαδόν: κατ' ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

Ὁμιλεῖ: συναναστρέφεται ἢ ἀπαντᾷ ἢ ἐντυγχάνει.[1]

Ὅμιλος: ἄθροισμα· ὄχλος· πλῆθος.

Ὀμίχλη:[2] ἀορασία· ἢ παχὺς ἀήρ.

Ὀμνύναι καὶ ὀμνύειν: διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἱστάναι μόνως οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἱστάνειν.

Ὄμνυθι: καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι.

Ὁμόδουλος: σύνδουλος.

Ὁμόγνια: ὁμογενῆ· ἢ γνήσια· ἢ φίλα.

Ὁμοερκές: Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος· τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

Ὁμοθυμαδόν: ὁμοφρόνως· ὁμοψύχως.

Ὁμοδίαιτος: ὁμοτράπεζος.

Ὁμοίας λαβάς: ἀντιμεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.

Ὁμοθύμως: ὁμοψύχως· ὁμοφρόνως· ὁμολόγως.

Ὁμογάλακτες: οἱ τοῦ αὐτοῦ γάλακτος· οὓς[3] καὶ γεννήτας ἐκάλουν.

* Inc. νην f. 84. c. 2.

1 -ννει

2 Potius 'Ο. videtur.

3 ἃς

Ὁμόγνιοι θεοί : οἷς οἱ[1] συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Ὁμοείρκτης : ὁμότοιχος·[2] ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

*Ὁμόθεν : ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Ὁμολώϊος Ζεύς : ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας· καὶ ὁ ἐν Θεσσαλίαι ἀπὸ Ὁμολώας προφήτιδος τῆς Ἐνυέως· ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι ὁ Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρωι Θηβαϊκῶν· Ἴστρος δὲ ἐν τηῖ δωδεκάτηι τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις.

Ὁμόπτεροι : ὁμότριχες.

Ὁμονήδυος : ἀδελφὸς γνήσιος.

Ὁμόνοια : συνέδριον·[3] ἀρχή τίς· καλεῖται δὲ ὁμονοίας ἐπιστάται.

Ὀμόργνυσι : ἀπομάσσει· ἀποψύχει.

Ὀμόρξας : ἐκμάξας· ἀποψήσας.

Ὅμορος : πλησιόχωρος.

Ὁμοροῦσα : γειτνιῶσα· πλησίον ἐλθοῦσα.

Ὁμορροθεῖ :[4] συμφωνεῖ.

Ὁμορρόφιον : ὁμόσκηνον.

Ὁμόσε : ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἢ ἐξ ἐναντίας· σφοδρῶς· θρασέως.

Ὁμόσε ἰέναι : ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι· λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι ἀντὶ τοῦ†

[1] Ὁμογν*οι θεοί : ὅσοι (* hic ι in litura.)
[2] ὁμόστοιχος
[3] ον ex em.
[4] θ in litura.
* Inc. f. 84. c. 3.
† Inc. f. 84. c. 4.

ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι· καὶ μὴ στρέφεσθαι, μὴ δὲ φεύγειν.

Ὁμοῦ:[1] Δημοσθένης ἐν τωῖ κατ' Ἀριστογείτονος φησίν· ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ (ἔστιν ἥδε)[2] τοῦ τίκτειν ὁμοῦ.

Ὁμόσιτον: ὁμοῦ τρεφόμενον.

Ὁμόσπονδος: φίλος.

Ὁμοτέρμονας: πλησιοχώρους· τοὺς ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντας.

Ὁμότεχνον: οὐ σύντεχνον.

Ὁμότιτθον: οὐχ ὁμότιθον.

Ὁμοῦ: ἐν τωῖ αὐτωῖ· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀναμὶξ ὁμοῦ.

Ὁμοῦ: Δημοσθένης τῶ[3] ὁμοῦ κέχρηται ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶν γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἐνθάδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν (δισ)μυρίων[4] εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι, φανερόν· Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τωῖ πρὸς Δωρόθεον· Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τωῖ Λυσίαι κεχρῆσθαι* ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα· φησὶ γάρ·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

[1] φεύγειν ὁμοῦ· δημ. jungit. [2] ἔ. ἥ. om.
[3] τὸ [4] τῶν μυρίων * Inc. f. 85. c. 1.

Ὄμπην: Ἀθηναῖοι ὅτ' ἂν τὸν νεὼν[1] ἱδρύωνται πυροὺς μέλιτι δεύσαντες, ἐμβαλόντες εἰς καδίσκον, εἶθ' οὕτως ἐπιθέντες τὸ ἱερεῖον, συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτωι καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας, προσαγορεύοντες ὄμπην, εὐθένειαν οἰωνιζόμενοι· ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ Ὄμπνια.[2]

Ὀμπνεύειν: αὔξειν.

Ὄμπναι: πυροὶ μέλιτι πεφυραμένοι.

Ὀμπνίου νέφους: μεγίστου.

Ὀμφαλόν: τὸ μεσαίτατον.

Ὀμφαλητομία: ὅτε αἱ μαῖαι τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους ἀποτέμνουσι· καὶ αὗται δὲ ὀμφαλητόμοι λέγονται.

Ὄμφακα: πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν.

Ὀμφάλειος: εἶδος σύκου· ἰσχάδος.

Ὀμφαλιστήρ: ωἷ τοὺς τῶν παιδίων ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

Ὀμφή: θεία κληδὼν ἢ φήμη.

Ὀμφήν: φωνήν· κληδόνα· φήμην θείαν· ἢ ὄνειρα· φάσματα.

Ὀμφύνειν: σεμνύνειν.

Ὀμώμοκα: Ἄρχιππος Ὄνωι.

Ὁμωχέτας: Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμορροφίους· Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις.

Ὀναίμην: ἀπολαύσω· ἐπιτύχοιμι.

Ὄναιντο: ὠφεληθεῖεν· καὶ ὄνασθαι, ὠφεληθῆναι.

Ὀνειρόπληκτον: ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον.

[1] νεὼν statim ab eodem suprasc.

[2] Sic; μ statim suprasc.

Ὀνειροπολεῖ: φαντάζεται.

Ὀνειροπόλος: ὀνειροκρίτης.

Ὀνήσασθαι: ὠφεληθῆναι· ἀπολαύειν.[1]

Ὀνησιφόρος: ὠφελείαν φέρων.

Ὠνητήν: ἀγοραστήν· ἐναπόλαυστον.

Ὀνήτωρ: ὄνησιν φέρων· καὶ ὀνάτωρ[2] ὁμοίως.

Ὀνήτωρ: πρὸς ὃν Δημοσθένης ἔγραψεν τοὺς ἐξούλης λόγους· εἷς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων· οὗ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τωῖ περὶ ἀντιδόσεως μέμνηται.

*Ὄνθος: βόλβιτον· τουτέστιν ἡ τῶν βοῶν κόπρος.

Ὀνιαία: τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα.

Ὀνίνασθαι: ὀνεῖσθαι· ὠφελεῖσθαι.

Ὀνίνησιν: ὠφελεῖ.

Ὄνοι: ἐν ωἷ κρόκην νήθουσιν.

Ὄνοι: κανθήλιοι.[3]

Ὀνοκίνδιος: ὀνηλάτης· ἀστραβηλάτης.

Ὀνομήνω: ὀνομάσω.

Ὀνομάζων:[4] ἀντὶ τοῦ φράζων· ἑρμηνείαι χρώμενος· Δημοσθένης.

Ὄνος: τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων[6] τάσσει.

Ὄνος ἄγων μυστήρια:[5] ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούν-

1 ἀπολαβεῖν 2 ὀνιάτωρ

* Inc. f. 85. c. 2.

3 Ὄνοι κανθήλιοι: quasi deesset explicatio.

4 ζ$\overset{\nu}{\omega}$ (ν statim)

5 $\overset{\alpha}{\pi}$ i. e. παροιμία ab eodem inter columnas.

6 ἀμφο$\overset{\text{έ}}{\text{τ}}$ G. et P.

των καὶ παρεχόντων εὐφροσύνην· διὰ τὸ τῶι καιρῶι τῶν μεγάλων μυστηρίων ἐξ ἄστεος Ἐλευσῖνάδε τοὺς ὄνους κομίζειν αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια· τότε γὰρ θλίβονται μᾶλλον, τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀγόμενα βαστάζοντες· Δήμων ἐπὶ τοῦ μύλου λέγεσθαι φησὶν, ὅτι στεφανοῦσιν αὐτὸν τότε.

Ὄνος εἰς ἄχυρα: Παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

Ὄνος ἐν μελίτταις: Κράτης Τόλμαις· καὶ, ὄνος ἐν μύρωι· παροιμία.

Ὄνος λύρας: Μένανδρος Ψοφοδεεῖ· ἡδοχη παροιμία· Ὄνος λύρας ἤκουε[1] καὶ σάλπιγγος ὗς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων μὴ δὲ ἐπαινούντων.

Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος: Εὔπολις Ταξιάρχαις.

Ὄνος ἰσόσπριος:[2] ζῶιον πολύπουν σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμωι φαίνεται.

Ὄνος ὕεται: ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων· Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι· Σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι· Κρατῖνος Δραπέτισιν· Οἱ δὲ πυππάζουσι[3] περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται.

*Ὄνου γνάθος: τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον.

Ὄνου πόκοι: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων·[4] ὥσπερ

1 ἤκουεν
2 Ὄνοσις ὄσπριος
3 -σιν
* Inc. f. 85. c. 3.
4 ἀμυήτων primo; statim emendatum.

αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν πλύνειν.

Ὄνου θάνατος: ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

Ὄνου παρακύψεως: ὄνου παρακύψαντος, ὄρνιθες πτοηθεῖσαι ἱστὸν ἀνέρρηξαν· ὁ δὲ δεσπότης τοῦ ἱστοῦ τωῖ τοῦ ὄνου δεσπότηι ἐνεκάλεσεν· ὅθεν ἡ παροιμία.

Ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν· ἀσκὸν τίλλειν· χύτραν ποικίλλειν· εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν· Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα· ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα· οἷον ἀποκείροντα.

Ὄνου σκιά: καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Ὅτι ἂν τι γίνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Δαιδάλωι· Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστί· περὶ ὄνου σκιᾶς· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις καὶ δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν, ὄνου σκιάν· οἱ δὲ πρῶτον φθέγξασθαι Δημοσθένην, ἀπολογούμενον ὑπέρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου· ὡς ἑώρα θορυβοῦντας τοὺς ἀκροωμένους· παρακαλέσας γὰρ αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξατο διηγεῖσθαι· ὡς Μεγάραδε ἀπιὼν μισθώσαιτο ὄνον· καύματος δὲ ἐν τηῖ ὁδωῖ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον, οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν· τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτωῖ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε

διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου* γενέσθαι· ταῦτα δὲ εἰπών, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα καὶ ἡδομένους καὶ ποθοῦντας τὰ ἑξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτούς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιᾶς ἀκροᾶσθαι δέονται καὶ παρακαλοῦσιν· ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος, οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν· δῆλον δὲ ὅτι λεγομένωι τούτωι ἐχρήσατο Δημοσθένης· διόπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς παρωδῶν τὴν παροιμίαν, φησὶ διαφέρεσθαι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς.

Ὀνοταζομένη:[1] ἐκφαυλιζομένη· Ἴων μεγάλωι δράματι.

Ὄντως: ἀληθῶς.

Ὀνυχίζεται: ἀκριβολογεῖται· οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ὄνυχος ἕλκος:[2] οἷον ἕλκυσμα· ἢ μακρὰ γραμμή.

Ὄνωι τίς ἔλεγε μῦθον: ἐλλείπει ὅτι, ὁ δὲ ἀκούων, ἐκίνει τὰ ὦτα.

Ὀξάλειοι: συκαί τινες.

Ὀξίνη διάθεσις: ἣν φασὶν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα.

Ὀξίνην: τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὀξίς: λαγύνιον ὀξηρόν.

Ὄξος Σφήττιον: ἴσως ἂν οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι.

* Inc. f. 85. c. 4.
[1] -όμενος primo, sed statim em.
[2] ὅλκος ut videtur primo, sed ἕ m. pr.

Ὀξύβαφον : οὐχὶ ὀξόβαφον λεκτέον.

Ὀξυβελής : ὀξέως βάλλων· ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων.

Ὀξυθύμια : Ὑπερίδης ἐν τωῖ κατὰ Δημάδου φησί· περὶ οὗ πολλωῖ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις[1] ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς· ἔνιοι μὲν οὖν, ὧν ἔστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινές· ἀπὸ τοῦ ὀξέως τωῖ θυμωῖ χρῆσθαι· ταῦτα δὲ ἐκκόπτοντες, ἐξορίζουσι καὶ καίουσιν· Δίδυμος δέ φησιν ὀξυθυμίαν τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς* τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν.

Ὀξυθύμια : ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι, νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται.

Ὀξυθύμια : τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα[2] ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο· Εὔπολις Δήμοις.

Ὀξυθυμεῖσθαι : οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν· τὸ ὀργίζεσθαι ἀκραχόλως.

Ὀξυπρώρωι ταύρωι : ὀξυκέρατι.

Ὀξυρεγμεῖν : ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσηι ἡ τροφή· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς[3] καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη· Καὶ μὴν ἄκουσον,[4] ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα, Καὶ κρῖνον αὐτὴ, μὴ μετ' ὀξυρεγμίας.

Ὀξύρροπον : ὀξέως θέον.

1 ὀξυθύμοις
2 ἀγχονομαῖα
4 ἀκούσιον — αὐτῆι

* Inc. f. 86. c. 1.
3 σκηναῖς

Ὀξυωπέστερος: ὀξύτερον βλέπων.

Ὀξυωπεῖν: ὀξέως βλέπειν.

Ὀπαζόμεναι: θεραπεύουσαι καὶ ἑπόμεναι.

Ὀπασθείς: ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς.

Ὀπαία κεραμίς: ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα· Δίφιλος Χρυσοχόωι·—διακύψας ὁρῶ Δία τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

Ὄπα: φωνήν.

Ὀπαδός: ἀκόλουθος.

Ὀπάζει: θεωρεῖ ἢ παρέχει ἢ διώκει.

Ὄπηι: ὅπου.

Ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην.

Ὀπή: δι' ἧς ἐστὶν ἰδεῖν· ἔνθεν καὶ ὀπήτιον.

Ὀπιπεύειν: παρατηρεῖν.

Ὀπισθόδομος: τὸ ὄπισθεν παντὸς οἰκήματος· ἢ ταμιεῖον τῆς πόλεως ἐν ἀκροπόλει· ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς νεώ.

Ὀπισθοτείλαν:[1] τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὄπισθεν ἀ(ποτιλῶσαν.)[2]

Ὄπισθεν καὶ κατόπιν: Ἱππεῦσιν.

Ὀπιάντορον: τὸν πεπηγότα ὑπὸ ὀποῦ.

* Ὀπικίαν: τὴν τῶν Ὀπικῶν χώραν· Θουκυδίδης.

Ὀπικοί: οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦντες.

Ὀπισθόδομος: Δημοσθένης ἐν τωῖ περὶ Συντάξεως· ἀνέωξαν δήπου πρωίην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οἶκος, ἐν ωῖ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

[1] Ὀπισθότειλαν ex em. ej. pro -λᾶν ut videtur.
[2] ἀ tantum. * Inc. f. 86. c. 2.

Ὀπίστατον : τελευταιότατον.

Ὁπλαί : αἱ πυξίδες· τῶν ἵππων οἱ ὄνυχες.

Ὅπλα φωτός : αἱ τῶν ἀρετῶν ἐργασίαι.

Ὁπλή : ὁ κυκλοειδὴς ποὺς τῶν κτηνῶν· οἷον, βοῶν· προβάτων καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐχόντων μικροὺς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπισθίοις.

Ὁπλιτεύειν : ὁπλίζεσθαι.

Ὁπλίττομαι : οὐ πείθομαι· καὶ τοῦτο Βοιώτιον· Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις.

Ὄπνιος χείρ : πλουσία χείρ· πλούσιος.

Ὄπνιον νέφος : μέγα· πολύ· ηὐξημένον· Σοφοκλῆς Θησεῖ.

Ὄπνιος λειμών : ὁ σῖτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρποί· ἐπεὶ Ὀπνία ἡ Δημήτηρ λέγεται.

Ὀπνιηρὸν ὕδωρ : τὸ τρόφιμον.

Ὅποι : ὅπου.

Ὅποι ποτέ : ὅπου ποτέ.

Ὀπός : τὸ τῶν δένδρων δάκρυον· καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος.

Ὁπότερος : ὁποῖος.

Ὁποτέρωθεν : ἀπὸ ποίου μέρους.

Ὅπου γε δή : * * * *[1]

Ὁ προτυχών : οὐχ ὁ προστυχών.

Ὀπτανεῖον : τὸ μαγειρεῖον.

Ὀπτῆρας : κατασκόπους.

Ὀπτήρια : ἀνακαλυπτήρια.

Ὄπωπα : ἐθεασάμην.

Ὀπωπέναι : ἑωρακέναι.

[1] Parva lacuna.

Ὀπωρώνας: ὠνητὰς ὀπώρας.

Ὅρα δὴ καὶ σκόπει: Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Λεπτίνην·* ἀντὶ τοῦ, βλέπε τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Ὁρᾶτε: ἀντὶ τοῦ ἐνθυμεῖσθε· ὁ αὐτὸς ἐν τῶι περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Ὀργᾶν: τὸ ἐπείγεσθαι· καὶ κατοργᾶν, τὸ κατεπείγειν.

Ὄργανα χρόνου: ἐν Τιμαίωι· τοὺς πλανήτας· τοὺς δ' εἰς σελήνης, τοὺς δ' εἰς ἄλλα ὅσα ὄργανα χρόνου.

Ὀργάς: χωρίον· οἷον ἄλσος μέγα· καὶ ὀργεῶνες, οἱ εἰς τοῦτο συνάγοντες καὶ τοῖς ἐνταῦθα θεοῖς ὀργιάζοντες.

Ὀργάς: τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται· ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα.

Ὀργάς: θυσία· τελετή· μυστήρια.

Ὀργεῶνας: Ἰσαίου λόγος ἐστι πρὸς[1] Ὀργεῶνας· ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρωίων συνιόντες· ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν·[2] ἢ παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε· ἢ παρὰ τὰ ὄργια· ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν· οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων· μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι καὶ ὀργεῶνας ὀνομάζεσθαι· ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

* Inc. πτίνην f. 86. c. 3.

[1] ὡς [2] ὁρᾶν

Ὀργάσας: μαλάξας.

Ὀργιάζων: θύων· ἐπιτελῶν.

Ὀργᾶν: ἐπιθυμεῖν.

Ὀργάς: ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία.

Ὄργια: μυστήρια· ἱερά.

Ὀργεῶνες: οἱ τοῖς ἰδίαι ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες· ὀργιάζειν δέ ἐστι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν· τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα· Νόμων δ'· μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις* οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια· Σέλευκος δὲ ἐν τωῖ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος[1] ἀξόνων· ὀργεῶνας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς συνόδους[2] ἔχοντας περί τινας ἥρωας ἢ θεούς· ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦσιν· ὁ γ'οῦν Ἀντίμαχος ἐν τηῖ Λυδηῖ· Γενεαῖ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργείωνας[3] καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων· Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργέων· Εὐχαῖς δὲ σωίζοις δεσπότας[4] Παιωνίαις· περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφεν καὶ Φιλόχορος· τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννητὰς καλοῦμεν.

Ὀργάδες: τὰ ἱερὰ χωρία· ἤτοι ἀπὸ τῶν ὀργίων ἢ

* Inc. f. 86. c. 4.

[1] σο bis primo. [2] συνόλους

.β.
[3] ἀγακλέας ὀργίωνας

[4] δεσπότας an -της non prorsus liquet; illud potius.

τῶν μυστηρίων· ἢ παρὰ τὸ ὀργᾶν· ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμοῦντες τρυγᾶν τὰ ἱερὰ φυτὰ, οὐ τολμῶσι, διὰ τὸ ἐπάρατα εἶναι.

Ὀργεῶνες : πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀλλαχοῦ οὕτως.

Ὀργάνη : ἡ Ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ.

Ὀργεῶνες : σύνταγμά τι ἀνδρῶν· ὡς τῶν γεννητων καὶ φρατόρων· ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν· οἷον θύειν καὶ εὔχεσθαι.

Ὀργεωνικά ἐστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων.

Ὀργιασταί : οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.

Ὀργῶσα : ἐπιθυμοῦσα ἢ μανιῶσα.

Ὀργιουμένοις :[1] ἐπιθυμοῦσιν.

Ὀρέγει : παρέχει.

Ὀρέγεται : ἐπιθυμεῖ.

Ὀρεγνύς : ἐκτείνας.

Ὄρειοι πόδες : αἱ κῶπαι.

Ὀρεκτεῖν : ἐπιθυμεῖν· ταυτὸν καὶ ὀρεκτιᾶν.

Ὀρείχαλκος : ὁ διαυγὴς χαλκός.

Ὀρέξει : δώσει· ἐκτείνει.

Ὄρεξις : ἐπιθυμία.

Ὀρεωκόμος : ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος.

* Ὀρέστης : ἐν ὄρεσι διαιτώμενος.

Ὀρεῖς : ἡμιόνους· καὶ ὀρεωκόμους, τοὺς ἐπιμελουμένους τῶν ἡμιόνων.

[1] Ὀργιωμ. primo, sed statim mut.

* Inc. f. 87. c. 1.

Ὀρδάνιον: ἐν ᾧ ἦν ὕδωρ, ἵν' οἱ περιρραινόμενοι καθαροὶ ἀπέρχωνται.

Ὀρθάνης: Πριαπώδης θεός· ἐντέτακται Ἑρμῇ καὶ Νύμφαις.[1]

Ὀρθοκέρως:[2] ὀρθόθριξ· Σοφοκλῆς.

Ὀρθόκωμος Ἡρακλῆς: ἵδρυται Ἀθήνησιν.

Ὀρθοῖ: σωίζει.

Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις: ἀντὶ τοῦ κεκινημένης καὶ πεφοβημένης· Ὑπερίδης φησίν· ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης· Αἰσχίνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου.

Ὀρθὴν δ' ἐντυγχάνει:[3] ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπερίδης.

Ὄρθιον νόμον καὶ τροχαῖον: τοὺς δύο νόμους· ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ὠνόμασεν Τέρπανδρος· ἀνατετραμμένοι δ' ἦσαν.

Ὀρθόπληξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· Ὡς δ' ὀρθόπληξ· πέφυκε[4] γὰρ δυσγάργαλις.

Ὀρθόπτερον: Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν· ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον καὶ τὰ περίστωα.

Ὀρθογόη: χελιδών.

Ὀρθόφρων: ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς.

Ὀρθοστάδιοι: οἱ στατοὶ χιτῶνες· οἱ γὰρ συρόμενοι, συρτοί.

[1] ἐντέτεκται ἑρμοῦ καὶ νύμφης

[2] Ὀρθόκερως

[3] ἐντατυγχάνει

[4] δὲ ὀ. πέφυκεν

"Ορθριον : ἀντὶ τοῦ ὄρθρου.

'Ορθριάζειν : μαντεύεσθαι.

'Ορθριοφοίτης : ὁ παραγενόμενος ὄρθρου.

'Ορθῶς : κατ' ὀρθὴν γνώμην· καὶ ἐστὶν ἀμείνων ἡ λέξις τοῦ καλῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐννοιῶν.

'Οριγνηθῆναι : ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι.

'Οριγνώμεθα : ὀρεγόμεθα.

* 'Ορικὰ ζεύγη : τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι, τῶν ἡμιόνων.

'Ορκάνη : περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.

'Ορκάνη : ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον· λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος· ὅ ἐστι περιβόλου φράγμα.

'Ορκάνη : Λυκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος β'· μήποτε ὁ φραγμὸς, τουτέστι τὸ περίφραγμα καὶ ἡ αἱμασια, οὕτως καλεῖται· παρὰ τὸ ἐρύκειν ἢ παρὰ τὸ ἕρκος εἶναι· "Ομηρος· Αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

'Ορκάνας : εἱρκτάς.

'Ορκαπάτην : χλευαστὴν δι' ὅρκων.

'Ορκάνην : τὴν σαργάνην λέγουσιν.

'Ορκίζειν : καὶ ὁρκοῦν· ἑκατέρως.

"Ορκιον : σκῆπτρον· καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς· ἢ ῥάβδος.

'Ορκίλλεσθαι : τὸ διακενῆς ὀμνύναι.

'Ορκύπτεσθαι : ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱστάμενον.

'Ορκωμοσία :[1] τὰ θύματα καὶ ἱερεῖα.

'Ορκωμοτεῖν : τὸ ὀμνύναι· 'Αριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

'Ορκωντας : οὐχὶ ὀρκιστὰς, οὐδὲ ὀρκωμότας λέγουσιν.

* Inc. f. 87. c. 2. [1] -όσια

ʽΟρμᾶν: οὐ τὸ ἐξιέναι[1] που· ἀλλὰ τὸ ὁρμῇ πρός τι χρῆσθαι.

ʽΟρμαθός: σύνδεσμος· στοῖχος.[2]

῞Ορμενα: τὰ τῆς κράμβης· Ποσείδιππος Συντρόφοις· —ἔνδοθι προνομεύειν ὅρμενα: παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν· Νικοστράτωι·—ῥήτορες ᾿Εξωρμενικότες[3] δυσχερεῖς, πάλιν αἱρετοί.

ʽΟρμιάν: ᾿Αντιφάνης ʽΑλιευομένη.

῞Ορμον: λιμένα.

῞Ορμενον: τὸ ἄγριόν τι λάχανον κυρίως οὕτως καλούμενον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν τὸ ἐκκεκαυλικὸς παντὸς λαχάνου καὶ ἄνθους.[4]

ʽΟρμίσκος καὶ ὅρμος: περιτραχήλιος κόσμος· ἐνώτια· χαλαστήρια.

ʽΟρμωμένους: προθυμουμένους· λέγεται δὲ καὶ ὁ γενεαλογούμενος.

᾿Ορνιθευομένου: μαντευομένου δι᾽ ὄρνιθος.

᾿Ορνιθευτής: ὁ ὀρνιθοθήρας.

* ᾿Ορνίθεια δίκτυα: ἐν οἷς τὰ ὄρνεα ἁλίσκεται.

᾿Ορνιθευτήν: ἰξευτήν.

᾿Ορνιθοκλόνοι:[5] ὀρνιθοσκόποι.

῎Ορνις: ᾿Αττικοί· ῎Ιωνες δὲ ὄρνιξ· καὶ αἱ πλάγιαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ· παρ᾽ ᾿Αλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· ᾿Αδεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

[1] ἐξεῖναί [2] στῖχος

[3] νικοστράτωι ῥήτορι· ἐξωρμενηκότες

[4] $\overset{\text{ἄνθους}}{\text{εἴδους}}$ Ista statim.

* Inc. f. 87. c. 3. [5] -όνοι

Ὄρνυται: ὁρμαῖ.

Ὄροβοι: ὀσπρίου τι εἶδος γνωρίμου.

Ὀρογυίας[1] λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας·[1] Ἀριστοφάνης.

Ὀρόγκους: τοὺς τῶν ὀρῶν ὄγκους.

Ὅρος: καὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας· καὶ τὰ τέλη ὅροι ὀνομάζονται.

Ὅρος ἐπιγραφόμενος τοῖς ὑποκειμένοις χωρίοις καὶ ταῖς οἰκίαις.

Ὀρός: τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥυπόν· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος.

Ὁροσάγγαι: σωματοφύλακες βασιλέως.

Ὅρος: οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις ἢ χωρίοις γράμματα· ἃ ἐδήλουν ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Μένανδρος.

Ὁρονύχιον: ὅρος νυκτερινὸς, τουτέστι φυλακή.

Ὅρον: σκεῦος τί γεωργικόν· ὡς Ἰσαῖος δηλοῖ· μήποτε μέντοι τὸ ὅρον παρά τε Αἰσχύλωι καὶ παρὰ Μενάνδρωι ξύλον τί σημαίνει, ὡῖ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρρωιδεῖν: ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι· καὶ ὀρρωιδία, τὸ δέος.

Ὀροτύπος:[2] ὑλοτόμος.

Ὀροτύπους: τοὺς γίγαντας, ὅτι ταῖς τῶν ὀρῶν κορυφαῖς ἔβαλλον.

Ὄροφος καὶ ὀροφή: στέγη.

Ὀροφοιτῶντα: εἰς ὄρη περιερχόμενα.

Ὄρπηξ: κλάδος.

Ὀρρωιδεῖ: φοβεῖται.

[1] Sic.

[2] Ὀροτόμος Porsonus.

Ὀρρωιδία : φόβος.

Ὀρσοθύρη : θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου.

Ὄρρος : τράμις· καὶ ὀρροπύγιον· οὕτως καὶ οἱ Ἴωνες· ὀρθοπύγιον* δὲ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ὄρρος : ὁ ταῦρος.

Ὀρσολοπεῖν : λοιδορεῖν· πολεμεῖν.

Ὀρσολοπεῖται :[1] διαπολεμεῖται.

Ὀρτάλιχοι : οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί.

Ὄρτυγας : συστέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν τὸ ῡ· καὶ τὸν ὀρτυγοκόμον βραχέως· δηλοῖ[2] Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Ὀρτυγοκόπος : παιδιά τις, ἐν ηἷ ὄρτυγας ἱστᾶσιν ἐν γύρωι, οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφαλήν· καὶ ὁ μὲν ἐν τωῖ γύρωι καταβαλὼν τὸν ὄρτυγα, λαμβάνει ἑξῆς οὓς ἂν δύνηται· ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει θατέρωι[3] τοὺς ὄρτυγας τύπτειν· καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσιν· λέγει οὖν ἐν Ἀλκιβιάδηι· οὐκ ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν δεῖ σὲ ἀποβλέποντα τὸν ὀρτυγοκόπον καὶ τοιούτους ἄλλους· ἐν Φαίδωνι· ὅτι οὐ πρὸς τοὺς τυχόντας ὁ ἀγών ἐστι· πρὸς δὲ τοὺς ἀρίστους· διόπερ οὐ ῥαθυμητέον.

Ὀρτυγομήτρα : ὄρτυξ μέγας.

Ὀρτυγοσκοπεῖν : ἐν γύρωι τιθέντες ὄρτυγα, εἰώθασιν ἐπ' αὐτὸν βαδίζειν· ἔπειτ' ἐὰν μὲν πληγεὶς ὁ ὄρτυξ ἔλθοι πτερυσσόμενος, περὶ τὸν πατάξαντα γίνεται τὸ βραβεῖον, καὶ ἀποφέρει τὸν ὄρτυγα· ἐὰν δὲ μείνηι

* Inc. γιον f. 87. c. 4.

[1] Ὀρσοπλῆται

[2] ὀρ. δ. β.

[3] ἑτέρωι, sed θα statim supr.

περὶ τὸν ἄντικρυς, καὶ ἀποφέρει[1] τοῦτόν τε αὐτὸν καὶ ἕτερον παρὰ τοῦ λειφθέντος.

Ὄρυγμα: ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο· ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο.

Ὀρυμαγδός: θόρυβος· τάραχος· κτύπος.

Ὀρφανισταί: ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν· ἵνα μηδὲν ἀδικῶνται.

Ὀρφναίην: σκοτεινήν.

Ὄρφνη: σκοτία·[2] νὺξ μελαίνη.

Ὄρχαμος: ἡγεμών.

Ὀρχάτοις καὶ ὄρχοις: στίχοις ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν.

Ὀρχίλος: βασιλικὸς σαλπιγκτής· ὄρνεον ὁμοίως σάλπιγγι φθεγγόμενον.

Ὀρχιπεδεῖν: τὸ περὶ τὰ παιδία κακοσχολεῖσθαι.

Ὀρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τηῖ ἀγοραῖ· εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον· οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦιδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήστραν—ἔτι γὰρ τὴν θέαν ὤικειτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός.

* Ὄρχους: τὰς κατὰ στίχον φυτείας.

Ὀρχήστρα: τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα.[3] ἐκεῖ γὰρ ὠρχοῦντο οἱ χοροί.

Ὁρῷτο: βλέποιτο.

Ὅσα μὴ ἀπῆν[4] τό γε ἀτρεμεῖν: ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον οὐκ ἀπῆν αὐτοῦ τὸ ἀτρεμεῖν.

[1] -ρηι ex em. statim facta. [2] το in τί vel τεί statim mut.
* Inc. f. 88. c. 1. [3] σῖγμα
[4] ἀπι primo, sed ι del. et ῆν per compend. supra π. Ad Aristidem, t. iii. p. 404. (II. 245.) refert Porsonus in schedis.

Ὅσα μὲν τὸ δοκεῖν κακωθεῖσαι· τὸ δ' ἀληθὲς κακῶν[1] ἀπαλλαγεῖσαι : ἀντὶ τοῦ τὸ μὲν δοκεῖν κακωθεῖσαι καὶ ἑξῆς.

Ὁσημέραι : διαπαντός· πάντοτε· καθ' ἡμέραν.

Ὅσια : τὰ ἰδιωτικὰ καὶ μὴ ἱερά.

Ὅσια ταῖς θυσίαις ἐπιλέγεσθαι ἀπηρτισμέναις :[2] οἷον ἐφεῖται καὶ ὅσιόν ἐστι γεύεσθαι ἤδη τῶν ἀποτεθυμένων.

Ὅσιον χωρίον : τὸ βέβηλον· καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτηι· Ὦ πότνι' Εἰλείθυια,[3] ἐπίσχες τοῦ τόκου, Ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον· καὶ ὅσια χρήματα, τὰ μὴ ἱερά· λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκαιον, ὅσιον.

Ὅσιον : Ὑπερίδης ἐν τωῖ πρὸς Ἀριστογείτονα φησί· καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια· καὶ Ἰσοκράτης· τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις· τὰ δημόσια ὅσια λέγοντες· καὶ Δημοσθένης δὲ ἐν τωῖ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει τοῦτο· Δίδυμος δέ φησι διχῶς λέγεσθαι τὸ ὅσιον· τό, τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὁσίους θαλάμους : τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους.

Ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτωι τινός· οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλ' ὁσίας νομισθῆναι.

Ὀσμή : ἡ δὲ ὀδμὴ Ἰακόν.

Ὀσμύλια : ἰχθύδια εὐτελῆ· Ὀσμύλια καὶ μαινίδια[4] καὶ σηπίδια· φησὶν Ἀριστοφάνης.

Ὅσον βιώσιμον : ὅσον ζῆσαι.

[1] τῶν κ. Porsonus. [2] Ὅσια : ταῖς
[3] εἰλεῖθυα [4] μενίδια

Ὅσον οὐκ ἀποτετέλεστο : ἀντὶ τοῦ σχεδόν.

Ὅσον οὔπω : ταχύ· μετ' ὀλίγον· ἢ ἀντὶ τοῦ ἤδη.

Ὄσσος : ὀφθαλμός· ἐν τῆι τραγωιδίαι ἀρσενικῶς· παρ' Ὁμήρωι οὐδετέρως.

Ὀστακός : οἱ δὲ ἀστακός· καράβου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἄστακον, Ὄστακον Ἴωνες·[1] Κάρ' ὦ χάρων· Ὄστακος* ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων.

Ὀσταφίδα : οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις·—ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἡ' Νόμοις· τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσταφίδος.

Ὄστινον : οὐκ ὀστέϊνον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

Ὀστοῦν : δισυλλάβως· οὐκ ὀστέον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Ὀστολογεῖν : ὀστᾶ συλλέγειν.

Ὀστολόγος : παρὰ Ἐπιλύκωι· καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι.

Ὀστράκων : τῶν τοῦ ὠοῦ· Αἰσχύλος.

Ὀστρακίνδα : παιδιὰ ἡ ἐπ' ὀστράκων.

Ὀστράκου περιστροφή : παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τί ποιούντων λεγομένη.

Ὀστρακισμός : οἱ κακονούστατοι τωῖ δήμωι ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο· ὀστράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ φευξομένου.

Ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμός : φυγῆς ἐστὶν εἶδος, ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ εἰς ὄστρακον ἐγγράφειν ἕκαστον τῶν Ἀθηναίων, εἴ τις αὐτοῖς ἐνομίζετο πρέπειν μεθίστασθαι τῆς πόλεως.

[1] ἴων ἐς

* Inc. f. 88. c. 2.

Ὄστρεια: σὺν τωῖ ῑ μᾶλλον.

Ὄστριμα: περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι·—βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασσεν.[1]

Ὀσφραίνεσθαι: λέγουσιν ὡς ἡμεῖς.

Ὄσχη: τὸ σὺν τοῖς βότρυσι κλῆμα.

Ὀσχοφορεῖν:[2] ἑορτή τις ὀσχοφόρια καλουμένη· ὄσχος γὰρ καλεῖται κληματίς· ἐκκειμένους ἔχουσα τοὺς βότρυας· ἡ οὖν εὐγενὴς παῖς ἔφερεν εἰς τὸ ἱερὸν Σκιράδος· ὁ τρόπος δι' ὃν τοῦτο ἐγίνετο, διάφορος τοῖς παλαιοῖς ἀπεδόθη.

Ὀσχοφόροι:[3] δύο ἦσαν τῶν γένει καὶ πλούτωι διαφερόντων· ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δ' ἔνιοι ὀρεσχάδα καλοῦσιν.

Ὅτ' ἂν οὖν: πάνυ μὲν οὖν.

Ὅτι νόμος ἐστιν, ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισίν.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτωῖ αἰχμαλώτους σκάπτοντας* ἐν τωῖ Φιλίππου ἀμπελουργείωι καὶ δεδεμένους παρὰ πότον ἐξῃτήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος· Αἰσχίνης μὲν ἐν τωῖ περὶ παραπρεσβείας φησίν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν τωῖ κατ' Αἰσχίνου λέγει, ὅτι τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξῃτήσατο· καὶ ἔοικεν μᾶλλον ἀληθεύειν· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει· Σατύρωι τωῖ ὑποκριτῆι τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίωι φόνωι, εἶχον εἰς διοί-

[1] σ semel. [2] ὠ̊σχοφορεῖν et ὠ̊ισχοφόρια

[3] ὠ̊σχ. * Inc. f. 88. c. 3.

κησιν τῶν ἰδίων· Δημοσθένης τὲ ἐν τωῖ κατὰ Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει· καὶ Θεόφραστος ἐν τωῖ ιγ' τῶν Νόμων.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρωῖον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τωῖ οἴκωι τοῦ ποιησαμένου.

Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα τισὶ χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κτησαμένου αἱ πρὸς τοὺς δούλους λαγχάνονται δίκαι.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν ἐμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν.

Ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες.

Ὅτί ποτε: ἀντὶ τοῦ ποτέ.

Ὄτλος: ὁ πόνος καὶ ὁ μόχθος· καὶ ὀτλεῖν, τὸ μοχθεῖν.

Ὄτοβος: θόρυβος.

Ὁ τὸν πατέρα εὑρὼν χαλκοῦ χρεῖαι.

Ὁ[1] τὸν κῦσον τρωθεὶς ἤδη Αἰσώπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεῖαι.

Ὅτου χάριν: τίνος ἕνεκεν.

Ὀτρηρός: ταχύς· ὀξύτατος· δραστήριος.

Ὀτρυγηφάγον: τὸν κριθοφάγον· Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο̄· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός.

Ὀτρύνοντες: κελεύοντες.

*Ὄττα: φήμη· μαντεία διὰ κληδόνος· καὶ ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι.

[1] In marg. nota /

* Inc. f. 88. c. 4.

Ὁ τυχών: ὁ παρατυχών· λέγουσι δ' ὅταν τὴν προσπάθειαν καὶ τὸ φιλόστοργον δηλώσηι, οὐχ ὁ τυχών.

Ὅτωι γὰρ φίλον: ὧι τινι ἀρέσκει.

Οὐ γὰρ ἄκανθαι· λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὠφελίμων· ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς.

Οὐδαμῆι: ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθι· Τηλεκλείδης Ἡσιόδωι.

Οὐδαμαῖ: οὐδέποτε· Ἀριστοφάνης.

Οὐδαμῶς: κατ' οὐδένα τρόπον.

Οὐδ' ἀπὸ γείσων ὗσεν: ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου.

Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο: τοὺς γὰρ Μολιονίδας[1] ἔφυγε· Δίων δὲ ἐν β' τῆς δευτέρας συντάξεως, Ἡρακλέα τὸν Ἰδαῖον Δάκτυλον, καταδείξαντα Ὀλύμπια, πρὸς β' διαπυκτεύσαντα ἡττηθῆναι.

Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.[2]

Οὐδείς: οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ δ· οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ τοῦ θ, οὐθείς.

Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ περαίνεται.

Οὖδει: ἐδάφει.

Οὐδὲν ἀπὸ[3] τρόπου: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπεικός· Ἀττικοί.

Οὐδένες: τὸ πληθυντικὸν τοῦτο σύνηθες τοῖς παλαιοῖς· καὶ οὐδένων καὶ οὐδέσι καὶ οὐδένας.

Οὐδ' ἐν δέρματι:[4] ἀντὶ τοῦ γυμνὸς ὑπερβολικῶς.

Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου: οὐ γὰρ τοιοῦτον ἐγὼ δύναμαι εἰπεῖν, οἷον ὁ νόμος.

Οὐδὲν ἱερόν: Ἡρακλῆς εἶπεν Ἀδώνιδος ἰδὼν ξόανον· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνων

[1] -ωνίδας primo, sed mox mut.

[2] ὄψον ἢ κ. [3] ἄπο [4] Οὐδὲν δ.

ὀφειλόντων τιμᾶσθαι· ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον.

Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος: * * * * *[1]

Οὐδὲν πρὸς ἔπος: * * * *[1]

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τραγωιδίαν εἰς αὐτὸν ποιήσαντος ἐπεφώνησαν τινὲς τοῦτο· ὅθεν ἡ παροιμία· βέλτιον δὲ οὕτως· τὸ πρόσθεν* εἰς τὸν Διόνυσον γράφοντες, τούτοις ἠγωνίζοντο, ἅπερ καὶ Σατυρικὰ ἐλέγετο· ὕστερον δὲ μεταβάντες εἰς τραγωιδίας γράφειν, κατὰ μικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐτράπησαν· μηκέτι τοῦ θεοῦ μνημονεύοντες· ὅθεν καὶ ἐπεφώνησαν· καὶ Χαμαιλέων ἐν τωῖ περὶ Θέσπιδος τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ· Θεαίτητος δὲ ἐν τωῖ περὶ παροιμίας, Παρράσιον φησὶ τὸν ζωγράφον ἀγωνιζόμενον παρὰ Κορινθίοις ποιῆσαι Διόνυσον κάλλιστον· τοὺς δὲ ὁρῶντας τά, τε τῶν ἀνταγωνιστῶν ἔργα, ἃ κατὰ πολὺ ἐλείπετο, καὶ τὸν τοῦ Παρρασίου Διόνυσον, ἐπιφωνεῖν, τί πρὸς τὸν Διόνυσον· ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων.

Οὐδ᾽ ἐν σελίνοις: ἐπὶ τῶν μὴ δ᾽ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων· ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοὺς κήπους ἰόντων· ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα, τοὺς λεγομένους περικήπους, σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον· βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες, ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν.

[1] Duo semiversus vacui. Bis in marg. nota /
* Inc. f. 89. c. 1.

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ: * * * *[1]

Οὐδὲ πυρφόρος: ὅταν πολλοὺς ἀποφῆναι βουλώμεθα τοὺς τελευτήσαντας, λέγομεν ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ὑπελείφθη· οἷον, οὐδὲ ὁ τὸ πῦρ οἴσων εἰς τὴν πόλιν, καθάπερ εἰ ἐλέγομεν, οὐδὲ σκηνοφύλαξ· ἤ τις τῶν παραπλησίων.

Οὐδὲ τἀρχαῖον ποιεῖ: ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων· ὁ δ᾽ ὀξὺ κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων.

Οὐδός: φλιά· βατήρ· τὸ κάτω τῆς θύρας· ἢ ἔδαφος ἢ βαθμός.

Οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἕνων:[2] Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ᾽ οὐδένων λέγουσιν ὑπερβιβάζοντες.

Οὐδ᾽ ὥς: οὐδαμῶς.

Οὖθαρ: τὸ γονιμώτατον μέλος.

*Οὔθατα: οἱ μαζοὶ τῶν προβάτων.

Οὐκ ἀθεεί: οὐ χωρὶς θείας προνοίας.

Οὐ καθέστηκεν: οὐ νήφει· μαίνεται.

Οὐκ ἄλλως πονεῖται: ἀντὶ τοῦ[3] οὐ μάτην.

Οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ[4] πενθῆσαι νεκρόν.

Οὐ καλῶς: ἀντὶ τοῦ κακῶς.

Οὐκ ἂν ἐβίω· οὐκ ἂν ἐβίωσα.

Οὐκ αἰσθήσομαι: οὐ προσποιήσομαι.

Οὐκ ἀπὸ[5] τρόπου: οὐ πόρρω τρόπου.

Οὐ κατὰ κόσμον: οὐ κατὰ τὸ πρέπον.

Οὐκ ἂν φθανοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

[1] Versus vacuus, et in marg. nota /

[2] ἓν ὢν primo.

* Inc. f. 89. c. 2.

[3] τοῦ om.

[4] γαστὴρ et in marg. nota /

[5] ἄπο

Οὐκ ἀσκίω : ἀντὶ τοῦ κενῷ· ἀσκίοις γὰρ τὰ παιδία μορμύσσεται.

Οὐκ ἀποτευκτήσεις :[1] οὐκ ἀποτεύξηι λέγουσι· καὶ οὐκ ἀτυχήσεις.

Οὐκ ἀποψάλακτος· οὐκ ἀκρότητος· οὐδὲ ἀράπιστος.

Οὐκ ἄτραχυς : ὁ τραχύς.

Οὐκ ἐμποίνιμον : οὐ δόκιμον.

Οὐκ ἐκφρῶσιν : οὐκ ἐξαφῶσι· Σοφοκλῆς.

Οὐκ ἐντελεῖς : ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις.

Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι :[2] οὐ βλασφημήσω.

Οὐκ ἐπαινεθείης, οὐδ' ἐν περιδείπνωι : ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἡ παροιμία· εἰώθεσαν γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμὴ τοῖς πολλοῖς : Δημοσθένης ἐν τωῖ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· παροιμία ἐστὶν ἐλλιπῶς εἰρημένη· προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τὸ ἀγκύρας.

Οὐκ ἐσκοράκισεν : οὐχ οἷον ἔφη, οὐκ ἐς κόρακας· ἀλλ' οἷον οὐχ ὑπερηφάνησεν· οὐκ ἐφρυάξατο.

Οὐκ ἐς μακράν : ἀντὶ τοῦ ταχέως.

Οὐκ ἐτός : οὐκ ἀπεικότως· ἢ οὐ μάτην· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον· οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως.

Οὔκουν : οὐδαμῶς.

Οὐκ ὤφιξεν : οὐ βλάπτει· Σοφοκλῆς ἐν ἐπὶ τεράρωι[3] Σατύροις.

*Οὐλάδες : πῆραι.

[1] υ primo om. statim suprasc.

[2] -ίσομαι

[3] Nota / in marg.

* Inc. f. 89. c. 3.

Οὐλαμός : ἀπὸ τοῦ ἴλλω· καὶ ἴουλος καὶ οὐλὴ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ λελήθασι : φανεροί εἰσιν.

Οὐλή : ἐπιπόλαιον ἕλκος· εἰς ὑγείαν ἧκον.

Οὐλοκόμος : Ἄλεξις * * * *[1]

Οὐλόθριξ : οὐχὶ οὐλότριχος· καὶ οὐλότριχα, οὐχὶ οὐλότριχον.

Οὖλον : ἁπαλόν· μαλακόν.

Οὐ μάλα κυκκᾶ : τὸ μηδέν.

Οὐ μάλα κυκκᾶς : παροιμία οὐδὲν σημαίνουσα.

Οὐ μὲν δή : ἀντὶ τοῦ ὅμως δή· ἥκιστα δή· ἀλλὰ οὐ δή.

Οὐ μηκέτι : ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτι· Μένανδρος.

Οὐ μὴ δ' ἐρεῖς : ἀντὶ τοῦ παῦσαι λέγων.

Οὐ μήν : ἀλλὰ μήν· οὐδαμῶς· οὐ μόνον· ἢ ἔτι μήν· ὅμως δέ.

Οὗ : ἑαυτοῦ· ὧν δὲ, ἑαυτῶν.

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς : διὰ τὸ τὰς ἑταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὔξασθαι, φασὶν, ἐν τωῖ μεγάλωι πολέμωι τηῖ Ἀφροδίτηι· ἢ διὰ τὸ δυσείσβολον[2] εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι, καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς.

Οὐ παρῆν : οὐ παρήμην.

Οὔπω : ταυτὸν τωῖ οὐδέποτε.

Οὐραγεῖ : τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ.

Οὔπως : οὐδένα τρόπον· καὶ Θουκυδίδης ε'· καὶ Ὅμηρος· Ὦ γέρον, οὔπως τοῦτο ἐγὼ τελέεσθαι ὀΐω.

[1] Deest semiversus. Nota / in marg.

[2] δυσέμβολον, sed εἱσ statim sup.

Οὐραγίαν: στρατιὰν τὴν ὄπισθεν ἀκολουθοῦσαν.

Οὐ ῥαιδίως: ἀντὶ τοῦ κακῶς· Θουκυδίδης· Ἀριστογείτων ὕστερον λαμφθεὶς, οὐ ῥαιδίως διετέθη· Ἁρμόδιος[1] δὲ αὐτοῦ παραχρῆμα ἀπόλλυται.

Οὐρανία αἴξ: ᾗ οἱ εὐχόμενοι πάντως ἐπετύγχανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι· Κρατῖνος Χείρωσιν· Αἲξ οὐρανία.

Οὐράνιον: μέγα.

Οὐράνιον παιδιάν: ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν.

* Οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνείσθω· Αἰσχύλος.

Οὐράνιον ἄχος: τὸν κονιορτόν· Σοφοκλῆς.

Οὐράνιον νέφος: ἤτοι τὸ κατ' οὐρανὸν ἢ ὑπ' οὐρανὸν ἐλαυνόμενον.

Οὐράν: αἰδοῖον· Σοφοκλῆς.

Οὐρητιᾶν: ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν.

Οὔρια πλεῖν: λέγουσιν.

Οὐρίσαι: ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον.

Οὔριος: ἐπιδέξιος· ἐπιτήδειος ἄνεμος.

Οὐροδόκην: τὴν ἀμίδα· Ξενοφῶν· οὔρειον[2] δὲ βίκον Ἀντισθένης.

Οὖρος: ὁ τῆς γῆς ὅρος καὶ φύλαξ.

Οὐρούς: ὀξυτόνως· τὰ νεώρια καὶ περιορίσματα τῶν νηῶν.

Οὐσίας δίκη: οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν, πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν

[1] ἁρμοδίως
[2] οὔριον

* Inc. f. 89. c. 4.

δίκην· ἡ δὲ προτέρα ἦν, τῶν μὲν οἰκιῶν, ἐνοικίου· τῶν δὲ χωρῶν, καρποῦ· τρίτη δὲ ἐπὶ τούτων, ἐξούλης· καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων, καὶ εἰ[1] τὴν δίκην τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου, ἢ καὶ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκ ἔτι ἐξῆν κρατεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐξίστασθαι ἤδη τῶν κτημάτων ἔδει τοῖς καταδικασαμένοις.

Οὐσίας δίκη : οὐσίας εἰσάγουσι δίκην πρὸς τοὺς ἑαλωκότας ἐν προτέραι δίκηι χρέους ἢ καρποῦ· ὡς δέον ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἃ κατεδίκασαν.

Οὐσίαν : τὰ χρήματα, ὡς ἡμεῖς· **Εὔπολις Πόλεσιν**· Ὅς τὴν [ἐν] Μαραθῶνι κατέλιφ'[2] ἡμῖν οὐσίαν· **Ἀριστοφάνης Πλούτωι**·— κ' οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν.

Οὐσίας δίκη : οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίου καὶ οἰκιῶν, πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας λέγονται δικάζεσθαι· προτέραν μὲν δίκην τὴν τῶν οἰκιῶν, περὶ ἐνοικίων· δευτέραν δὲ περὶ καρποῦ τῶν χωρίων· τρίτη δὲ ἐπὶ τούτοις ἐγίνετο ἡ ἐξούλης· καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι[3] τοῦτο κρατεῖν* τῶν κτημάτων, κ' ἂν ἡττηθεῖεν τὴν πρώτην τοῦ ἐνοικίου δίκην, καὶ τοῦ καρποῦ τὴν δευτέραν· εἰ δὲ καὶ τὴν τρίτην ἡττηθεῖεν τὴν ἐξούλης, οὐκ ἔτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν· ἀλλ' ἐξίστασθαι ἤδη τῶν κτημάτων.

Οὖς : ὠτὸς ἡ γενική· οἱ δὲ Ἴωνες, οὔατος.

Οὑτοσί : ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς λέγουσιν.

[1] εἰ om.
[2] κατέλιπεν
[3] ἐθέλουσι
* Inc. f. 90. c. 1.

Οὐτιδανός : οὐδενὸς ἄξιος.

Οὔτοι : οὐδὲν οὐδαμῶς.

Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους : ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ : παροιμία, ἧς μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Δημόταις· Ἱπποκλείδης ὁ Τισάνδρου μέλλων γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου· ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέραι, ἀπωρχήσατο περιττῶς· μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους, καὶ Μεγακλεῖ τῷ Ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν Ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχηται τὸν γάμον τὸν Ἀγαρίστης· ὑποτυχὼν ἔφη· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Οὐχ ἥκιστα : μάλιστα· πάνυ· οὐχ ἧττον.

Οὐχὶ καὶ ναῖχι : Ἑλληνικά.

Οὐχ οἷόν τε : οὐ δυνατόν.

Ὄφελμα : αὔξημα· Σοφοκλῆς.

Ὄφελον καὶ ὄφελες καὶ ὄφελε : τοῖς προσώποις συσχηματίζουσιν ὡς ῥῆμα· καὶ διὰ τοῦ ω̅· ὤφελον ἐγώ· καὶ ὤφελες σύ· καὶ ὤφελεν οὗτος· τάττουσιν αὐτὰ ἐπὶ πραγμάτων ἤδη γεγονότων, ἃ ἐβουλόμεθ᾽ ἂν ἄλλως γεγονέναι· οἷον, ὤφελεν μὴ γεγενῆσθαι τόδε· ὤφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο· Μένανδρος.

Ὄφεις : ψέλια δρακοντωτά.

Ὄφις : ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἑνικόν.

Ὄφις ὀροφίας :[1] λέγεται οὕτως.

[1] Ὀφισυροφειας : et nota / in marg.

Ὄφεις παρείας : τοὺς ἐπηρμένας ἔχοντας τὰς παρειάς· δοκοῦσι δὲ ἤπιοι[1] εἶναι καὶ μὴ ἀδικεῖν ἀνθρώπους·* ἐσθίειν δὲ τοὺς ἔχεις καὶ εἶναι τῶν μυστηρίων ἱεροί.

Ὄφελον : εἴθε· μακάριον.

Ὀφθαλμίσαι : φθονῆσαι· ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς· ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάσχειν.

Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν : τὸ περιέργως θεάσασθαι· οὕτως Ἄλεξις.

Ὀφθαλμὸν βασιλέως : * * * *[2]

Ὀφιομάχης : εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά.

Ὄφλημα : χρεώστημα.

Ὄφλησις : χρέος· ὀφειλή.

Ὄφλειν : ἀντὶ τοῦ ἡττᾶσθαι ἐν δικαστηρίωι.

Ὀφλάνειν : ἀντὶ τοῦ ὀφλισκάνειν.

Ὄφλειν καὶ ῥόφειν :[3] τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν.

Ὀφλίσκουσι καὶ ὄφλουσι : χρεωστοῦσιν.

Ὀφρυάζειν : τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς.

Ὄφρα : ὅπως· ἢ μέχρι· ἢ ἕως· ἢ ἵνα.

Ὀφρύην : τὸ μετέωρον· Εὐριπίδης.

Ὀφρυόεντες : ὑπερήφανοι.

Ὀφρύνιον : πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος· Δημοσθένης ἐν τῶι πρὸς Ἀπατούριον.

Ὀφρυόεσσα : ὑψηλή.

Ὀφρυόεις : ὑπερήφανος.

[1] ἤπιοι * Inc. f. 90. c. 2.

[2] Semiversus vacuus, et nota / in marg.

[3] ροφεῖν

Ὄχανον : ὅθεν ἡ ἀσπὶς κρατεῖται τηῖ χειρί· [Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβαὼς πόδα].

Ὀχάνοις : δεσμοῖς.

Ὄχα : ἐξόχως.

Ὄχεα : ἅρματα.

Ὀχεία : μίξις· συνουσία.

Ὀχεῖον : ἅρμα· δίφρος· ἅμαξα.

Ὀχεῖον : ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δείναρχος ἐχρήσατο· ἐχρήσατο δὲ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον· φησὶ γάρ· ὠνοῦνταί[1] μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον· Λυκοῦργος δὲ ἐν τωῖ περὶ οἰκήσεως γείτονος, τοῦ ὀχείου φησί· καὶ μήποτε ἐπὶ τόπου τινὲς ἔλαβον τὴν λέξιν, ἐν ωῖ ὀχεῖαι γίνονται κτηνῶν· ἢ ὀχήματα μισθοῦται.

Ὄχετλα : ὀχήματα· ἐν ἄλλωι· σχήματα.

Ὀχετόκρανα : τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δέ φασι τοὺς ὑπονόμους* καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετούς.

Ὀχετεύει : σαλεύει· μεταφέρει.

Ὀχετηγός : ὑδρηγός.

Ὀχετός : σώλην· ἀγωγός· ῥύαξ.

Ὀχεύς : ὁ ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας· ωῖ συνέχεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ φοροῦντος· καὶ ὁ συνέχων τὴν θωρακοζώνην ἱμάς.

Ὀχῆες : δεσμοί· μοχλοί.

Ὄχθας : τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ.

Ὀχθεῖ : στενάζει.

Ὀχθήσας : στενάξας.

[1] ὀνοῦνταί

* Inc. f. 90. c. 3.

Ὄχθοι: αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι· αἱ ἐξοχαί.[1]

Ὄχθοιβος: λῶμα· Φερεκράτης Λήροις· Μίτραν ἁλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα.

Ὀχθοίβους: τὰ λώματα· ἔστι δὲ περὶ τὸ στῆθος τοῦ χιτῶνος ἁλουργὲς πρόσραμμα.

Ὄχθους: ὕψη· ὑψηλοὺς αἰγιαλούς.

Ὀχλίζειν: μοχλεύειν· κινεῖν.

Ὄχλος: τὸ πλῆθος· καὶ τὴν ὄχλησιν.

Ὀχλῶν: ὀχευτικῶς ὀχῶν.

Ὀχμάζεται: συνέχεται· χειροῦται.

Ὄχος Ἀκεσσαῖος:[2] ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ Ἄκεσσα Σικελικὴ πόλις· Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις· (Ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα).[3]

Ὄψανον: τὴν ὄψιν.

Ὀψαρτυτής: μάγειρος.

Ὀψέ: βραδέως.

Ὀψαρτυτική: μαγειρική.

Ὀψεπέδων: οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος.

Ὀψὲ ὁδοῦ: ὀψὲ πορείας.

Ὀψείοντες: ὀπτικῶς ἔχοντες· ἰδεῖν βουλόμενοι.

Ὀψιαίτερον: οὐκ ὀψίτερον.

Ὀψιγόνων: τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων.

[1] δ. ἔ. αἱ π. Porsonus, casu scilicet.

[2] ἀκεσαῖος, sed aliud σ statim supr.

[3] Ὄχοις &c. om.

Ὀψιπέδων: ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρωι τὸ ὄνομα.

*Ὄψιν: οὐ τὸ πρόσωπον, οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν λεκτέον.

Ὀψισθῆναι: τὸ ὀψὲ ἐλθεῖν λέγουσιν.

Ὄψ' ἦλθες· ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο:[1] παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων.

Ὀψιγεννής: βραδέως γεννηθείς.

Ὄψις: ὅρασις.

Ὀψιτέλεστον: βραδέως τελειούμενον.

Ὄψον: πᾶν προσόψημα ἢ προσφάγιον.

Ὄψος: μοχθηρός.

Ὀψώνια: κέρδη· χαρίσματα.

Ὀψώνιον: τὴν ὀψωνίαν· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον.

Τέλος τοῦ ō στοιχείου.

* Inc. f. 90. c. 4.

[1] ἴεσο